XIX. évfolyam 21. szám Ára: 1 forint 1963. május 23.

Ludas Matyi

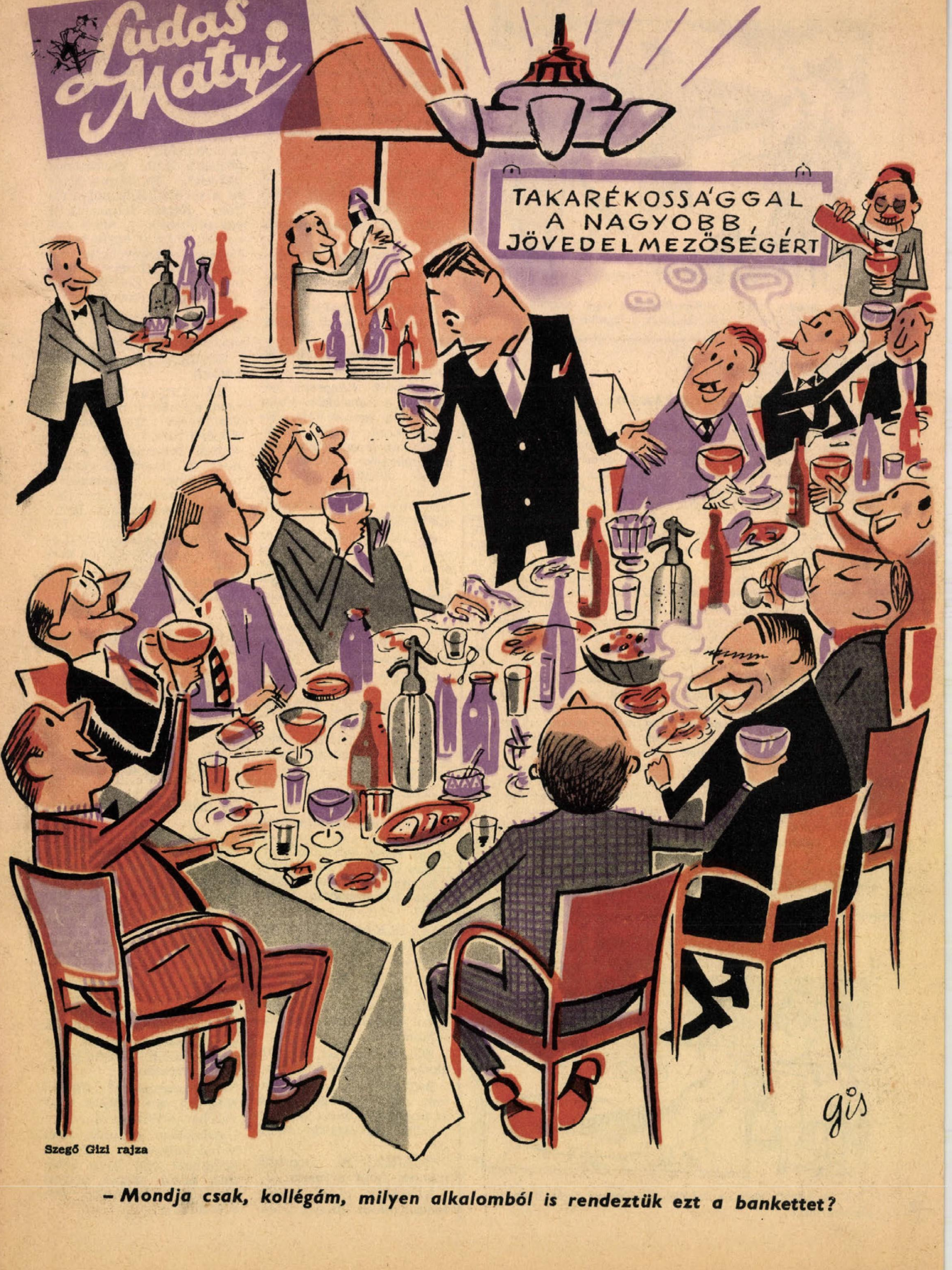
TAKARÉKOSSÁGGAL
A NAGYOBB
JÖVEDELMEZŐSÉGÉRT
gis

Szegő Gizi rajza

– Mondja csak, kollégám, milyen alkalomból is rendeztük ezt a bankettet?

Konyhakertészet

Szegő Gizi rajza

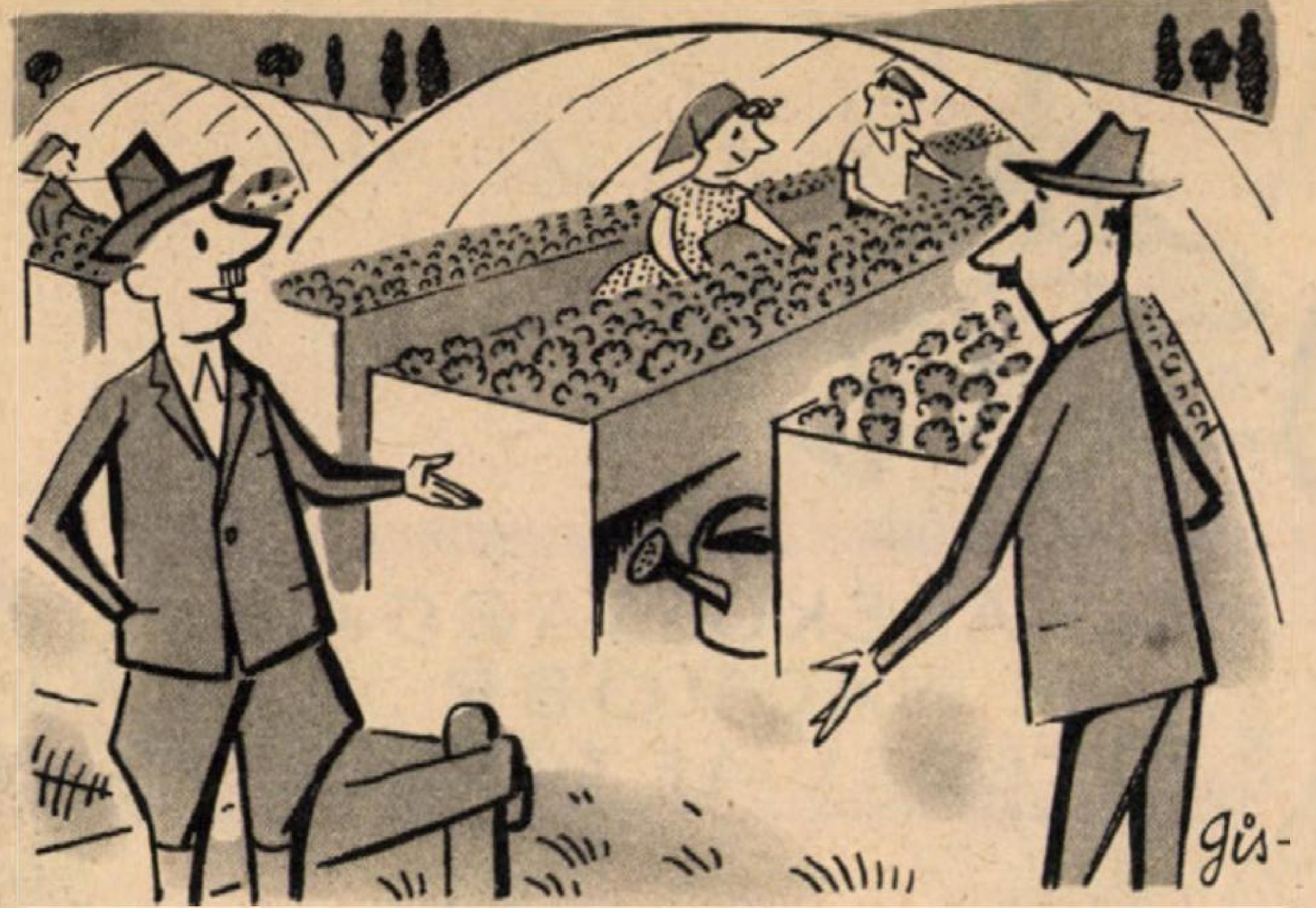

– Azt mondta, hogy a dohányföldjüket fogja megmutatni!
– Ez az! Ez hozza a szövetkezetnek a legtöbb dohányt!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SEJ, HA LESZAKAD...

Egy rövid újsághírből tudtam meg, hogy leszakadt az V. kerület, Nádor utca 34. szám alatti Tulipán eszpresszó mennyezet vakolata, és hogy a vakolatsújtotta vendégeket kórházba szállították.

Mivel az utóbbi időben egyre gyakoribb az ilyen váratlan vakolat-hullás, megkérdeztem a fenti vakolatot, hogy mi késztette őt erre a majdnem végzetessé váló bukórepülésre. Azt mondta ernyedten, hogy ő nem nyilatkozhat, mert nem akar összeütközésbe kerülni a felsőbbségével. Mit volt mit tennem, megkérdeztem a felettünk levő repedt sarkú magasságos mennyezettől, miért zúdította az ő egyszülött vakolatát a vendégek nyakába?

– Hagyjon békén – mondotta –, van énnekem elég bajom... Nézzen rám és sírjon!...

– Én nem sírni akarok – magyaráztam neki –, hanem világgá akarom kürtölni az ön fájdalmát.

– Az más. Akkor beszélgethetünk. Tetszik tudni, az úgy volt, hogy az elmúlt év alatt háromszor is csőrepedés volt felettem és én háromszor is alaposan megfürödtem. A gazdáim háromszor jelentették a Házkezelőségnek, hogy én nem vagyok egy *vízi födém*, de a Házkezelőség szakemberei azt mondták nekik, hogy én szimulálok. A többit már tudja. Május 3-án, mikor az est leszállt, a vakolat úgy elvált tőlem, mintha sosem lettünk volna közös plafonon. No de ha már ilyen szépen elbeszélgettünk – mondotta a megroggyant mennyezet –, azt is elárulhatom magának, hogy van még nekem ilyen csúnyán eláztatott kollégám több is. Az egyik például, a Felszabadulás tér 2-ben levő Egyetem presszóban teljesít szolgálatot, még a tél derekán elpanaszolta nekem, hogy a repedt csövek őt is alaposan megfürdették, a HKI SZTK-ja mégse írta ki őt betegállományba. Most már csak azon vigasztalódom, hogy új vakolatot kapok és hogy az illetékesek talán okulnak majd az én esetemből.

(bernáth)

Óriásgyík érkezett a pesti Állatkertbe

Fülöp György rajza

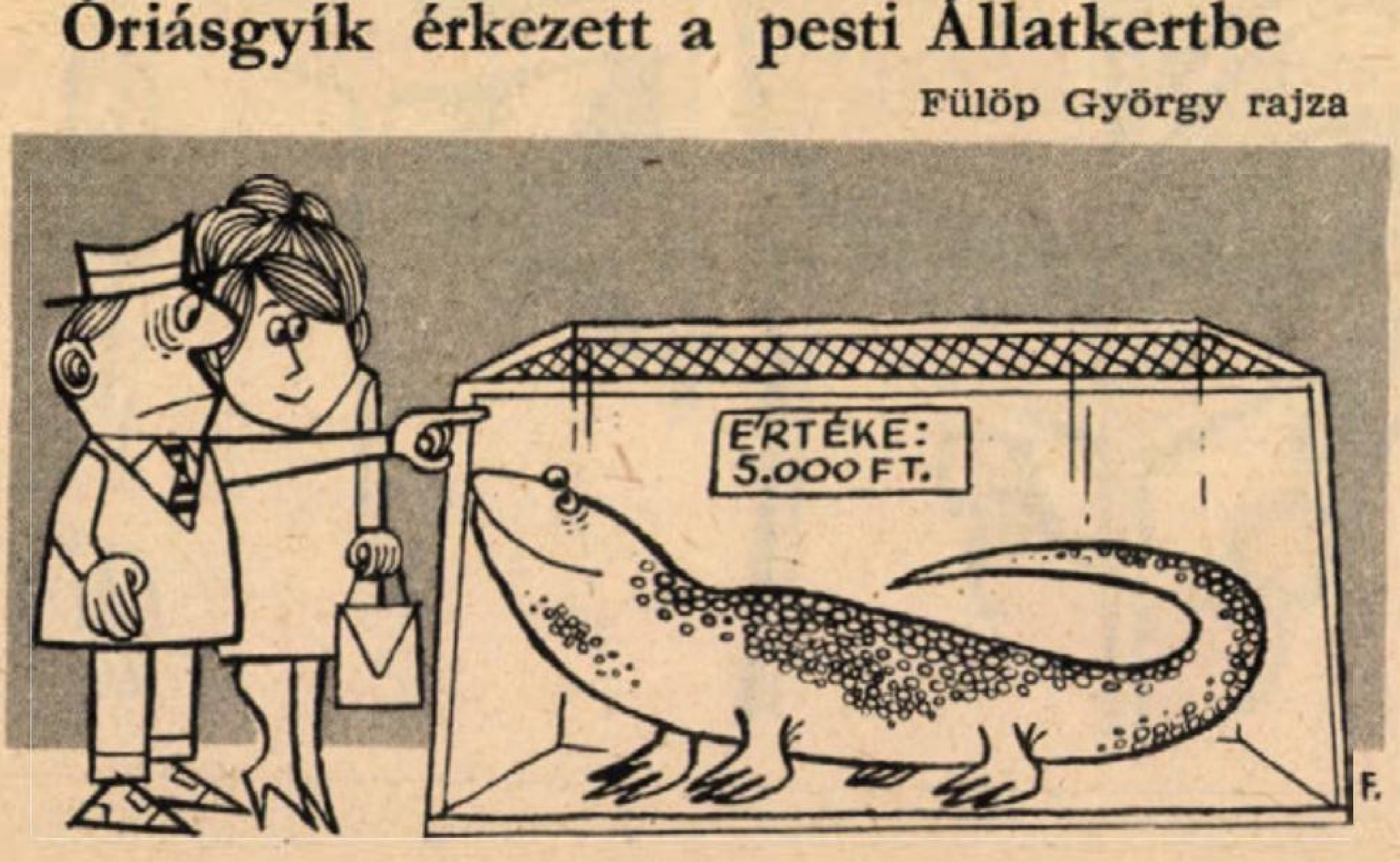

– Az értékét biztosan valamelyik belvárosi cipőboltban állapították meg!

ÖNÁLLÓSÁG

(Reggel. Bárány Endre, a Kerületi Középhivatal osztályvezetője még otthonában ül, kényelmesen reggelizik. Zolika, a kisfia nagyot ásítva kijön a gyerekszobából.)

ZOLIKA: Apu...

BÁRÁNY *(újságot olvas, nem hallja).*

ZOLIKA *(hangosabban):* Apu!

BÁRÁNY *(nem hallja).*

ZOLIKA *(tréfálkozva):* Osztályvezető kartárs!

BÁRÁNY *(rémülten rezzen össze. Leengedi az újságot):* Tessék...

ZOLIKA: Megfürödhetek, osztályvezető kartárs?

BÁRÁNY *(idegesen végigsimít a homlokán. Valami furcsa zavart érez. Remegni kezd. Föláll, járkál. Homlokán izzadtságcseppek gyöngyöznek. Akadozva):* Nézze, Zoltán kartárs... Én, mint osztályvezető, nem hozhatok elhamarkodott döntéseket...

ZOLIKA *(megszeppenve nézi apját, nem számított arra, hogy ártatlan tréfájának ilyen következményei lesznek):* Na de apukám...

BÁRÁNY *(hűvösen):* Kérem, hagyjuk ezt a haveri hangot! Én mégiscsak az osztályvezetője vagyok!

ZOLIKA *(ijedten):* Igenis...

BÁRÁNY: Na. Hát szóval, miről van szó?

ZOLIKA *(hátrál):* Megyek... a fürdőszobába...

BÁRÁNY: Megálljon!

ZOLIKA *(pityeregve):* Mi van veled, apukám?

BÁRÁNY *(hivatalos pózban):* Nem úgy van az, ahogy egyes felelőtlen kartársak képzelik! Hová jutna a hivatal, ha én az ügyeket olyan hebehurgyán intézném?

ZOLIKA *(szepegve):* Piszkos a fülem... Muszáj megfüröd...

BÁRÁNY: Muszáj, muszáj! Gondolt arra, Zoltán kartárs, milyen felelősség hárul rám ebben a beosztásomban?

ZOLIKA *(vállat von):* Jó, akkor nem fürdök meg...

BÁRÁNY: Megálljon! Önnek muszáj megfürödnie, az imént mondotta. Nyilván felsőbb javaslatra tenné ezt...

ZOLIKA: Az anyukám mondta, hogy a fülem...

BÁRÁNY *(nem figyel):* Méltányolom fülének jelenlegi állapotát. Éppen ezért azonnal intézkedem. *(A hintalóra mutat.)* Tessék, foglaljon addig helyet.

ZOLIKA *(leül).*

BÁRÁNY *(fölveszi a telefonkagylót, energikusan tárcsáz):* Halló, Elektromos Művek?... Itt Bárány Endre, a kerületi Középhivatalból... Kérem, felmerült itt egy probléma... Arról volna szó, hogy az egyik helyiségben igénybevehetnénk-e az áramszolgáltatást... Mintegy húsz... *(Zolika fülére néz)* mintegy harminc percről volna szó... Hogyan? Úgy értsem ezt, hogy beleegyeznek? Köszönöm!

ZOLIKA *(tátott szájjal bámul).*

BÁRÁNY *(új számot tárcsáz, elemében van):* Halló, Vízművek?... Itt a Kerületi Középhivatal... Arról szeretnék információt kapni, hogy a jelenlegi vízügyi helyzetünk megengedi-e mintegy negyven liter fürdővíz felhasználását. Igen? Szóval a kapacitás... Értem, nagyon köszönöm! *(Leteszi a kagylót.)* Zoltán kartárs, hozzájárulok, hogy megfürödjék. Ez magától értetődik.

Dunai Ferenc

VANNAK egészen Furcsa DOLGOK

De Gaulle és Shakespeare

Anglia és De Gaulle között a Közös Piac miatt annyira elmérgesedett a viszony, hogy a francia államfő nem hajlandó semmi jót elismerni az angolokról. A londoni „Daily Mirror" tudósítója, Mr. Rex North jelentette Franciaországból, hogy a tábornokot vidéki körútja során valaki megkérdezte, nem tesz-e említést valamelyik beszédében Shakespeare-ről, akinek 400-ik születésnapját ünnepli a világ. De Gaulle hidegen válaszolt:

— Shakespeare? Ugyan! Még azt sem tudjuk hogy valóban élt-e!

(Idejében szólunk: nem volna helyes, ha a francia színházak egy ilyen kétes létű angol szerző helyett De Gaulle-darabokat játszanának?)

Ezt olvastuk

Többszáz éves madár

A Magyar Nemzet riportja szerint a hortobágyi csárda kéményének ősi gólyafészke a napokban várja *századok óta hűségesen visszatérő lakóját.* Felette örvendetes, hogy ezek szerint nemcsak az emberek, hanem a szárnyasok átlagos életkora is jelentősen emelkedik.

Vak vezet világtalant

Helyt adtunk lapunkban egy olvasónk levelének, melyben kioktatta a képeslapkiadó vállalatot a német nyelv szabályairól. Joggal, mert nevezett vállalat valóban nem tudta, hogyan kell szabatos németséggel boldog húsvéti ünnepeket kívánni. Mint utóbb kiderült, olvasónk sem tudta. S azzal, hogy levelét közreadtuk, bebizonyítottuk, hogy mi sem tudjuk. Tehát helyesen: „Fröhliche Ostern” és nem „Fröhliches Oster”.

Közel-keleti probléma

Várnai György rajza

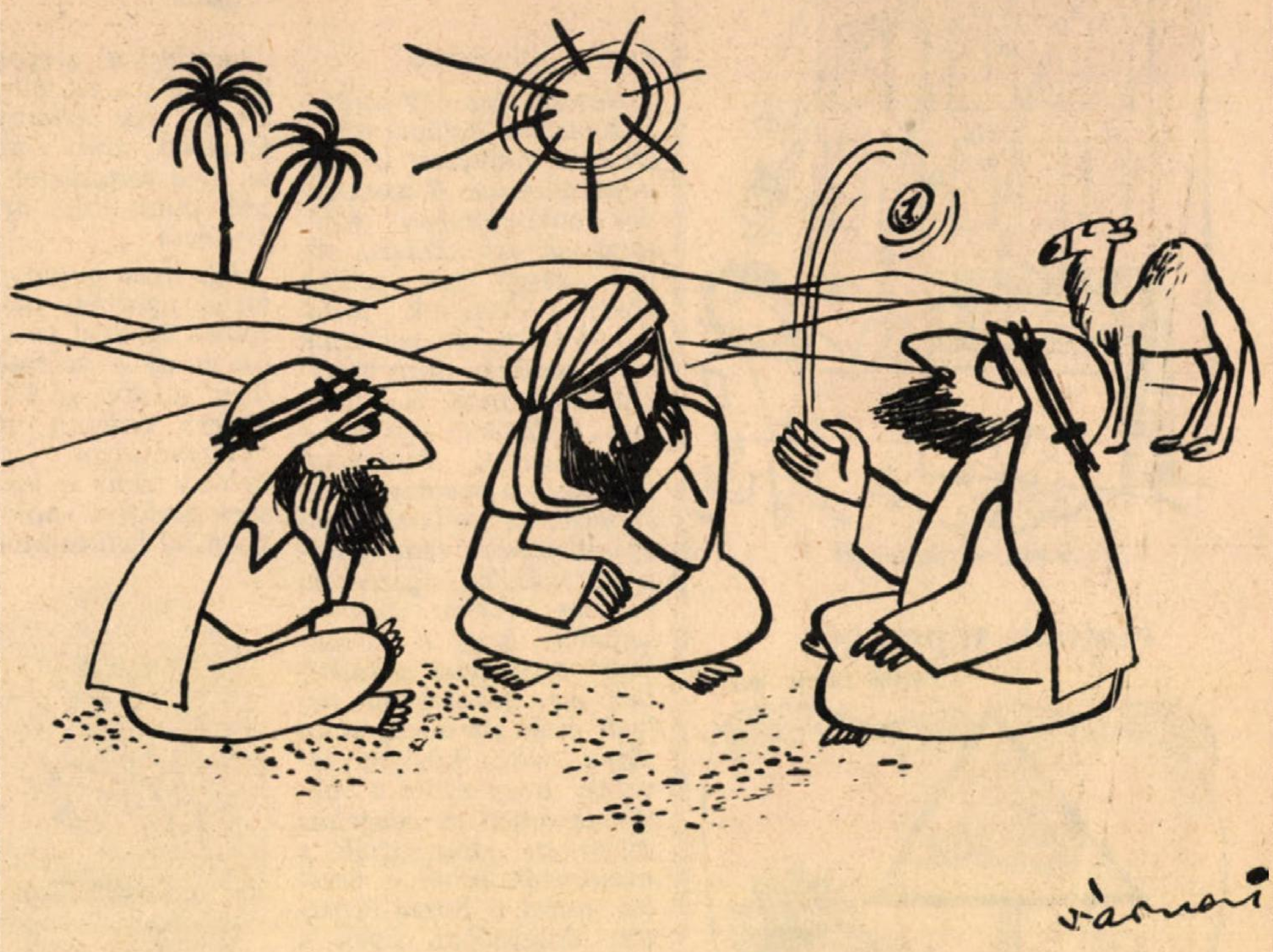

– Csatlakozzunk ... Ne csatlakozzunk ... ?

B. CACKO

A magánlevél

Az új osztályfőnök felbontotta a soronkövetkező levelet.

„Édes cicuskám, aranyos kis feleségem! — olvasta. — Fogalmad sincs róla, menynyire epekedem utánad. Amióta elutaztál az üdülőbe, nem találom nyugtomat ...”

Hát ez mi a jófene? Miféle cicuska?

Vaszilij Grigorjevics szemügyre vette a borítékot. Nincs kétség, a levelet neki címezték. A borítékon világosan olvasható az osztály, a beosztás és a név.

Feszélyezve érezte magát, amiért olvasni kezdte ezt a bizalmas hangú levelet. Nyilvánvaló, hogy valamelyik szórakozott férj összezavarta a dolgot: a főnök borítékjába tette a hitvesének szánt szerelmi ömlengéseket, a hivatalos levelet pedig a feleségének küldte el. Hadd legyen öröme neki is ...

Tovább olvasni nincs semmi értelme — gondolta —, de nem volt elég akaratereje.

„... Még azt akarom tudatni veled — olvasta —, hogy új főnököt kaptunk, Vaszilij Grigorjevics a neve. A napokban ott voltam nála. Aranyos, drága ember. És hogy ismeri a munkát! Az ő keze alatt dolgozni kész gyönyörűség ...”

Továbbá néhány házi intimitás következett, végezetül pedig százezer puszi és érzelmes aláírás: „A te sírig hű Peti-Kakaskád.”

Vaszilij Grigorjevics úgy érezte, mintha hájjal kenegették volna, amikor a róla szóló, hízelgő véleményt olvasta. Nem vitás, hogy olyan ember írta, aki megfelelően tudta kiértékelni a főnökét.

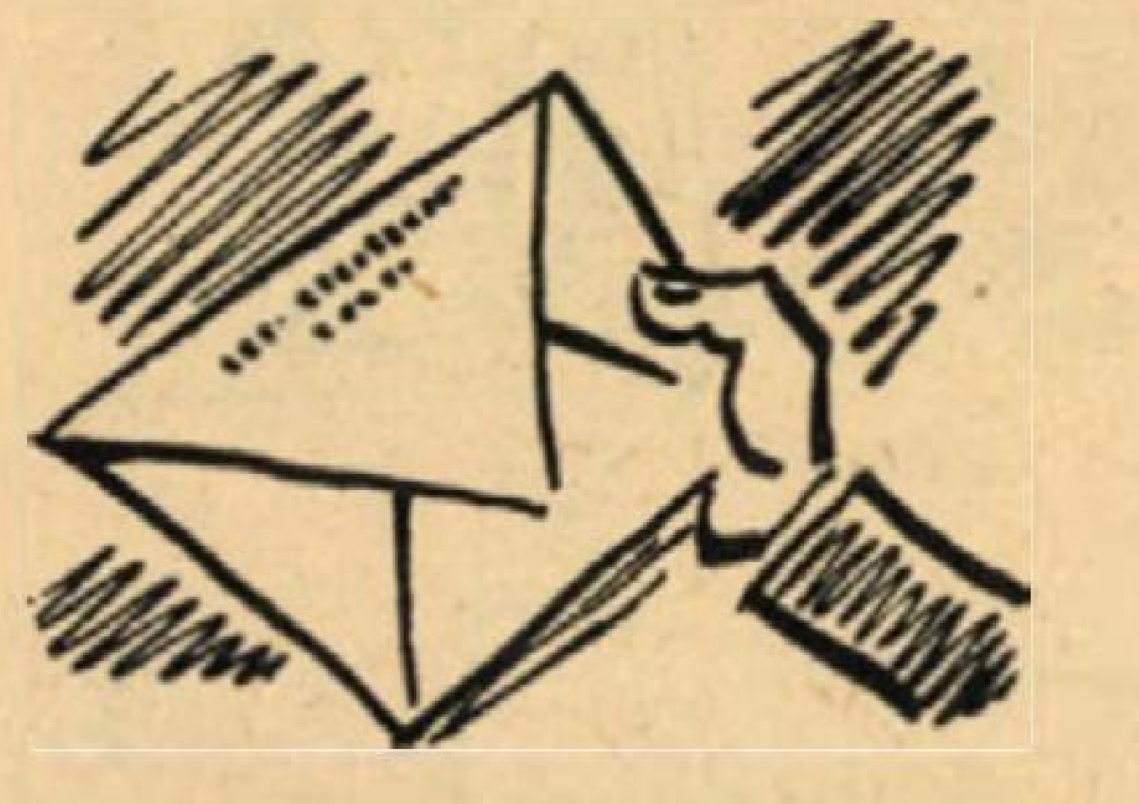

A borítékon rajta volt a feladó címe. Azonnal kiderült, ki ez a gyengéd férj: a szerény Pjotr Petrovics Bulocskin. Be kell hívni valami ürüggyel és közelebbről megismerkedni vele.

— Maga egy kicsit összetévesztette a magánügyet a hivatalossal — mondta tréfásan az osztályfőnök, amikor találkozott a levél szerzőjével. — Csak éppen az első sort olvastam el. Mindjárt láttam, hogy tévedés, nem is olvastam tovább ...

Átadta a levelet Pjotr Petrovicsnak, az pedig zavartan hebegett köszönetet.

— Nézze — folytatta a főnök —, én itt új ember vagyok, nem nagyon ismerem az embereket, de úgy látom, maga tapasztalt munkatárs. Szeretném, ha nem tévednék!

— Mindig örömmel leszek a segítségére — kapott a szón Pjotr Petrovics.

Ezen a napon úgy ment haza, hogy madarat lehetett volna vele fogatni.

— Asszony! — állított be a lakásukra. — Meg van alapozva a karrierem! Nagyszerű tanácsot adtál!

(A moszkvai Krokodilból fordította Pogonyi Antal)

Tavaszi hangok

Várnai György rajza

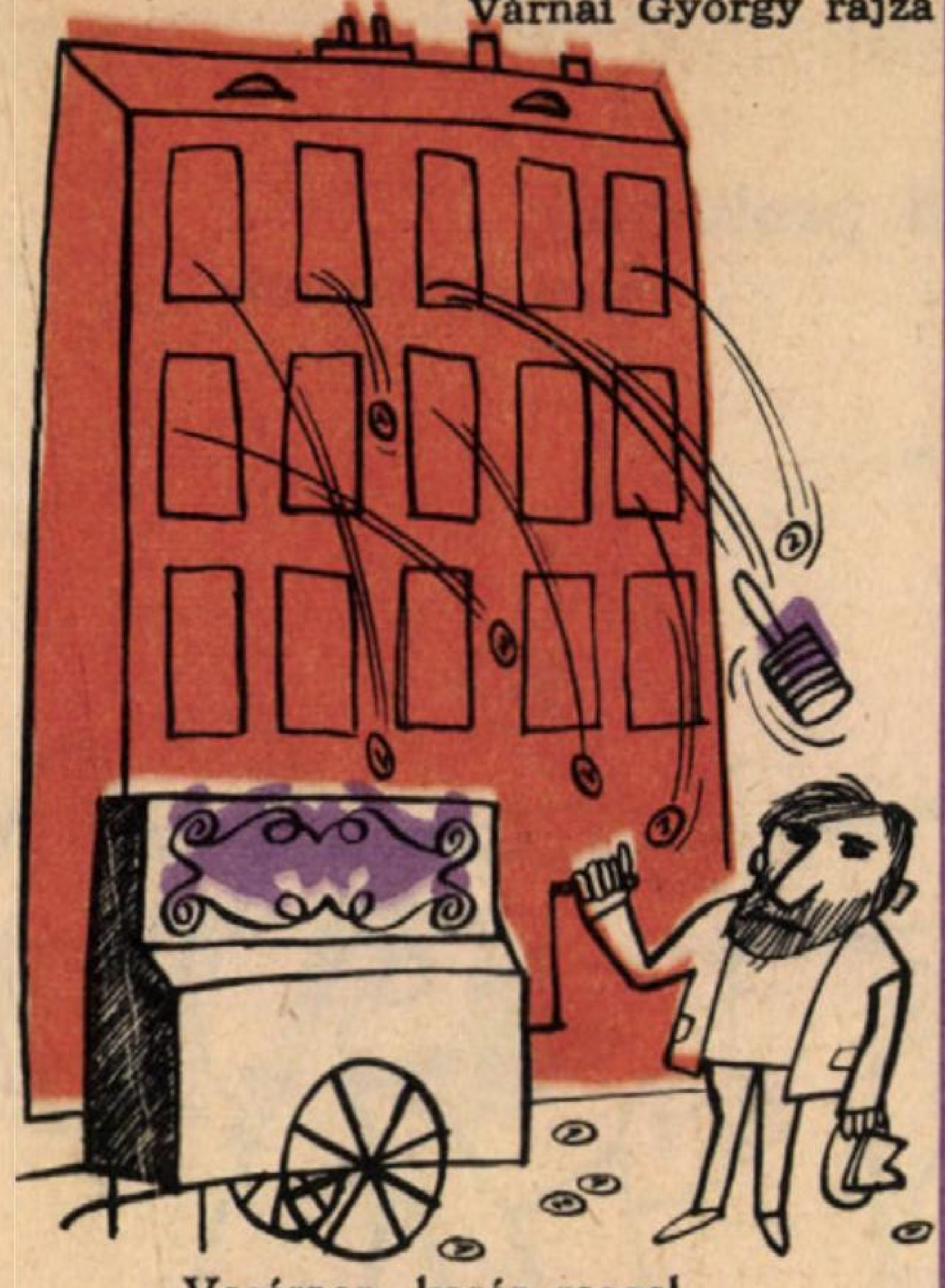

Vasárnap, korán reggel

Hajnali töprengés

Török János rajza

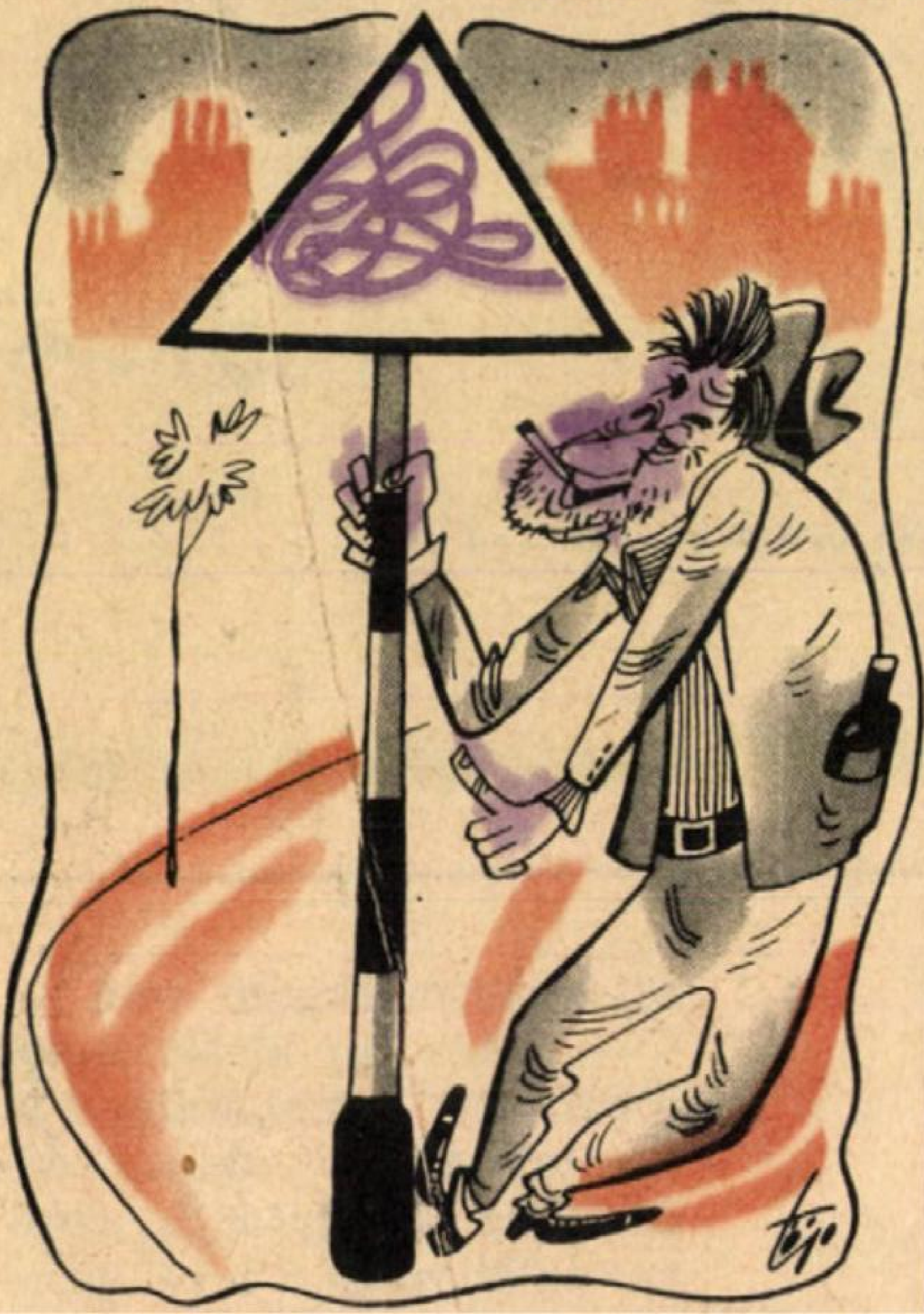

– Hukk! Ez most egy új KRESZ-tábla, vagy megint sokat ittam?

LEVÉL egy tortaszeletről

Kedves Olvasónk!

Nemrégiben egy karcsúra metszett Stefánia tortaszeletet helyezett ön az íróasztalomra. A szomszédos cukrászdában vásárolta, és azt kérdezte tőlem, hogy mit szólok hozzá. Tortának torta, mondottam, de szeletnek kicsi, amiben, mint utóbb kiderült, nem is tévedtem. Felhívtam ugyanis a Kereskedelmi Felügyelet figyelmét a szerény tortaszeletre, s válaszképpen az illetékes vendéglátóipari vállalat igazgatója közölte velem: nagyon sajnálja, hogy a szóbanforgó tortaszelet a kalkulált 4,9 dekagramm helyett csak 3,4 dekagramm súlyú volt. Közölte továbbá, hogy azóta a cukrászüzemben az adagolást szigorúan ellenőrizték, s utasították mind a vezetőt, mind a hozzá beosztott dolgozókat, hogy a szeletelést a legnagyobb gonddal végezzék.

Az igazgató válaszát posta útján levélben továbbítottam önnek, mire a mai napon érkezett levelében ön a sárga földig lehordott engem, amiért ilyen semmitmondó választ elfogadtam, sőt még továbbítottam is, ahelyett, hogy nyilvánosan, elítélő kommentárral illettem volna. Megrovó soraival azt a kérdést is felveti, hogy vajon mi lesz, ha az igazgatói ígéret ellenére sem végzik majd a szeletelést a „legnagyobb gonddal”, s az ellenőrzés éppen úgy elhanyagolja feladatát, mint eddig tette, és a tortaszelet is marad, mint volt: aprócska és kevés.

Egy ilyen parányi tortaszelet ügyében nem szeretnék ágyúval verébre lőni, és az a véleményem, hogy inkább az ön kételkedése érdemli meg a nyilvánosságot. Ön most beleköt ebbe a kis tortaszeletecskébe, holott nagyon jól kell tudnia, hogy a mi iparunk általában szereti a kis méreteket, és inkább hajlamos olyan egységhányad (régi katonai műszóval élve „kiszabat”) megállapitására, amelynek következményeképpen könnyebben lehet nálunk kapni kistermetű férfira negyvennégyes konfekciót, mint középtermetűre ötvenest, vagy ötvenkettest.

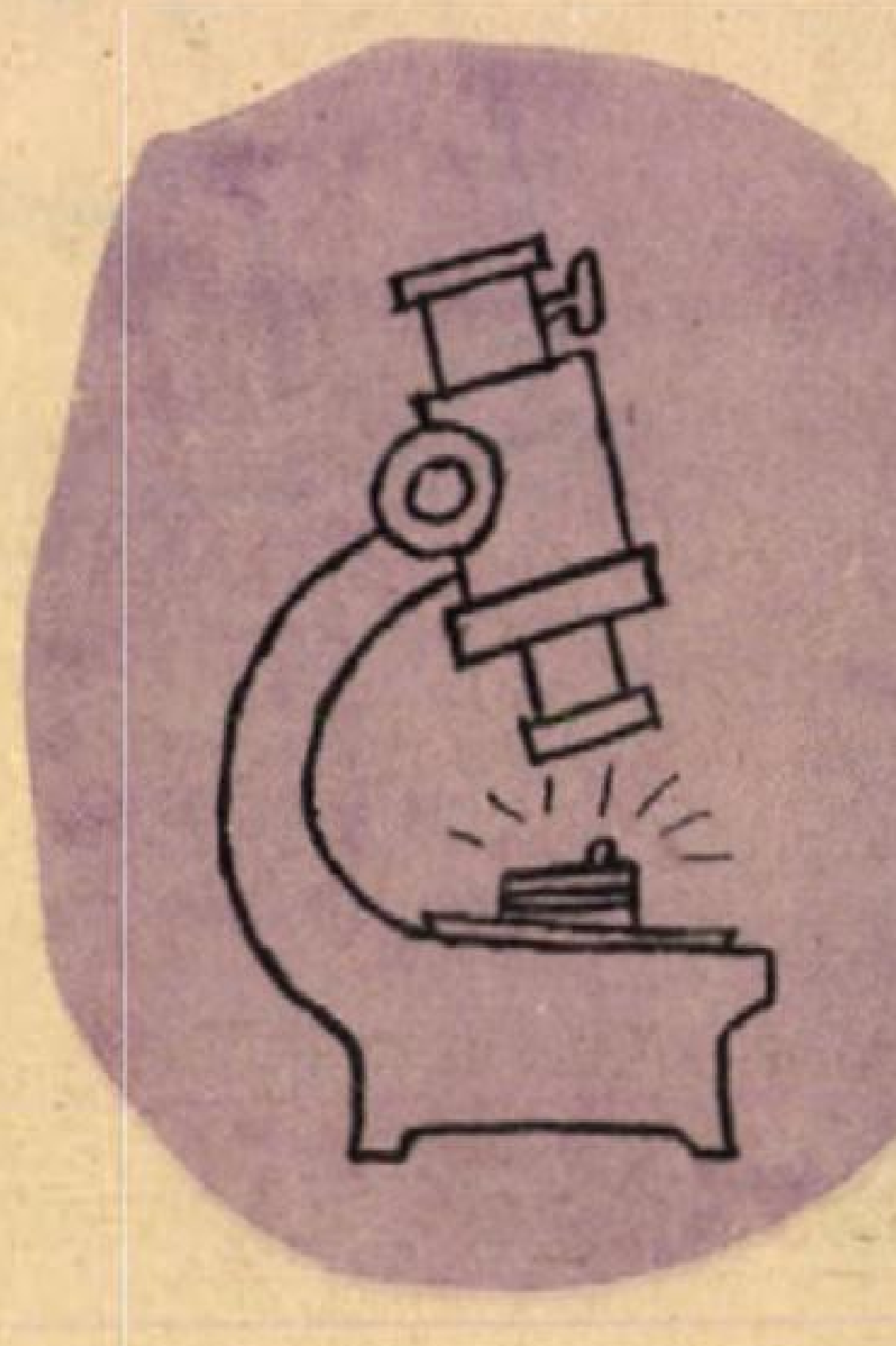

Lehetséges talán, hogy cukrásziparunk innen vette át a miniatűr tortaszeletelés ötletét. Mindenesetre most az a helyzet, hogy a fogyasztó a cukrászdai süteményeket még annál is kisebbnek látja, mint amilyenek a valóságban. Ezért lehet gyakran hallani, hogy cukrásziparunk egyes termékeit nagyítóval együtt kellene felszolgálni, és hallani még ehhez hasonló gúnyos megjegyzéseket. Ezt a közhangulatot a napi sajtó is támogatta cukrásziparunk mind kisebbre zsugorodó süteményeinek ismételt kritizálásával. Nem csoda hát, ha ön, kedves Olvasónk, a tömegek uszályába került.

A panaszolt tortaszelet ugyanis csak harminc százalékkal volt kisebb az előírtnál, pedig lehetett volna ötven százalékkal is kisebb. A pénzre átszámított különbség ennél a potom három forintos tortaszeletnél alig kilencven fillér, holott lehetne egy forint ötven fillér is. De az említett kilencven fillérrel csak látszólag rövidül meg a fogyasztó, mert a harminc százaléknyi hiányzó tortaszelet, vagy annak a pénzbeli ellenértéke valahol megtalálható.

Az anyag ugyanis nem vész el – csak átalakul.

Földes György

Családi vacsora

Balázs-Piri Balázs rajza

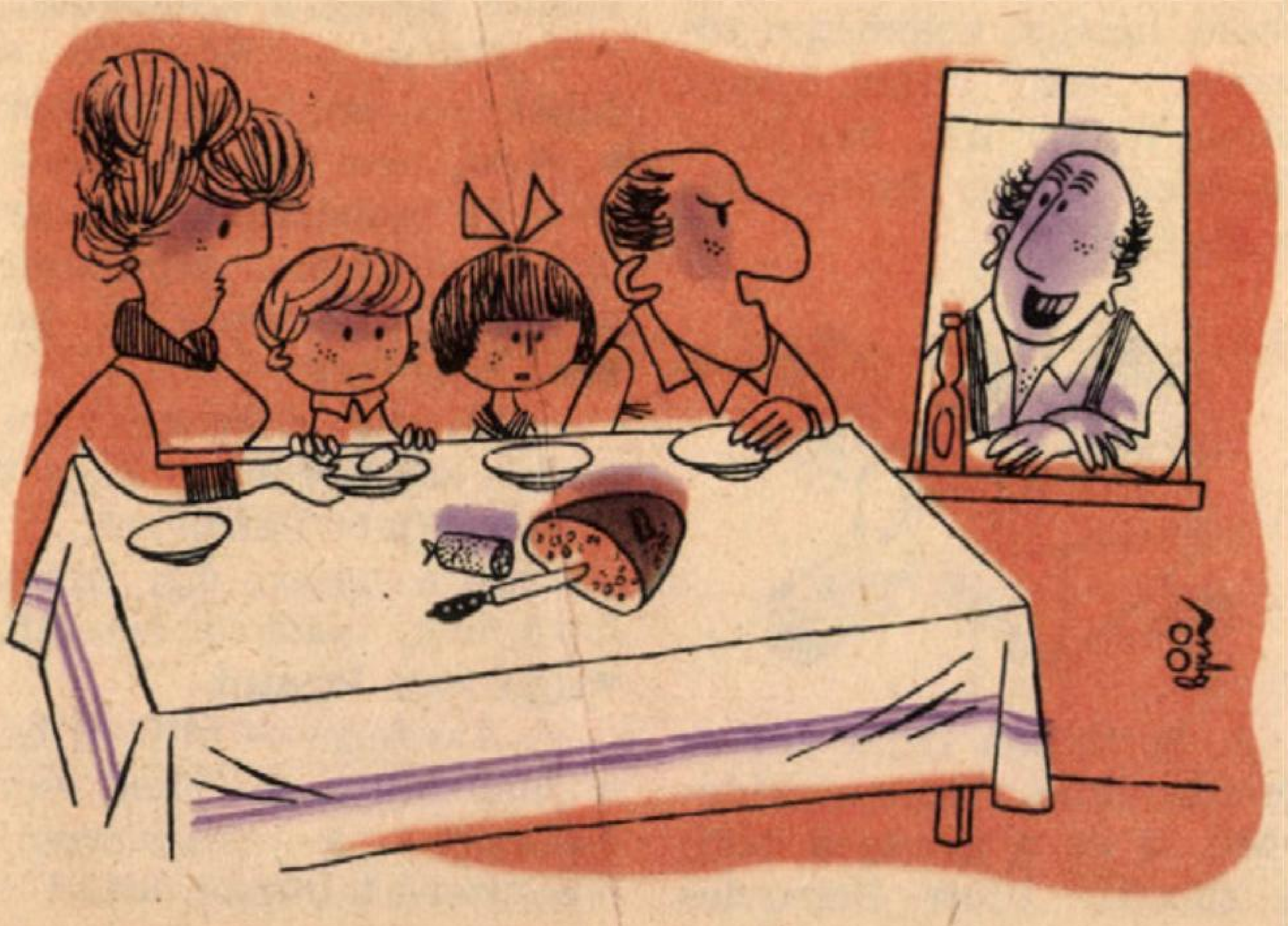

– Mire spórolnak, szomszéd úr? Autóra vagy vikendházra?...

A sárga irigység

Toncz Tibor rajza

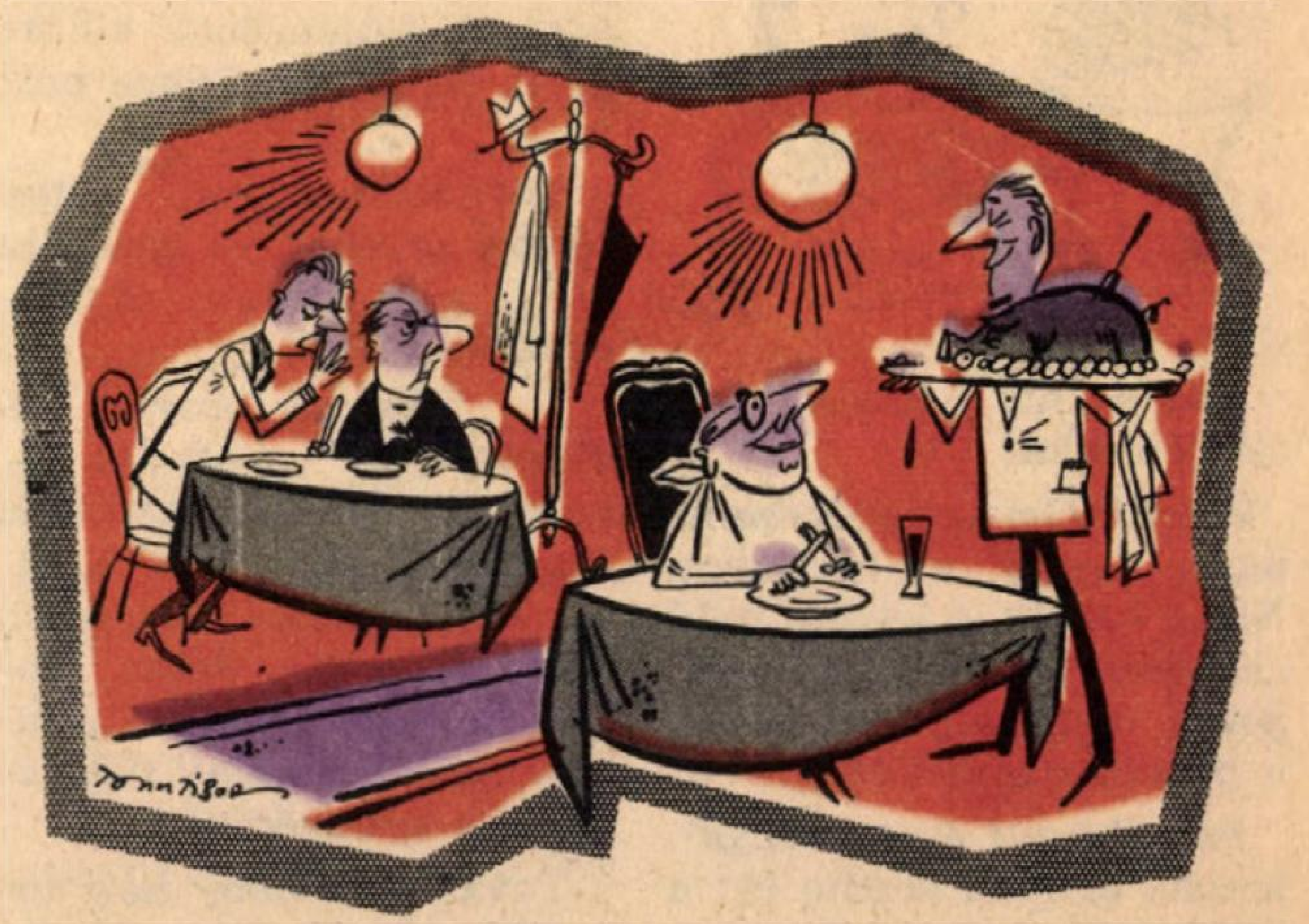

– Odanézzen, mit kap egy ellenőr kismenüben!...

Magyarország kiszállási térképe

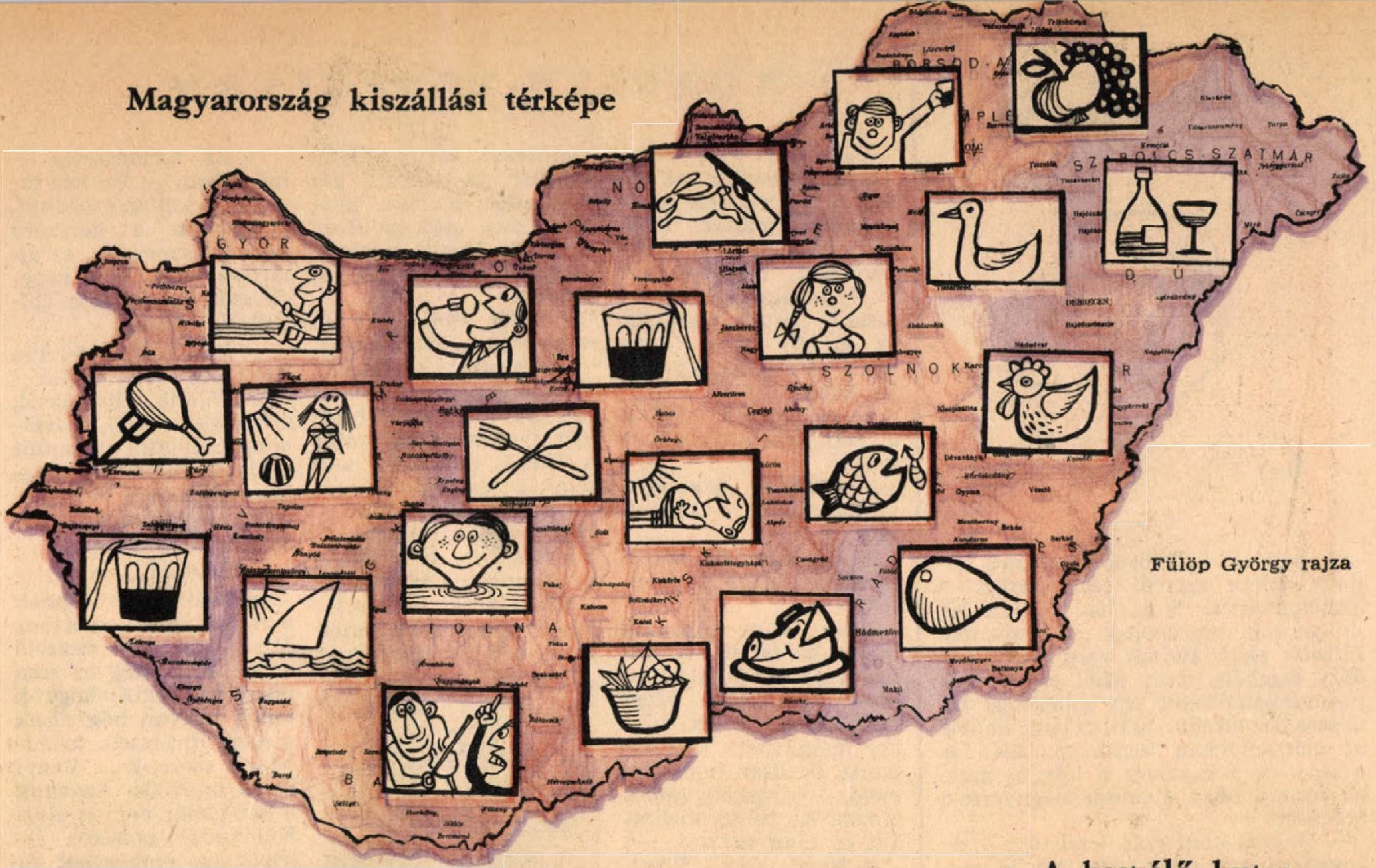

Fülöp György rajza

APRÓ-HIRDETÉS, APRÓ-HUMOR

A hétköznapi élet a humor leggazdagabb tárháza. Az alábbiakban minden kommentár nélkül leközlünk néhány apróhirdetést, amelyet a közelmúltban a fővárosi, valamint a vidéki napilapokból vágtunk ki.

ÁLLÁS

Kilenchónapos kisfiamhoz intelligens nyugdíjast keresek. 913–277.

Eltartok idős házaspárt, vagy magános férfit. Donátus, Csurgó dűlő 7. sz.

MOZGÓ FAGYLALT ÁRUSOKAT FELVESZÜNK!

Harkány, Siklós, Komló, Mohács és Szigetvár területre. Fagylaltárusításhoz szükséges járművel rendelkezők előnyben. (Oldalkocsis motorkerékpár, fagylaltkocsi, lovaskocsi stb.) Erkölcsi bizonyítvány szükséges. Jelentkezés: Bm. Vendéglátó Váll. Pécs. Kossuth L. u. 9. üzemeltetés.

INGATLAN

Porta eladó. Hold utca 9. Értekezni lehet Virág utca 8.

Kacsa utca 8. szám alatt fél telek mellékhelyiséggel eladó. 21700

ADÁS-VÉTEL

Történelmi könyvek, magas stelázsi, bográcsüst, harminckilences szürke cipő, kézimunka, ágyterítő eladók. Felső Tiszapart 4. 25623

Hétlámpásos ingelen szekrényesrádió és egy tömött szalmazsák eladó. Faragó utca 22.

Javított sertések eladók. Ady Endre utca 3. Lukács.

Nylon menyasszonyi ruhámat eladom, — esetleg kölcsönzöm. Gyermek fém kulikocsi eladó, új állapotban. Földműves u. 42. 21952

Szár eladó. Nyíl u. 65. szám. 21651

GÉPJÁRMŰ

Egyelőre egy motorkerékpárra használható 400-as külső és belső gumit keresek megbízásból, Gazda, Boross József u. 11. sz. 22138

LAKÁS

Egy szobámat mellékhelyiségekkel elcserélném hasonlóra. Káptalan utca 8.

Bútorozott szobába mellékhelyiséggel lakótársnőt keresek. „Vagy házaspárnak kiadó." Francia u. 18/b. 22080

VEGYES

Elbitangolt vasárnap délután a bujtosi sportpályánál egy fekete kutya, Muki névre hallgat. Aki tud róla, jutalom ellenében értesítsen. Gutyán, Selyem u. 64. sz. (834)

Március 16-án a délutáni órákban a villamoson alsó fogsoromat elvesztettem. Becsületes megtalálója jutalomban részesül. Selyem utca 5. sz. (637)

HÁZASSÁG

Kertes magánházam, berendezett lakásom van. 50 körüli értelmiségi élettársat keresek. „Pedagógus 25644" jeligére a hirdetőbe. 25641

A beszélő kutya

Erdei Sándor rajza

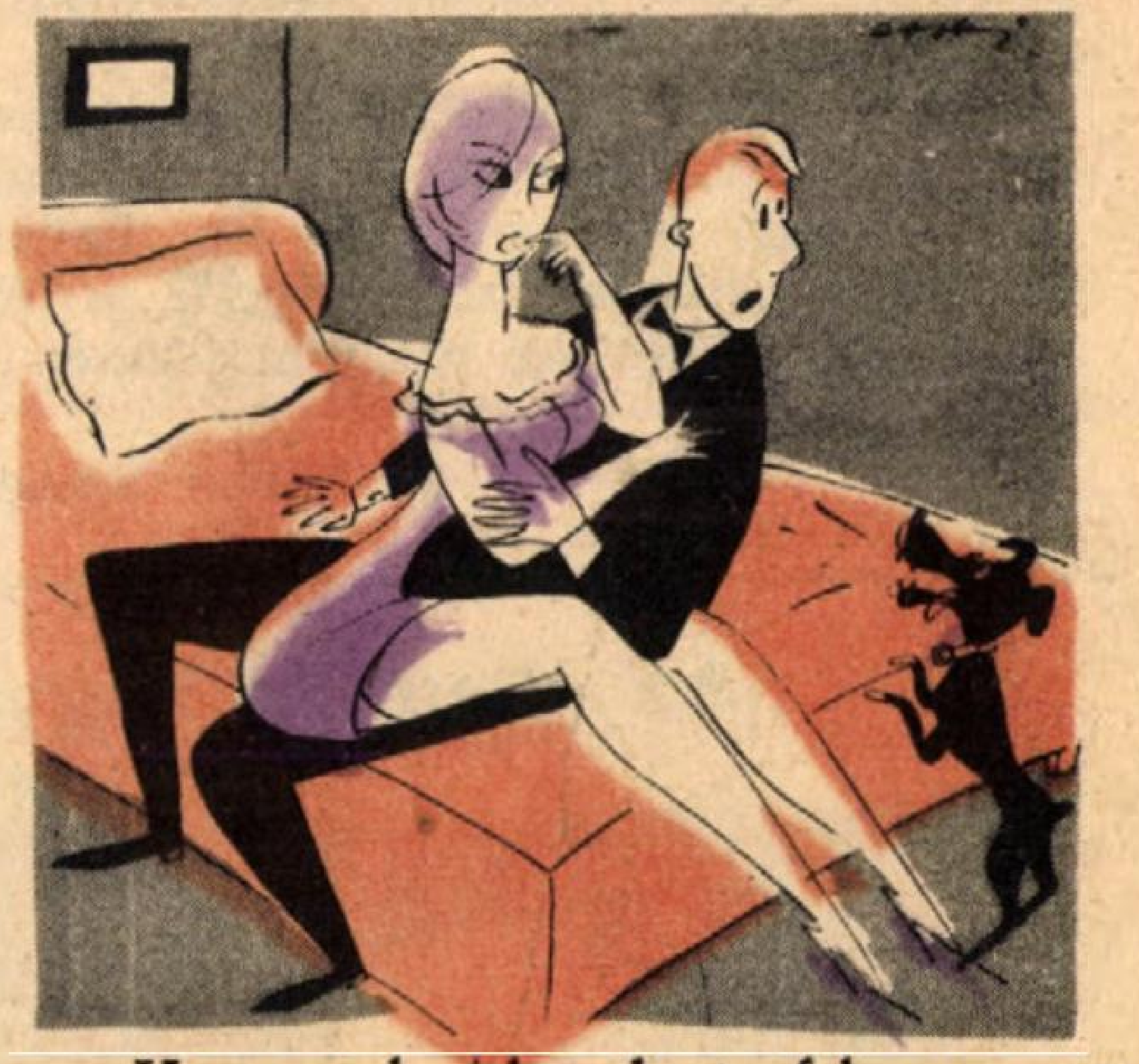

– Ha nem kapok cukrot, felverem az egész házat!

Békevédelmi hónap

Vasvári Anna rajza

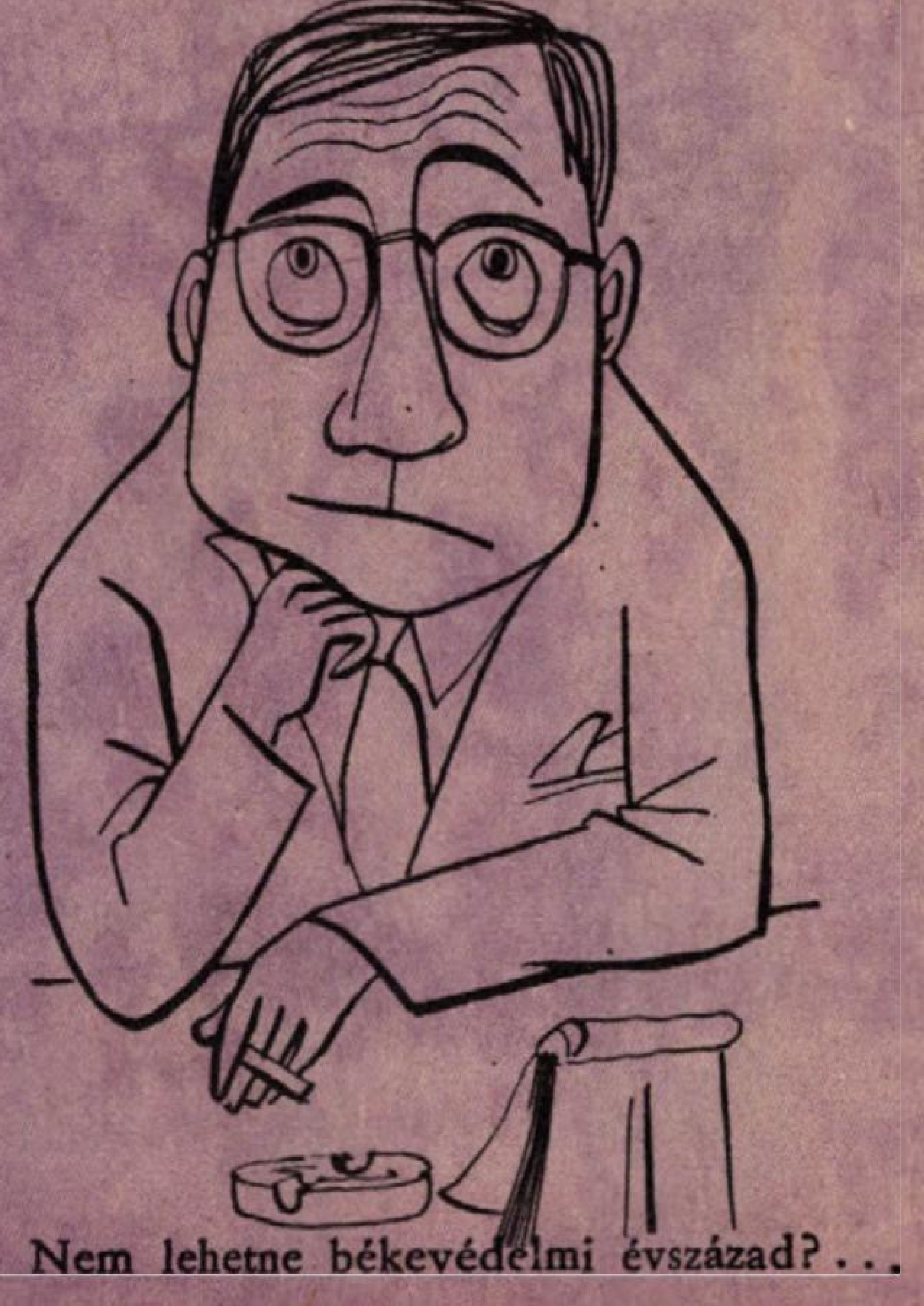

– Nem lehetne békevédelmi évszázad?...

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

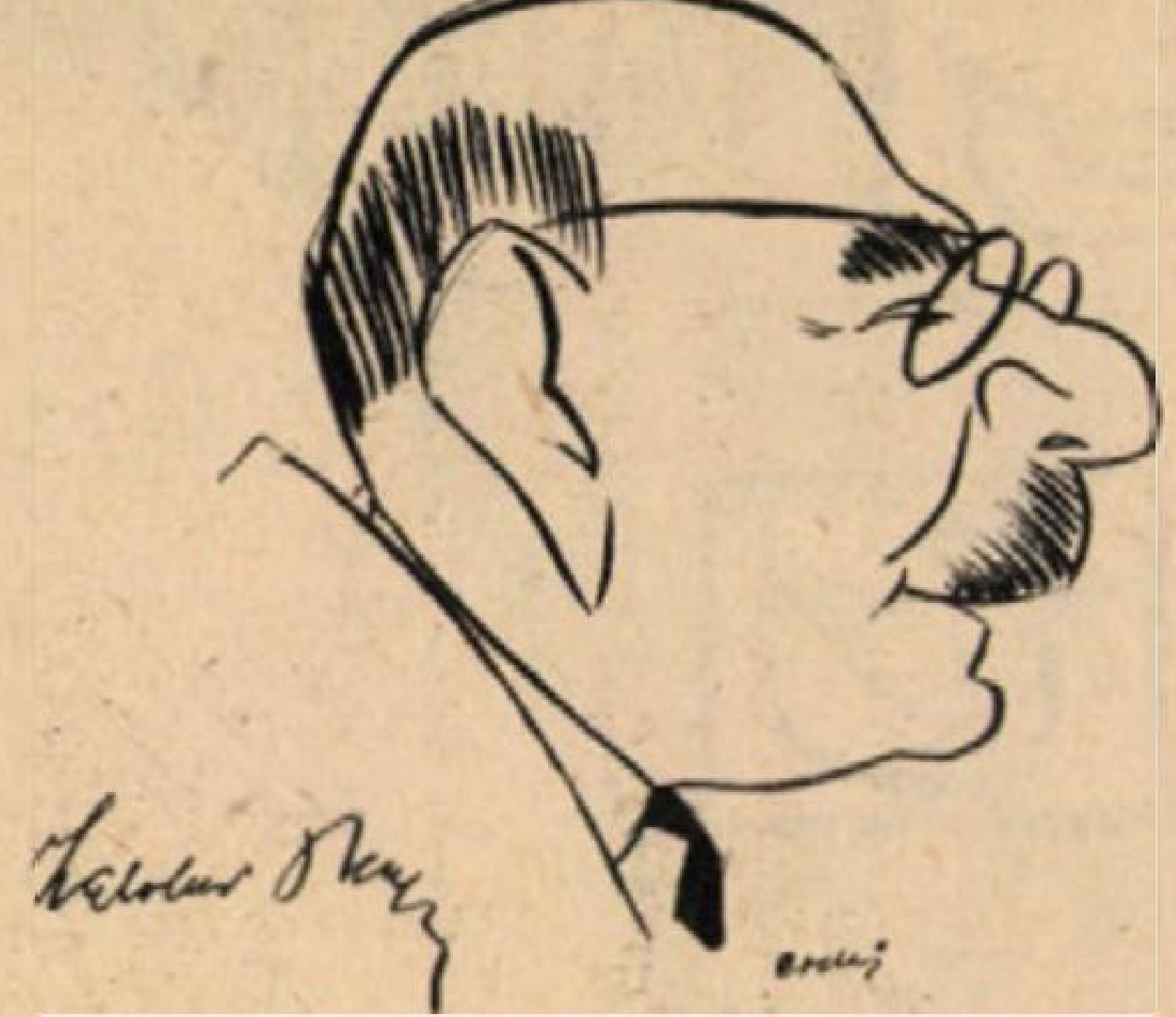

A húszas évek közepén történt. Kodály Zoltán szerzői estet tartott a Zeneművészeti Főiskolán. Népdal-feldolgozások szerepeltek a műsoron. Előadás előtt tudtuk meg, hogy Kodály meghűlt, nem jöhet el. A kultuszminisztériumot egy miniszteri tanácsos képviselte, akit nekem kellett az előcsarnokban fogadnom. Előadás után is én búcsúztam el tőle, és megkérdeztem, hogy a műsor megnyerte-e tetszését?

– Nagyon szép volt – mondta –, de bevallom, szerettem volna egy jó magyar nótát is hallani. Például azt, amit tegnap az Emkében muzsikáltak. Azt húzta a cigány, hogy: „Ezüsttükrös kávéházban..."

– Bocsánat – válaszoltam a minisztérium képviselőjének –, de ezt a dalt nem Kodály szerezte. Ha az Ezüsttükrös kávéházat" az ő szerzői estjén adjuk elő, akkor az plágium lenne...

Szabolcsi Bence

„Az állam én vagyok!..."

Szűr-Szabó József rajza

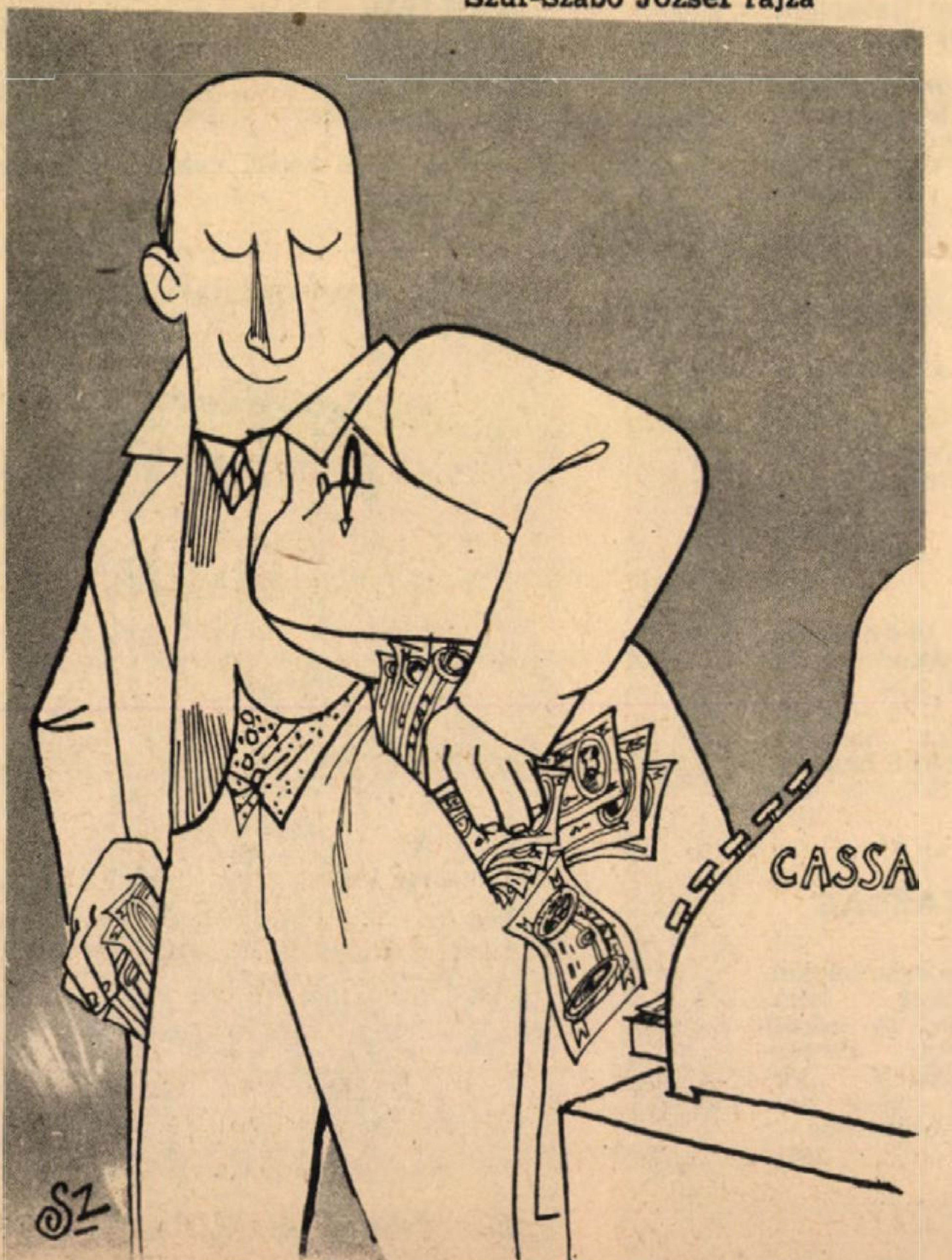

KOMPLEX-TANFOLYAM

Van egy ismerősöm. Termelőszövetkezeti elnök a Velencei-tó egyik mellékfolyójának mentén. Jó egy évig hiába kerestem. Az irodában, az elnök egykori legfontosabb munkaterületén az utóbbi időben csak ilyen felvilágosításokat kaptam:

— Az elnök elvtárs a komplex-tanfolyamon van.

— Miféle komplex-tanfolyamon? — kérdeztem.

— Az szigorú közösgazdasági titok — felelték.

Több, mint egy évig hiába kerestem. A minap végre rátaláltam az egyik istállóban. Meghűlt bennem a vér, amikor megláttam. Egy naponta 35 liter tejet termelő, törzskönyvezett, pirostarka tehén mellett állt és magyarázott.

— Nem úgy, Rózsi, nem úgy. Egy ilyen szép, kövér, bőven tejelő, ráadásul szocialista nagyüzemben élő tehénnek sokkal szebbben, modernebbül kell bőgni. Így, idehallgass...

Elnököm csodálatos hangon bőgni kezdett. Megijedtem. Azt hittem, elnököm valamelyik elmeintézet zártosztályán töltötte az elmúlt két esztendőt és nem gyógyult meg, csak javultan hazajött. Mégis, megkérdeztem: mire való ez, András?

Először rámnézett és megvetően mosolygott.

— Éppen te kérdezed? — felelte. — Te, aki nagyon jól tudod, hogy egy ilyen tehénnek, mint a Rózsi, ma már nem lehet a régi módon, naturalisztikusan bőgni... Hát vedd tudomásul, hogy én most mindent és mindenkit kioktatok.

Csodálkozva és értetlenül mentem az elnök után. A Rózsi ekkor már

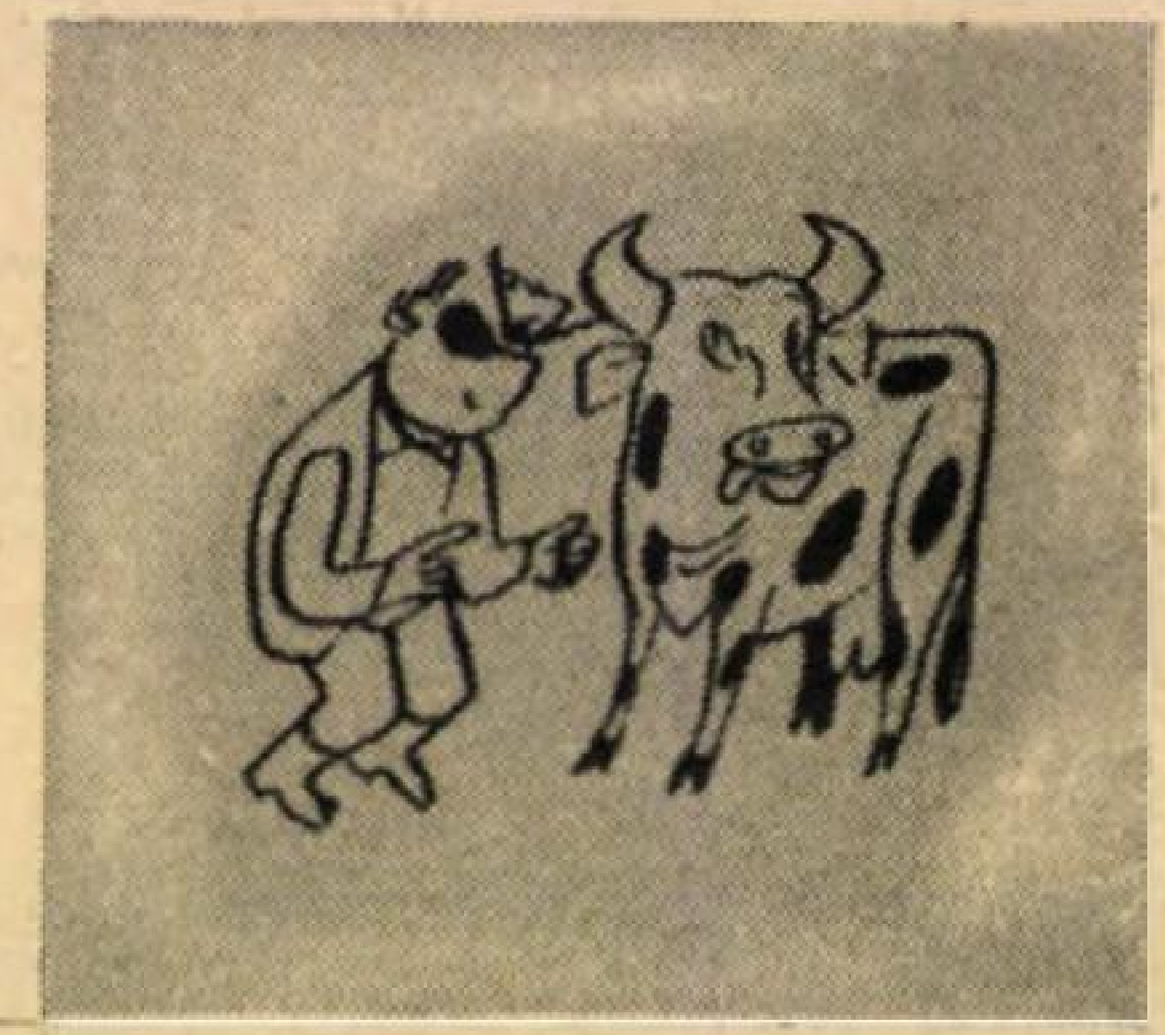

meglehetősen művészien bőgött, és egy füttyjelre szétterpesztette hátsó lábait, hogy hatalmas, tejjel teli tőgye szépen, teljes nagyságában látszódjék. Azután átmentünk a mesterséges borjúnevelőbe, ahol elnököm oktatni kezdte a kisborjúkat, hogyan nézzenek szépen és hogyan mozgassák kedves fejecskéjüket, ha füttyentést hallanak. Elnököm beszélt a gondozókkal is. Ismertette velük a modern színjátszás, a diplomatikus fogalmazás alapelveit. Később hasonlóan magyarázott a brigádvezetőknek, fogatosoknak, traktorosoknak és a növénytermesztőknek is, majd zsebéből előhúzott egy fekete szőrcsomót és azt az orra alá tette. Ott még simogatta, pödörgette s végül egészen jól állt neki a fekete bajusz.

— Na tessék, most már beszélhetünk — mondta.

Dühösen azt kértem tőle, magyarázza meg, hol volt egy évig, s hogy mire jó ez a cirkusz.

— Jaj, öregem, ez csak a kezdet — felelte. — Mondtam már, hogy mindent és mindenkit kioktatok, hogyan kell viselkedni a különböző szituációkban és a különböző emberekkel szemben. Mert ma már ismeretek nélkül nem tudunk eleget tenni a követelményeknek.

— Ez természetes — mondtam. — De hát tanulni is kellene valamit, elsősorban a korszerű növénytermesztés, az állattenyésztés és a gépesítéssel kapcsolatos dolgokról, nemde?

— Fenéket — felelte. Azok ma már mellékesek. Tőlünk, elnököktől, brigádvezetőktől, szövetkezeti tagoktól, valamint a kiváló állatoktól megkövetelik, hogy a termelésen túl egy sor más dologhoz is értsünk.

— Például.

— Például... Jönnek a rádiósok. A riporthoz jó hangú, jól beszélő alany kell. Még az sem mindegy nekik, hogy a tehén hogyan bőg. Csak a szép, optimista tehénbőgést szeretik... Vagy: jön a televízió. Azoknak a hang már nem is elég. Különböző pózokba állítják az embereket és állatokat... Egyszóval: ma már embernek, állatnak ismernie kell a színjátszás alapelemeit. Ugyanezt követeli meg tőlünk a filmhíradó. A banknak és a felettes szerveknek viszont sírni, panaszkodni kell, különben semmit sem kapunk. Hát ezek nem olyan egyszerű dolgok. Ezeket meg kell tanulni.

— Jó, jó, értelek — mondtam neki. — De azért ez mégiscsak túlzás. Például, mi a fenének az orrod alatt az a műbajusz?

Elnököm harsányan felnevetett.

— Ez? — kérdezte, és hirtelen letépte a szőrcsomót. — Ez is nektek kell. Az újságíróknak, televíziósoknak, filmriportereknek és másoknak is. Hiszen állandóan erről írtok. Ha nincs bajuszom, már nem is vagyok igazi paraszt, igazi tsz-elnök.

— Jó, jó — dadogtam. — Ebben is igazat adok neked... És most már nem is zaklatlak tovább, csak azt mondd meg még, hol voltál egy évig?

— Sehol sem voltam — felelte András dühösen. — Itthon voltam. Kint a mezőn és az emberek között. A komplex-tanfolyammal csak fedeztem magam. Így bújtam el a sok feleslegesen zaklató ember elől. Mert ha nem hazudok és nem bújok el, nem hagytok dolgozni, élni...

Szendrei József

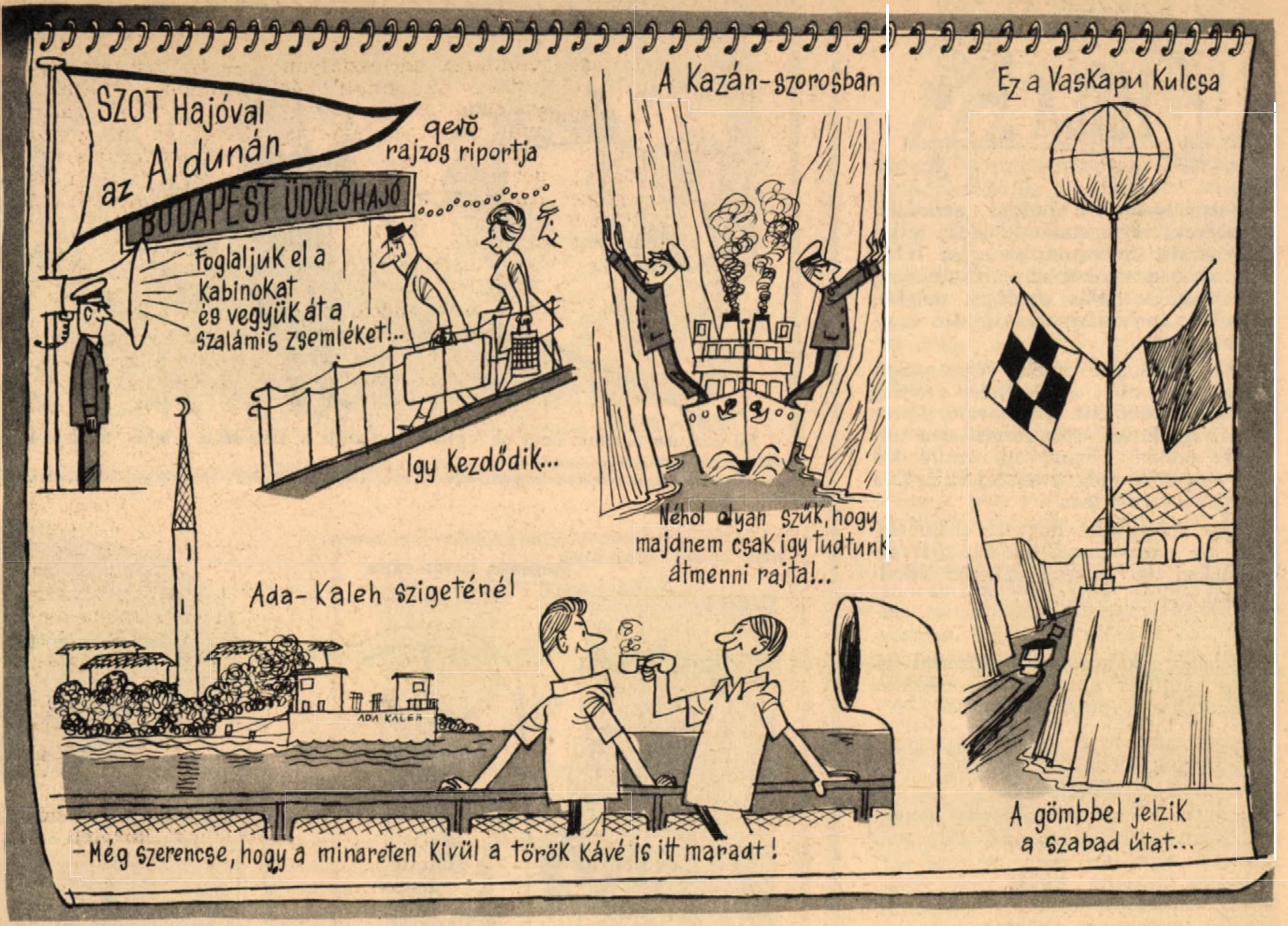
SZOT Hajóval az Aldunán
gerő rajzos riportja
BUDAPEST ÜDÜLŐHAJÓ
Foglaljuk el a kabinokat és vegyük át a szalámis zsemléket!..
Igy kezdődik...
A Kazán-szorosban
Néhol olyan szűk, hogy majdnem csak így tudtunk átmenni rajta!..
Ez a Vaskapu kulcsa
A gömbbel jelzik a szabad útat...
Ada-Kaleh szigeténél
ADA KALEH
– Még szerencse, hogy a minareten kívül a török kávé is itt maradt!

ILLEMTAN TÉVÉ VENDÉGEK RÉSZÉRE

Amikor a televízió-vendégség véget ért, és házigazdánk kikísérte a vendégeket, az előszobában a fülembe súgta:

– Mit szólsz, hogy viselkedtek egyesek, nem akarok neveket említeni! Az emberek nem tanulják meg, hogyan kell viselkedni, ha meghívják őket televíziót nézni!

Méltatlankodása elgondolkoztatott. Honnan tanulják meg? Hiszen még a legújabb modor- és illem-könyvekben sem találni olyan fejezetet, ami arra tanítaná a felnőtteket és a serdülő ifjúságot, hogyan kell viselkedni televíziós-vendégségben. A legújabb úri-illemtant 1935-ben adták ki! Hézagpótló szakkönyv megjelenéséig, néhány pontban igyekszünk összefoglalni azokat a hasznos tudnivalókat, amelyek nélkülözhetetlenek mindenki számára, aki valahova ellátogat televíziót nézni.

1. Ne érkezzünk pontosan a műsor megkezdése előtt, és ne távozzunk el abban a pillanatban, amikor a bemondó közli, hogy „ezzel mai műsorunk véget ért!" Ringassuk a háziakat abba az illúzióba, hogy egy kicsit az ő kedvükért látogattunk hozzájuk.

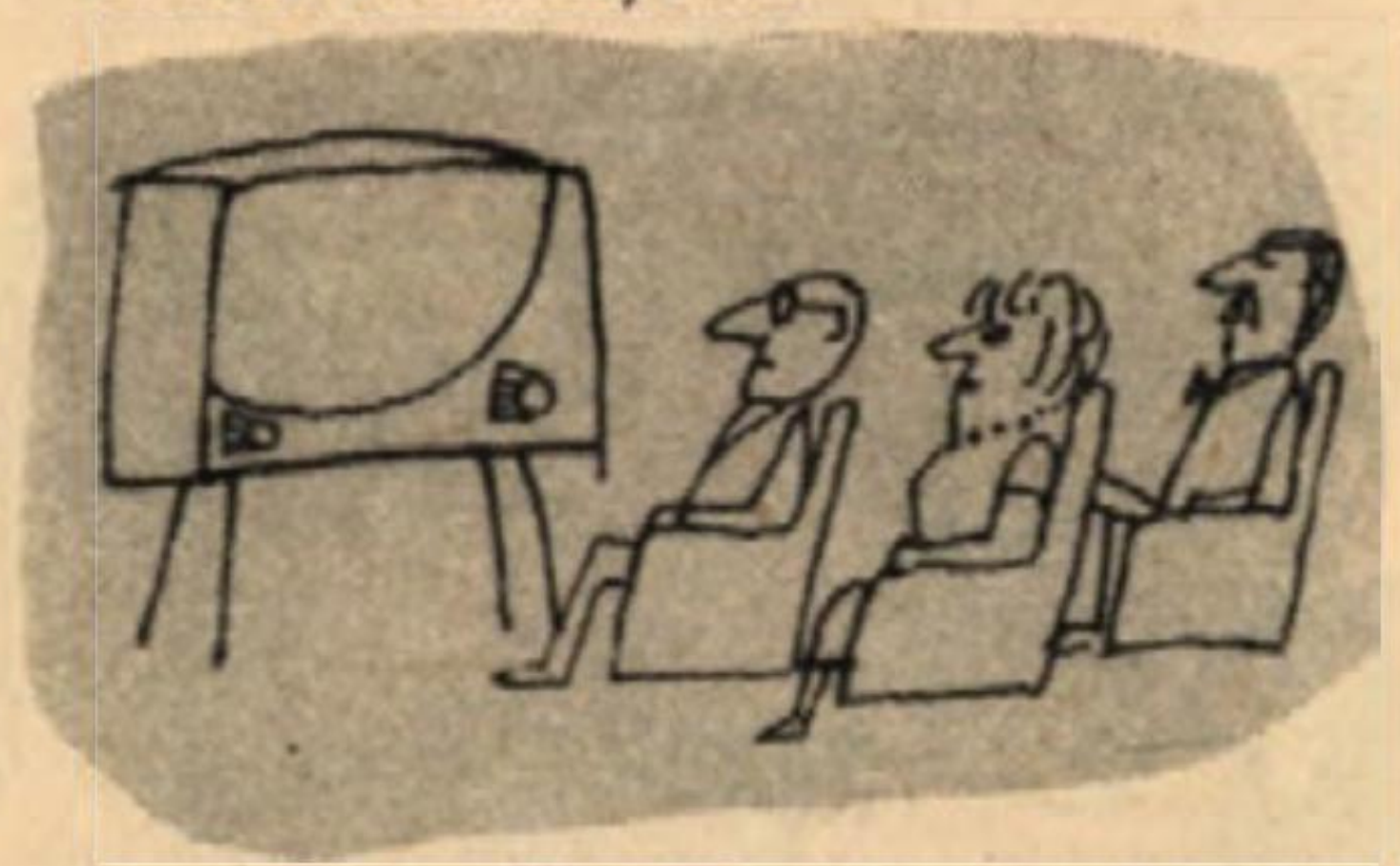

2. Ne tegyünk szemrehányást a házigazdának a rossz műsorért. A hiba nem az ő készülékében van.

3. Sohasem szabad azt mondani: „most nagyon jó a kép." A tulajdonos abban a pillanatban bőszen a készülékhez rohan, és addig forgatja, amíg csak felhőfoszlányok suhannak végig az ernyőn.

4. Ne méltatlankodjunk, ha rossz helyet kaptunk, és nem látjuk jól a filmet. Úgyis lesz ismétlés nemsokára.

5. Ha a feketéhez kekszet kínáltak, csak alig hallhatóan súgjuk szomszédunk fülébe, hogy „múlt héten Kovácséknál néztem a meccset, isteni szendvicseket kaptunk".

6. Ha netalán már láttuk a bűnügyi történetet, ne áruljuk el, hogy ki a gyilkos.

7. Adás alatt interurbán beszélgetést folytatni nem való. A hangos beszéd zavarja a nézőket, a telefonszámla a házigazdát.

8. Senki se nyúljon idegen készülékhez. El tudja azt rontani maga a tulajdonos is.

9. Operaadásnál még akkor se nyissuk ki táskarádiónkat, ha a Petőfi Rádió történetesen labdarúgó-mérkőzést sugároz.

(stella)

Mindenféle

A gondolkodó ember azért indulatos néha, hogy pihentesse az agyát.

*

Már az első emberbe alig tudtak lelket önteni.

*

Jobb, ha az ember izgalomra, mint ha nyugalomra vágyik.

*

Tisztázni kell az alapfogalmakat, például azt, hogy mi az alapfogalom.

*

Ha X írónak semmi sem jut az eszébe, azonnal tollat ragad és megírja.

*

A pici gyermek nem tudja magáról, hogy milyen édes. Csak az öntudatos felnőtt van elragadtatva önnön bájától.

*

X írónak van írnivalója, de nincs mondanivalója.

F. L.

HÁLA

Valahányszor a Lukács uszodába bemegyek, vagy onnét kijövök, lelkiismeretesen elolvasom az egész falat. Pontosabban, azokat az emléktáblákat, amelyeken a hálás vendégek megköszönik az intézménynek a kiváló szolgáltatásokat.

Nos, a dolog a minap végre szeget ütött a fejembe: a dicséretet a világ egy-kettőre elfelejti. A borravaló, illetve az anyagi dotáció más formái sem tartanak örökké, viszont egy szolíd kis márványtábla még évszázadok múlva is márványtábla lesz.

Arra gondoltam, hogy az elismerésnek ezt a maradandó módját más területeken is sikerrel lehetne alkalmazni.

Például a kuncsaftok a Közértek ajtóira erősített apró plakettecskékkel adhatnak jelét megelégedésüknek:

A SOK FRISS LIPTAI TÚRÓ
EMLÉKÉRE
A környék hálás lakói

Vagy a fodrásznál:

„SANYINAK ŐSZINTE CSODÁLATTAL EGY FELEJTHETETLEN TUPÍR
ALKALMÁBÓL
özv. Povácsné"

De lehetnének ilyen feliratok a hivatalok folyosóin is:

ISTEN ÉLTESSE A FŐOSZTÁLYT
KÉRELMEM GYORS ÉS UDVARIAS
ELINTÉZÉSÉÉRT
Egy ügyfél

Esetleg a színházak előcsarnokaiban:

HÜLYÉRE RÖHÖGTEM MAGAM
A LILA RÁNTOTTA CÍMŰ
DARABON
Dr. Stopvájsz Jenő

Bár a márvány, kivált a carrarai, elég drága, de ha kicsit utánaszámolunk, kiderül, hogy voltaképp nem is olyan költséges mulatság az egész, mint ahogy első pillantásra hinné az ember, mivel csak minimális mennyiségű nyersanyag kell hozzá országos viszonylatban.

Persze, mindjárt más volna a helyzet, ha a panaszokat vésnénk márványba . . .

Dalmáth Ferenc

CSALÁDI KÖR

Vasvári Anna rajza

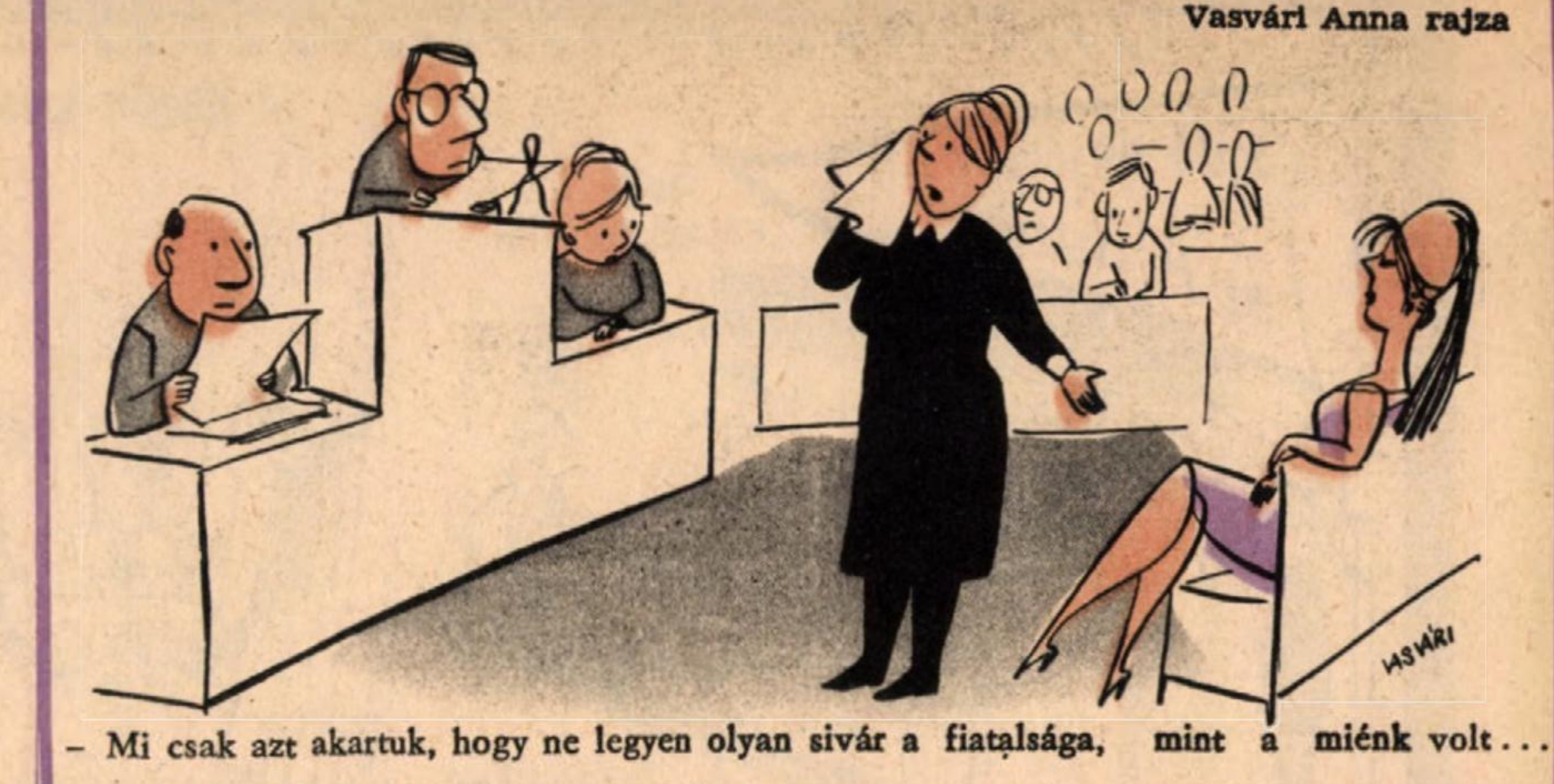

– Mi csak azt akartuk, hogy ne legyen olyan sivár a fiatalsága, mint a miénk volt . . .

Toncz Tibor rajza

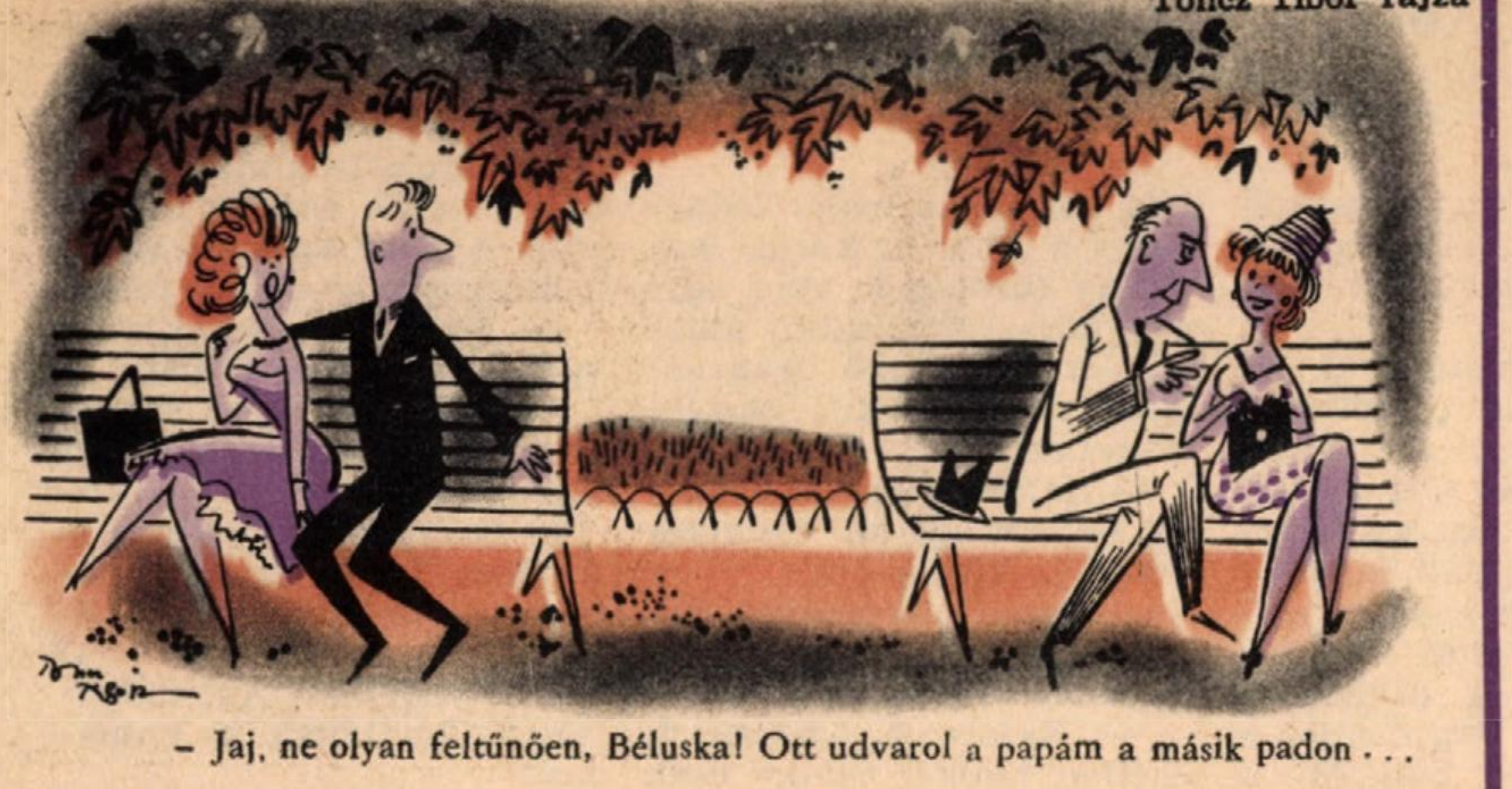

– Jaj, ne olyan feltűnően, Béluska! Ott udvarol a papám a másik padon . . .

Hegedűs István rajza

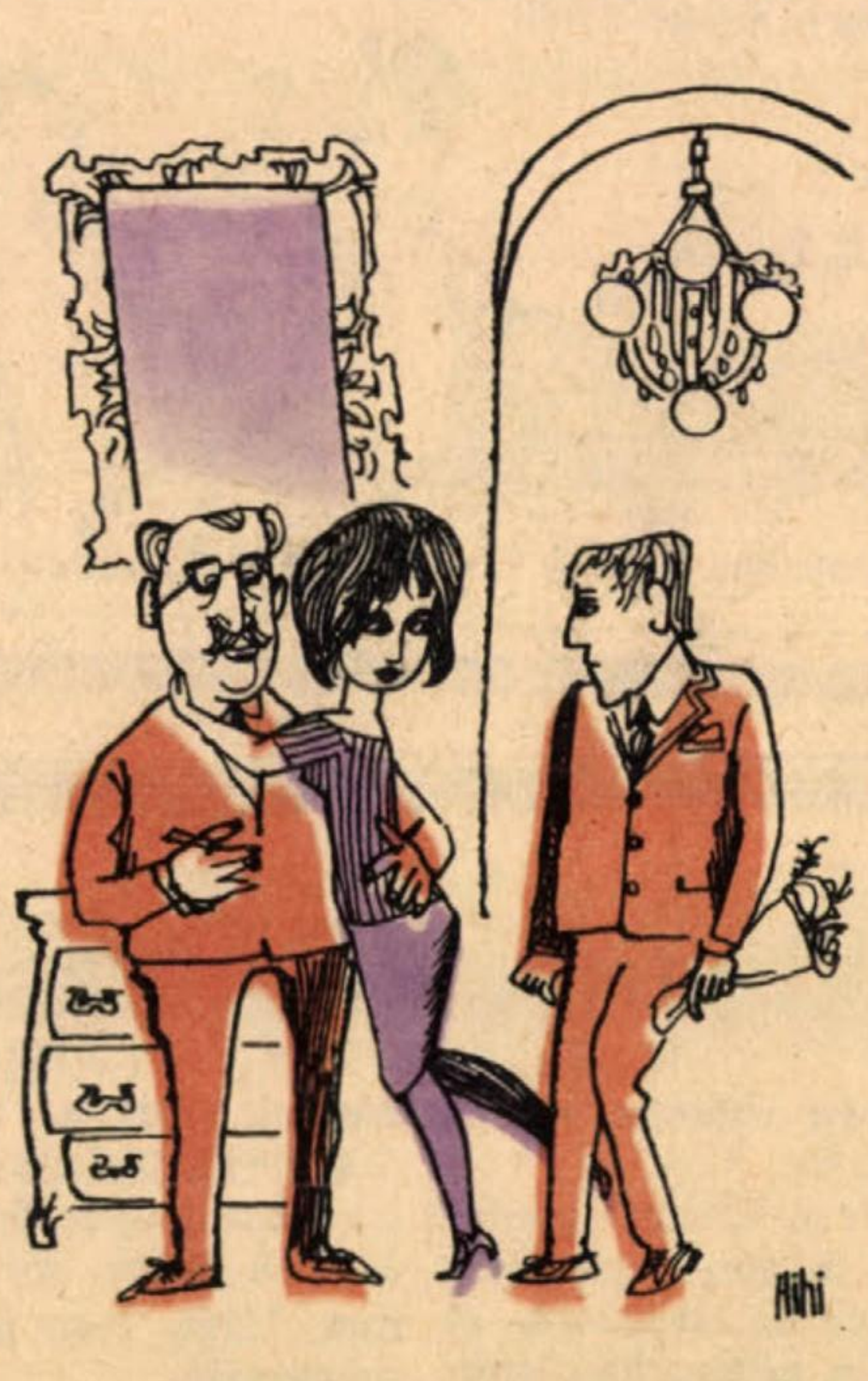

– Döntöttem, Géza! Inkább apukádhoz megyek férjhez, s nem hozzád . . .

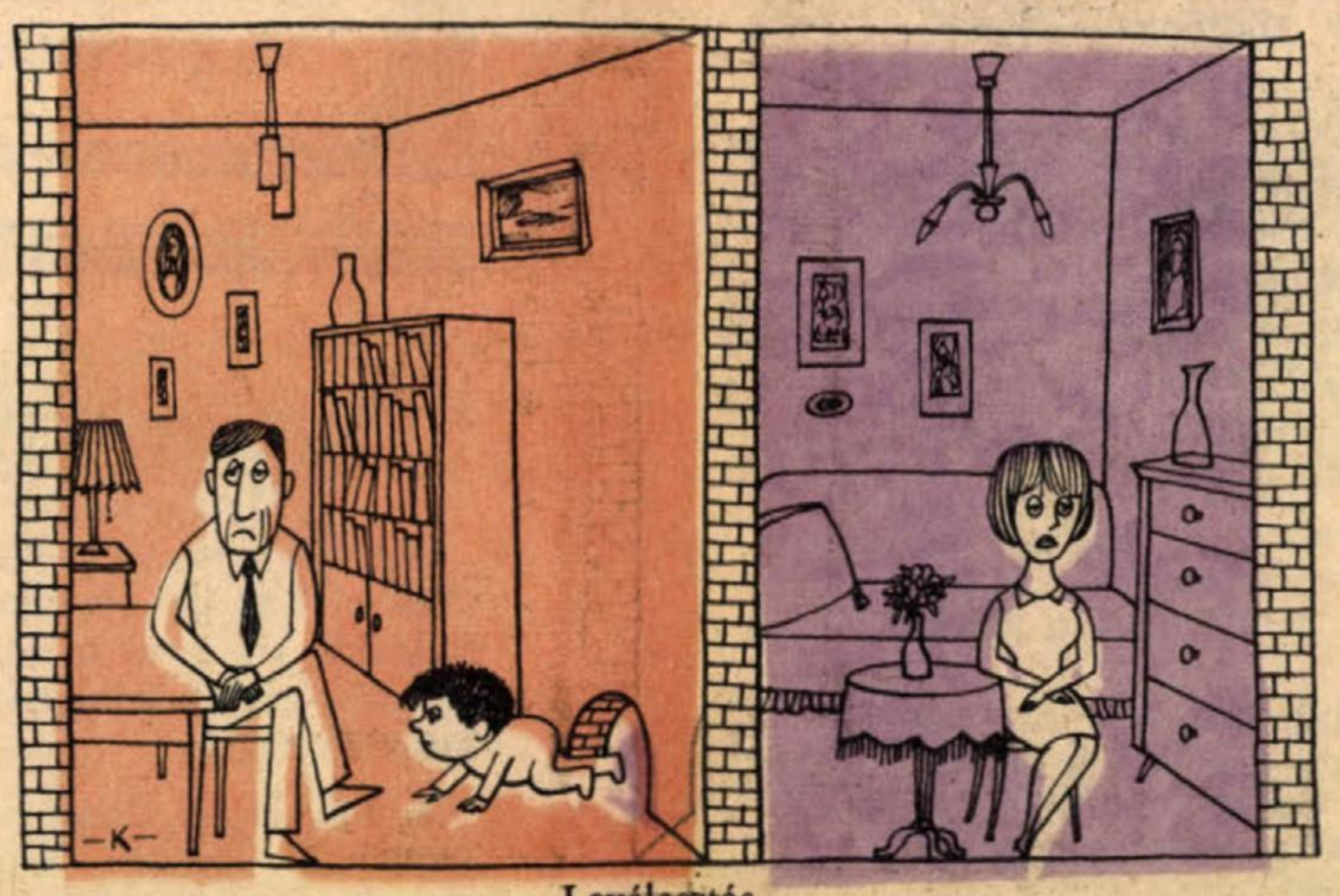

Leválasztás

Szűr-Szabó József rajza

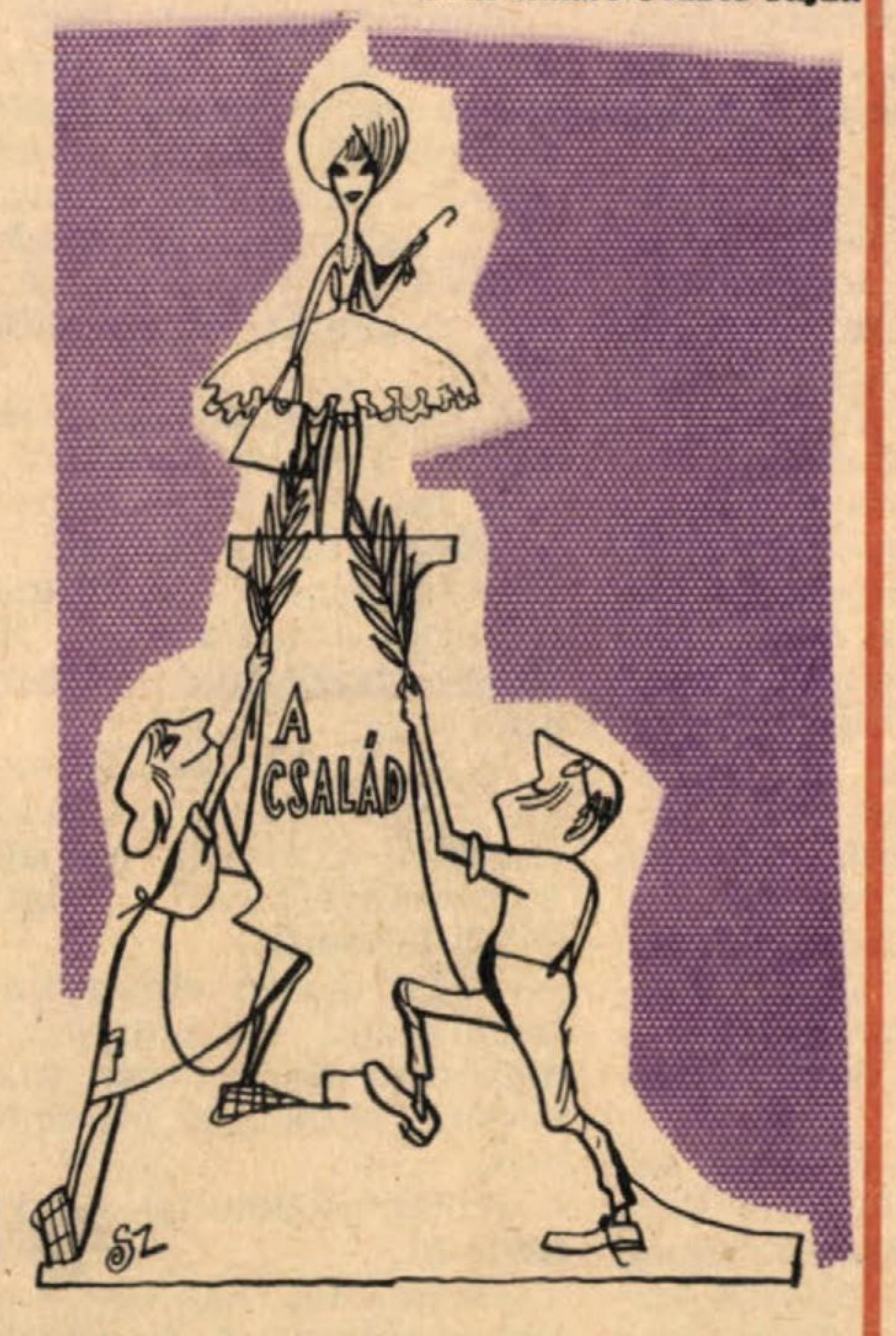

A fő- és mellékalakok

Pusztai Pál rajza

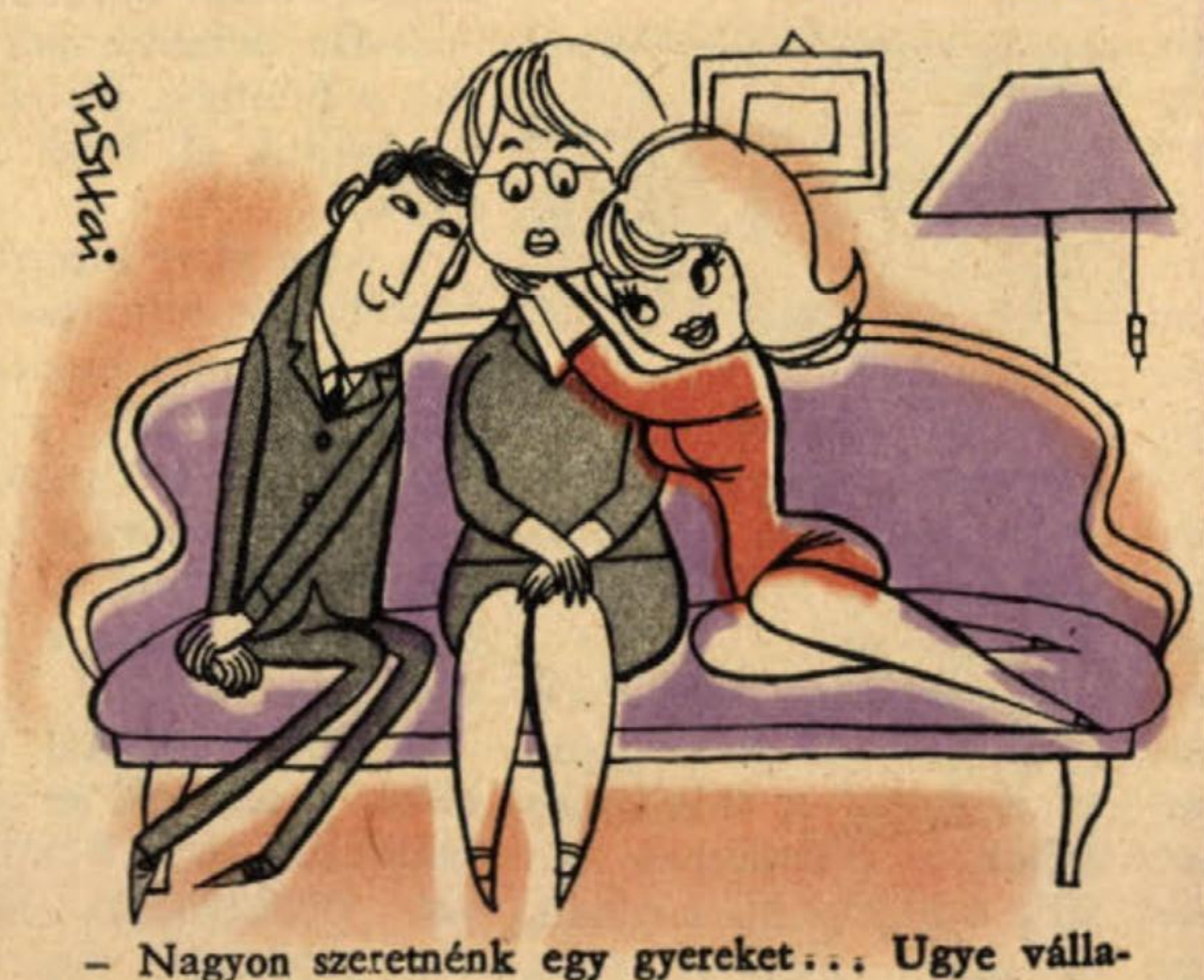

– Nagyon szeretnénk egy gyereket . . . Ugye vállalod, anyuci? . . .

Szegő Gizi rajza

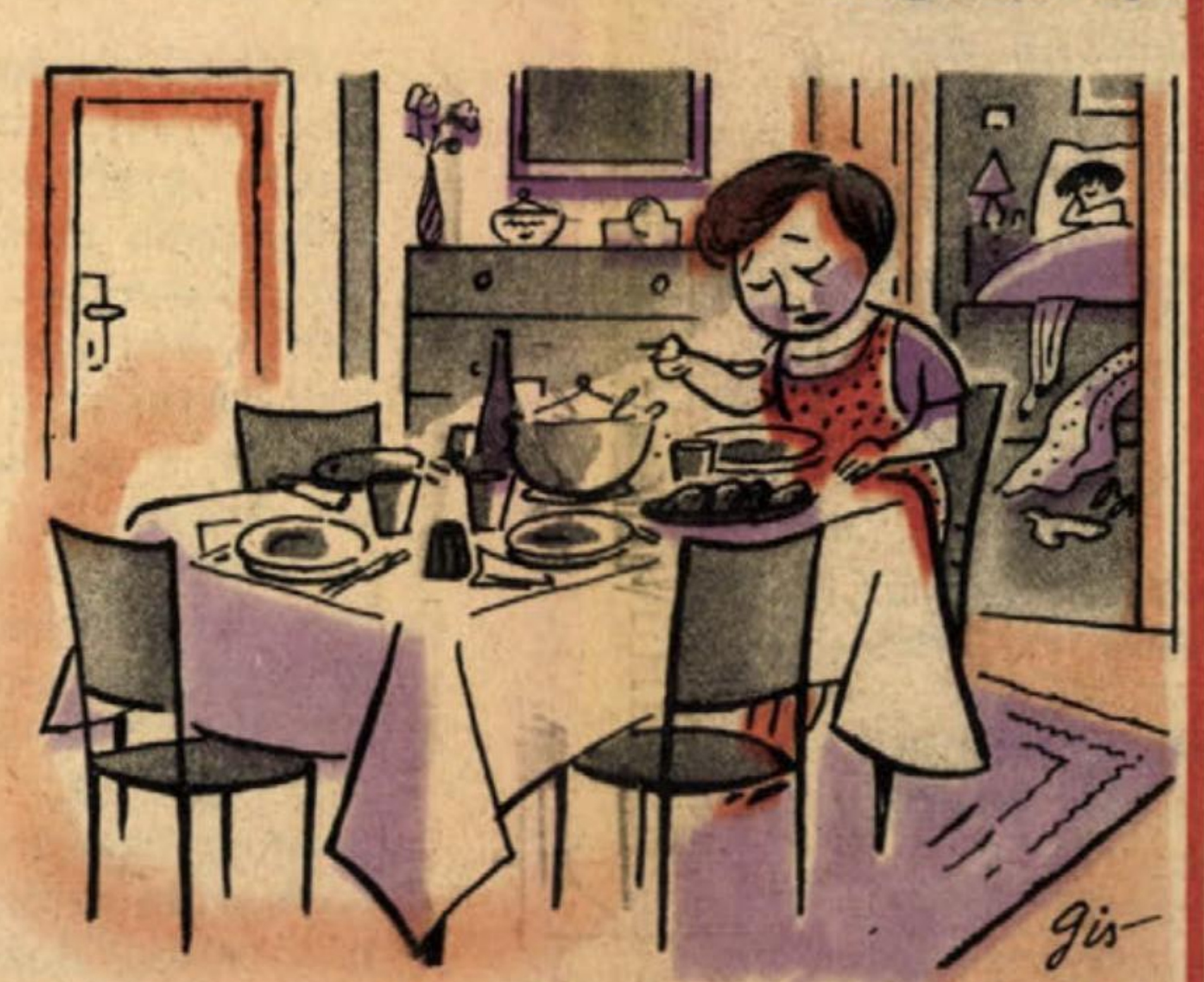

Vasárnapi ebéd: a férje meccsen van, a fia kirándult, a lánya még nem kelt fel . . .

Vasvári Anna rajza

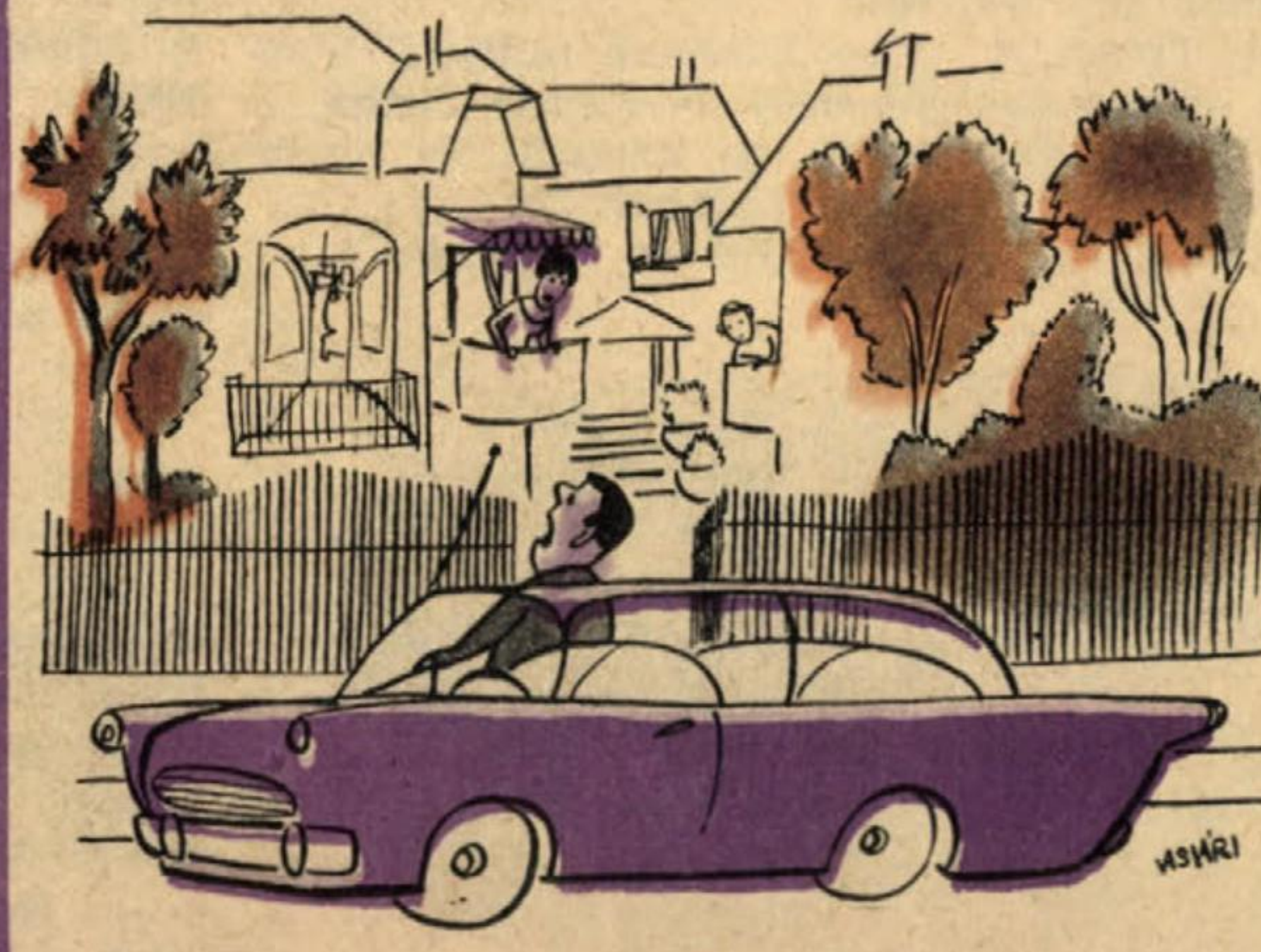

– Siess, megyünk meglátogatni a mamát a szeretetházban . .

Frappáns ötlet

Mostanában — bokros teendőim miatt — elmulasztottam legfrissebb színdarabjaink és filmjeink megtekintését, úgyhogy sebtiben megnéztem több filmet, színpadi előadást, TV- és esztrádműsort. Meg kell mondjam, érdekes élményben volt részem. Láttam jeles, tragikus hősöket bokázva énekelgetni csacska kuplékat, népszerű operettdívát drámai, prózai szerepben, jeles futballistát filmhősként. Tulajdonképpen nem újdonság ez, lassanként megszokott, szinte mindennapossá vált látvány, manapság a Ki mit tud-ok korát éljük, és ez alól a hivatásos művészek sem vonják ki magukat. A sokoldalúság nem megrovandó. Nagy Frigyes, porosz király, királyi teendőinek ellátása mellett, mindig tudott magának időt szakítani egy kis fuvolázásra. Alkalmasint nem is rosszul, hiszen egyetlen keményhangú, ledorongoló kritikára sem lelhetünk a korabeli sajtóban, nem maradt fenn egyetlen olyan hangú zenekritika, hogy „Nagy Frigyes ma kissé indiszponáltan fújta fuvolaszólamát!"

És ekkor támadt a címben is említett frappáns ötletem. Mi lenne, ha . . . Bárhogy igyekszem magamtól elhessegetni a gondolatot, mindig feltör bennem. Igen, mi lenne, ha egyszer egy olyan műsort látnánk, amelyben a Nemzeti Színház hőse például szavalna, a szubrett pikáns kis dalt, az operaénekesnő áriát énekelne, a táncosok táncolnának, a futballisták labdát rúgnának. Persze, tudom, a dolog kicsit fantasztikusnak, szinte megvalósíthatatlannak tűnik így első hallásra. Álmodozz, bolond — mondja az olvasó, de a harcos írót nem érdekli kora meg nem értése, a tömegek röheje, lángpallossal vagy lángparkerrel a kezében lépjen ki a közvélemény barikádjára és bátran tárja oda orcáját a kacagóknak.

És most abbahagyom fejtegetéseimet, mert el kell mennem, jegyem van ugyanis a Zeneakadémiára, ahol nagyon sokat várok az ott fellépő Aloha olé hawaii sztepptánc-triótól. Tagjai: a Nemzeti egyik tragikája, az Opera hőstenorja és a SalBTC balösszekötője . . .

Tardos Péter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Az érdekeltek hozzászólnak

„Levél az üzletszerzésről" című cikkükre közöljük: Az Állami Biztosító VI. kerületi fiókjának vezetője szerkesztette meg a cikkben bírált körlevelet, amelyet az egyes házkezelőségek vezetői az igazgatóság vezetőjének tudta és hozzájárulása nélkül küldtek meg a bérlőknek.

Bp. Főv. Tan. VB.
Házkezelési Igazgatósága,
Vertetics János
igazgató

Szerelmes a nyolcadik...

A nap játékosan szembetűz, s a lombikban bugyborékoló folyadék is azt fortyogja: Tavasz van!

A tanár úr újabb kémiai egyenleteket ír a táblára, s kemény ujjai közt kettéroppant a kréta. A VIII. osztály azonban halkan kuncog valamin, és kibámul az ablakon.

A nyolcadik osztály szerelmes. E szerelem pontosan február 8-án, a tánciskola vizsga-napján tört ki, s azóta rohamosan terjed. A ragály első áldozata Kati volt, akit a vizsgán felkért egy igazi gimnazista fiú. Az osztály első lovagját a lányok azonnal elnevezték Lakmusznak, mivel hogy folyton elpirult, ha Katit meglátta. Lakmusz óriási népszerűségnek örvend, valahányszor a kémiaórán a tanár úr kiejti a nevét, a lányok könyökkel bökdösik egymást, s itt is, ott is felvihog valaki a pad mélyéből. A tanár úr —, mit sem sejtve — idézi Lakmuszt és a Szerelmet. Kati ábrándosan pillant ki az ablakon. A nyolcadik osztály vele ábrándozik . . . Lakmusz minden délben az iskolaépülettől számított hetven lépésre a sarkon ácsorog és mosolyog. Kati boldogan libeg melléje a többiek irigy suttogása közepette. A nyolcadik osztály szerelmes. Mindenki arra törekszik, hogy Katit lefőzze. Nap mint nap újabb történetek kapnak lábra, s mindnek egy-egy újabb szerelmes lovag a hőse.

Az első padban ülő Jutka egy szép napon azzal áll elő, hogy neki nem egy kis gimnazista, hanem egy sportbajnok udvarol. Néhány napig csend következik, mert ezt már senki sem tudja túllicitálni. De harmadnap előáll Évi, s fűnek-fának mutogatni kezdi egy feketeszemű olasz fiatalember fényképét.

— Ki ez? — suttogják körülötte.

— A vőlegényem! Rómában él. Most küldte a képet.

Halk moraj fut végig a termen. Trézsi áhítattal figyel.

— És hol fogtok lakni?

— Természetesen Olaszországban — feleli Évi önérzetesen. Kati leforrázva hallgatja ezt a párbeszédet, majd hirtelen felcsattan a hangja:

— Mit érsz egy olasz vőlegénnyel a jelmezbálon? Attól még petrezselymet is árulhatsz!

E kihívó mondat új tüzeket gyújt az osztályban. Valóban! A bál! Az lesz az igazi mérkőzés! Ott fog kiderülni, ki a legszebb, kinek van a legtöbb fiúja!

A nyolcadik osztály szerelmes. Szerelmes a Táncba, a Bálba, a Fiúkba, a Szerelembe! Végre eljön a Nap. A magnó bömböl, a mamák kenik a szendvicseket. A nagy tornaterem felkészülve várja a táncospárokat. Dehát hol vannak a párok? Igaz, lézeng erre néhány copfos kislány, sötétkék szoknyában, ők most akarnak táncolni megtanulni . . .

Aztán megérkeznek a többiek is . . . modern frizura, modern szoknyácskák... kész hölgyek ezek a szerelmes nyolcadikosok! Mind itt vannak . . . csak éppen a fiúk nincsenek sehol.

Lassan, kínosan telnek a percek. A lányok egymást méregetik, órájukat nézik, az ajtót lesik. A magnó rendületlenül bömböl. Egyre több a tanár, hogy a táncosokra vigyázzon, de a parkett még üres. És akkor végre megjelenik az első Fiú! Apró, fürge kis emberke. Nincsenek gátlásai, a sok leányzó közül azonnal kiválasztja Jutkát, s végigszáguldja vele a termet.

— Ez lenne Foszfor, aki Jutkáért lángragyúlt? Ez a sportbajnok? Hiszen ez csak nyolcadikos! — súgnak össze a többiek kárörömmel.

De hol van Lakmusz? Kati maga sem jött el. Hol vannak az ígért fiúk? Sehol senki. Egyszer csak nyílik az ajtó, s belép a kémiatanár.

— Éljen a tanár úr! — kiáltja el magát Trézsi, s mint a forgószél rohan feléje. — Tessék velünk táncolni, tanár úr!

Mint a felbolydult méhkas, zsong az egész leánysereg a tanár úr körül. Boldogan fordulnak vele egy-egy kört, hogy aztán átadják a következő leányzónak. A nyolcadik osztály szerelmes.

— Imádom! Meghalok érte! — írja egy kis cédulára Jutka a kémia órán.

— Szerelmes vagyok belé, megtanulom az összes képletet! — vallja Évi.

— Kidobtam Lakmuszt, éretlen tacskó, nekem csak a komoly emberek tetszenek! — hangoztatja Kati.

A nyolcadik osztály szerelmes a tanár úrba, és magolja a kémiát.

Mikor megtudják, hogy a szegedi iskolai kiránduláson a tanár úr a vezető, gondolkodás nélkül mindannyian befizetnek az útra. Van, aki egész bőrönddel érkezik az állomásra, s a nap folyamán ötször átöltözik.

A Tiszán csónakok suhannak el a szőke habokon.

— Jaj de jó lenne evezni! — sóhajtanak a lányok.

— Jó lenne? — kérdi mosolyogva a tanár. — No majd meglátjuk vacsora után . . .

A nyolcadik osztály szeme megcsillan. Este a holdfényben, a Tiszán, csónakban ringatódzni! Állati! Óriási! Bomba!

— De igazán elmegyünk csónakázni? — faggatják a merészebbek a tanár urat vacsora közben, az étteremben.

— Egy feltétellel — jelenti ki.

— Halljuk, halljuk! — zúg a tömeg, s mindenki odatolong az asztalához.

A tanár úr gondosan kiszálkázza a rántott pontyot, majd megszólal:

— Csónakot tudok. De nektek kéne levinni a partra!

— Ezen ne múljék! Van itt erő! — kiabál Jutka, s mint egy megszállott ugrik fel a helyéről.

— Hol az a csónak? — újjong Kati, s rohanni kezd a Tisza-part felé.

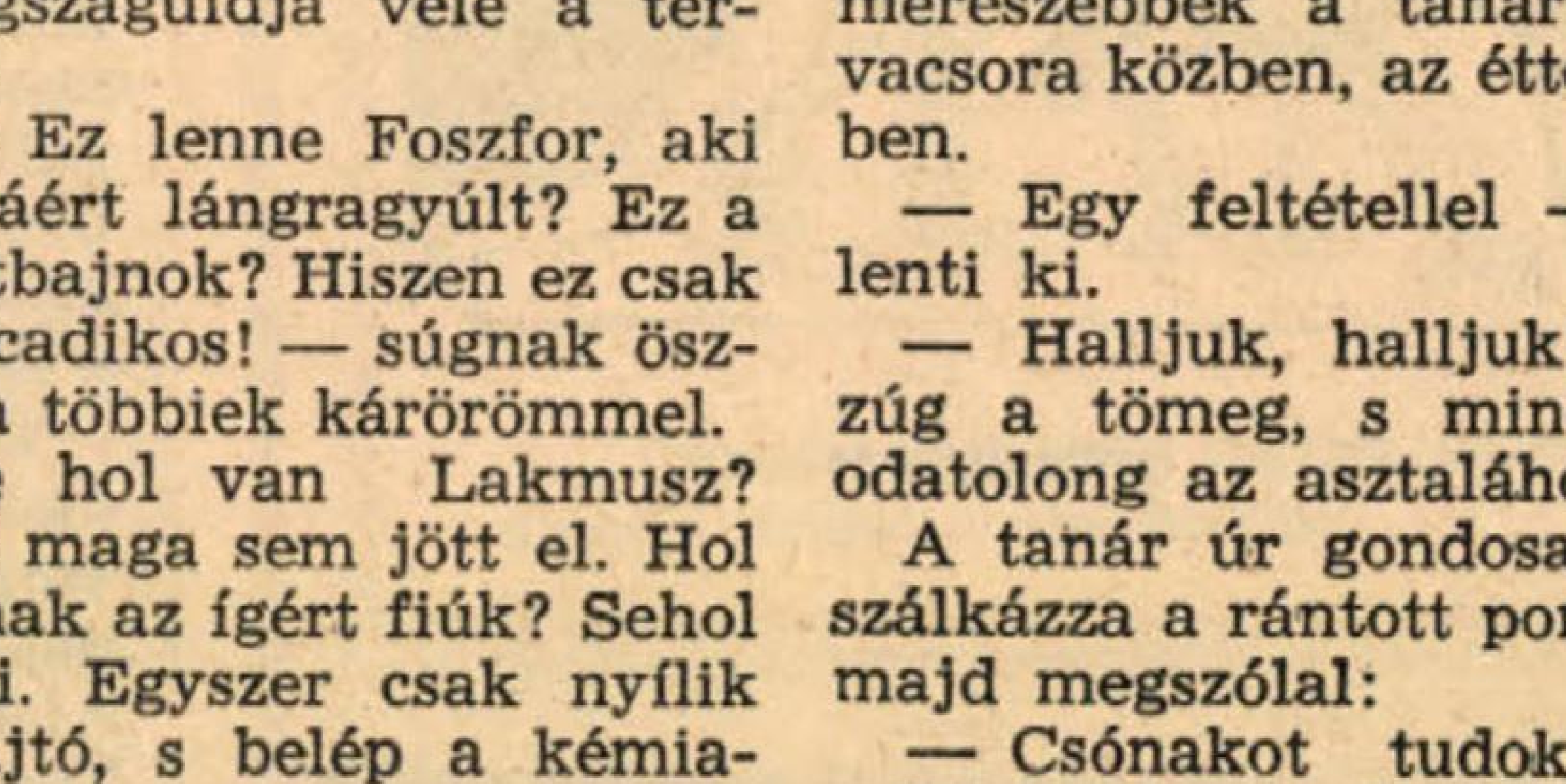

A tanár úr felcihelődik.

— No, aki csónakázni akar, velem jöhet!

Egy perc alatt kinn nyüzsög a nyolcadik osztály az utcán. A hold kajánul vihog a Boszorkány-sziget felett.

— Merre megyünk? — súgja izgatottan Trézsi.

— Jaj, már olyan fáradt vagyok, hiszen bejártuk az egész partot!

— De hiszen most nem is a Tisza felé megyünk, hanem az ellenkező irányba! — aggodalmaskodik Évi.

— Nyugalom! Azt mondtátok, leviszitek a csónakot?

— Igen! — harsog harminc szerelmes hang.

— Jöttök utánam?

— Igen! — esküszik harminc ajak.

A tanár úr lohol elöl, a harminc leány utána. Egyszercsak megáll a menet a Széchenyi téren.

— Itt vagyunk — szól a tanár.

A lányok meghökkennek. Dehát hol a csónak?

— Itt — mosolyog a tanár és rámutat Vasvári Pál szobrára, melynek talapzatán egy kőcsónak látható.

— Nahát! — csattan fel egy mérges hang. — Így becsapott bennünket a tanár úr!

— Én? Dehogy! Én azt mondtam, tudok egy csónakot. Ti vállaltátok, hogy leviszitek a Tiszára, igaz? No, rajta!

A hold kajánul vigyorog a csalódott, szerelmes nyolcadik osztályon.

Másnap a reggeli mosdás után felfrissülve készül mindenki a hazafelé utazásra.

— Jó lesz már otthon — gondolja Évi.

— Holnapután felvételi, és én még semmit sem tudok! — aggódik Jutka.

Az állomáson várni kell a vonatindulásig. Jaj de unalmas dolog!

— Gyerekek! Tudjátok mit? Zakatoljunk! — kiabálja Kati.

És a felnőtt nyolcadik, vidám gyerekként énekli felszabadultan:

— Hegyek között, völgyek között zakatol a vonat . . .

Várhidi Ilona

A BALATONNÁL

Szűr-Szabó József rajza

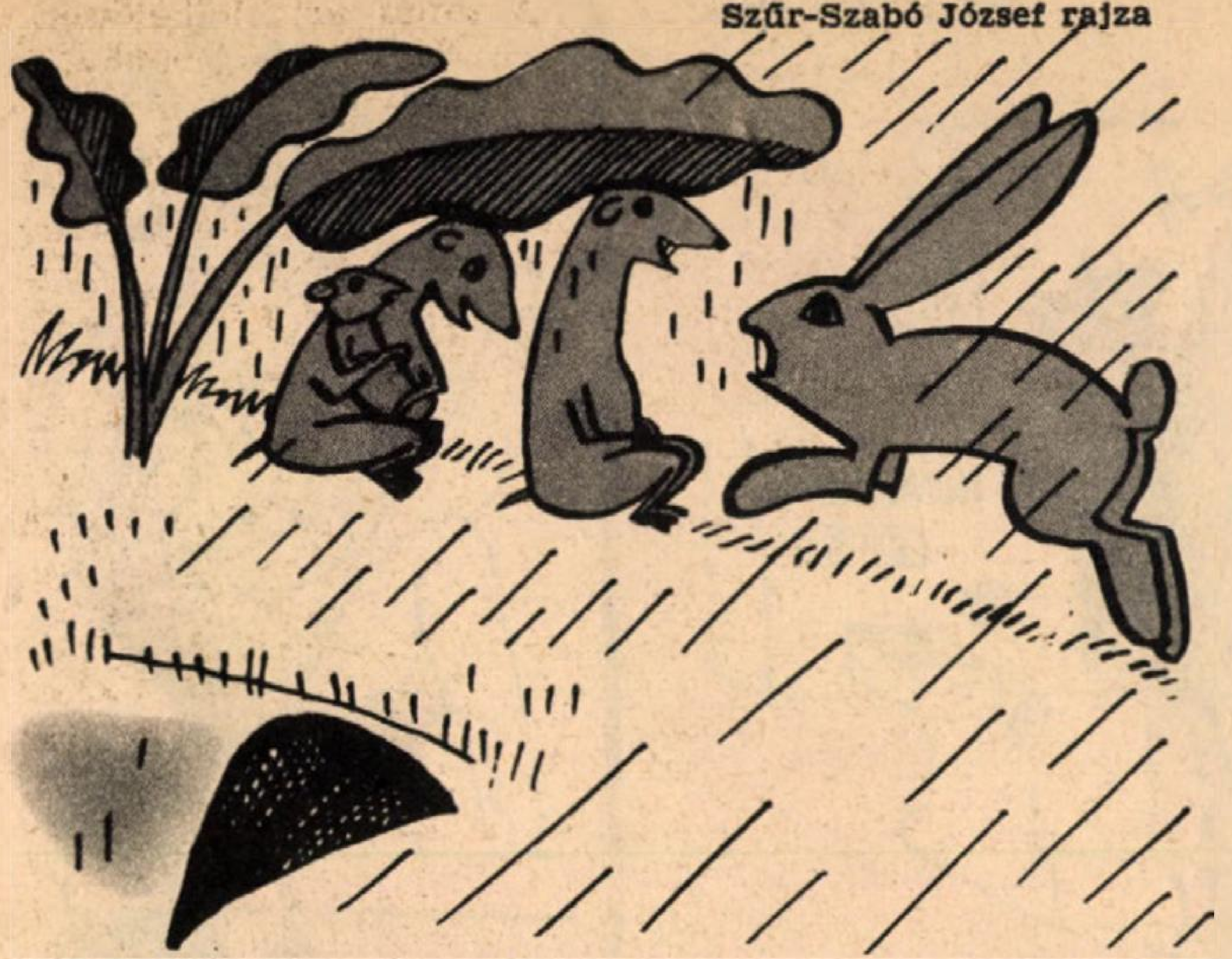

– De, ürge kartárs, ilyen rossz időben a szabad ég alatt?!
– Igen, a lakásomat kiadtam egy pesti ürgének!

Pusztai Pál rajza

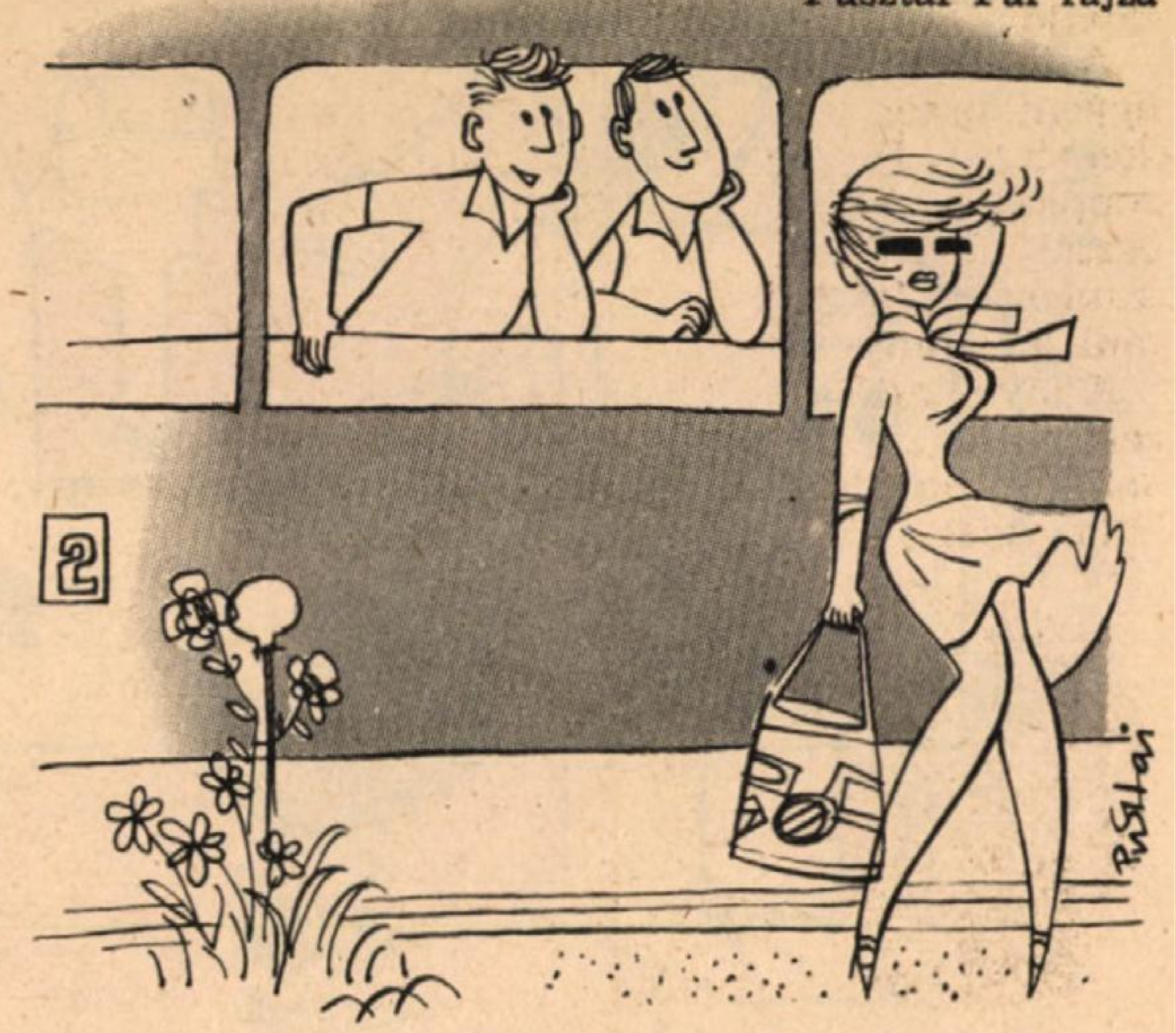

– Mit bámulod azt a csinos nőt? Úgysem lehet itt szállást kapni . . .

AZ ÜGYNÖK FELTÁMADÁSA

Hans Röschl linzi öv-, gomb- és csatügynök mióta a világon volt, mindig balszerencsés fickónak számított. Most meg, hogy túl volt az ötvenen, lépten-nyomon tapasztalta, mint tiporja az élet, mindenki lenézi, kineveti, megalázza. Fiatal felesége egyre jobban elhidegült tőle, kegyetlenül éreztette az ifjúság fölényét az elnehezedő, fáradt, öregedő férfivel. A cégnél az utolsók közül is az utolsónak számított, akire komoly üzletet nem lehetett bízni, mert rossz a fellépése, és hiányzik belőle az energia. A kollégák kigúnyolták kopottas ruháját, félszegsége és ócska dékávé kocsija miatt.

Hovatovább a dolog odáig fajult, hogy Hans Röschl még maradék önbizalmát is elvesztette, a leghétköznapibb bemutatkozásnál remegett a keze, társaságban hallgatott, felesége legapróbb szeszélyét nyílt parancsnak tekintette. Félt az élettől, félt az emberektől, szerencsétlen nímandnak érezte magát. Már azon volt, hogy idegorvoshoz fordul tanácsért, amikor a cég gombok, övek és csatok eladása céljából néhány napra Budapestre küldte, s ezért az orvosi kezelést visszaérkezése utánra kellett halasztania.

*

Hans Röschl kölcsönkapta a cég Citroën kocsiját, és megérkezett a budapesti Royal szálló elé. Amint kiszállt, azt tapasztalta, hogy két tucat fiatal férfi és leány, valamint néhány idősebb évjáratú magyar állampolgár merőn nézi részint a kocsit, részint őt. Ismét erőt vett rajta zavara, és elfogódottsága, egy óvatos mozdulattal meggyőződött róla, nincs-e valami toalletthiba az öltözékén. Nem volt. Hamarosan észre kellett vennie, hogy ezek a pillantások más természetűek, mint amelyekben odahaza része volt. A tekintetekben részint elragadtatás, részint kíváncsiság, részint bárgyúság bújkált, de akárhogy is, Hans Röschlre jótékony hatással voltak. Még azt is meghallotta, amint egy idősebb hölgy odasúgta férjének: – Gentleman . . .

Hans Röschl azzal a tudattal lépett be a hotelba, hogy ő egy gentleman, ami mindenesetre szokatlan, ám korántsem kellemetlen gondolat volt számára.

Másnap este, amikor húszéves lányokkal ült egy asztalnál a szálló eszpresszójában, egy vak lóért nem adta volna, ha linzi főnöke, kollégái, sőt még a felesége is látná, amint ezek a fiatal mucusok csillogó szemmel emelik a konyakos poharat az ő egészségére. Úgy bizony, ezek a kedves teremtések nem látják őt öregnek, félszegnek . . . Milyen áhítattal simogatják tekintetükkel az öngyújtóját, a töltőtollát, de még a protézisét is.

És így ment ez nap, mint nap. Számos jelét tapasztalta nemcsak a kedvességnek, hanem a kedveskedésnek, sőt a hízelgésnek is, ami lassanként meggyőződéssé érlelte benne azt a gondolatot, hogy őt odahaza teljesen félreismerték, mert Hans Röschl nemcsak, hogy nem egy nímand, hanem egy fontos, jelentős és tekintélyes személyiség. Amidőn induláskor beszállt a szálló előtt álldogáló kocsiba, néhány fiatal fiú megrohanta, és autogramot kért tőle. S ő ékes betűkkel odakanyarította: Hans Röschl, gomb-, öv- és csatkereskedő.

*

Hans Röschl visszaérkezett városába, de Hans Röschl már nem volt többé a régi. Hans Röschl azoknak az enyhe fölényével kezelte az embereket, akik tökéletesen tudatában vannak saját nagyságuknak. Feleségére néha sajnálkozó pillantást vetett, mert – a történtek után –, hervadófélben levő asszonynak látta őt. Társaságban nem jött már zavarba, óh, dehogy is! Ha megakadt a csevegés, tüstént rákezdte:

– Tudjátok, mikor Budapesten jártam . . .

Ilyenkor barátai összesúgtak:

– Azóta úgy felvág, hogy nem lehet bírni vele . . .

Novobáczky Sándor

NEM KÖZÖLHETŐ KÉZIRATOT KÜLDTEK:

Ny. Nándor, Bp., VIII., Práter u. — S. Sándor, Pécs, Felső-malom u. — F. Zsuzsanna, Bp., XII.. Melinda u. — S. Ibolya, Turkeve, Lisznyai D. u. — B. András, Bp., XIV., Nagy Lajos király u. — G. Albert, Kevermes. Tanya. — R. Miklós, Salomvár. — Sch. Ödönné, Bp., XXII., Rózsa F. u. — K. Béla, Bp., XI., Bocskai u. — B. Ferenc, Bp. VII., Miksa u. — S. S. Lajos, Kistarcsa, Lenin u. — F. Iván, Bp., I., Fő u. — Sch. József, Bp. VII., Landler Jenő u. — K. T. András, Budapest. — V. Sándor, Bp., XI., Bukarest u. — dr. K. Károly, Bp., XI., Baranyai u. — P. Tivadar, Miskolc, Zsolcai kapu. — B. Gyula, Bp., XIV., Fogarasi u.

Na, végre!

Toncz Tibor rajza

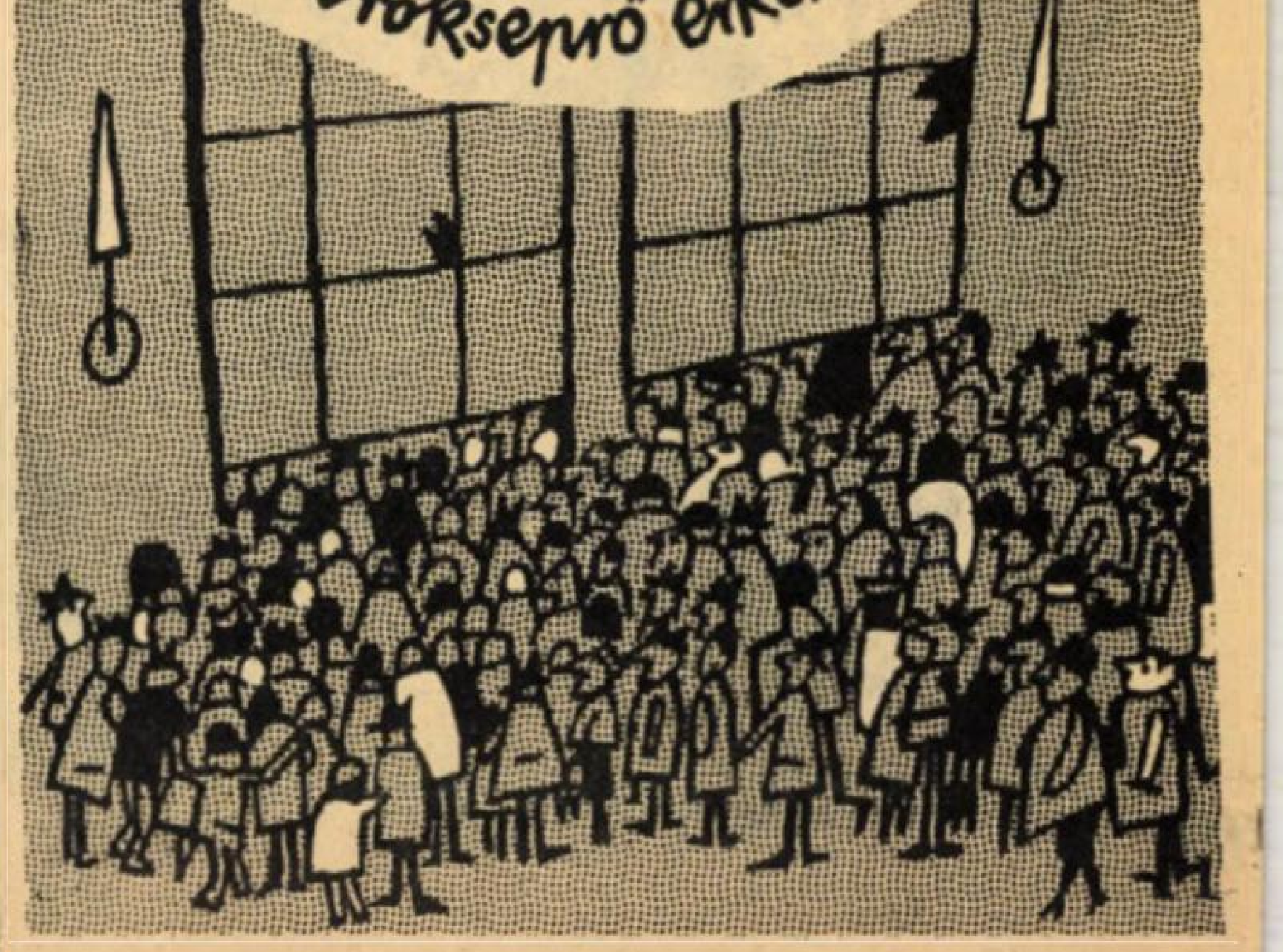

A legkorszerűbb automatagép

Pusztai Pál rajza

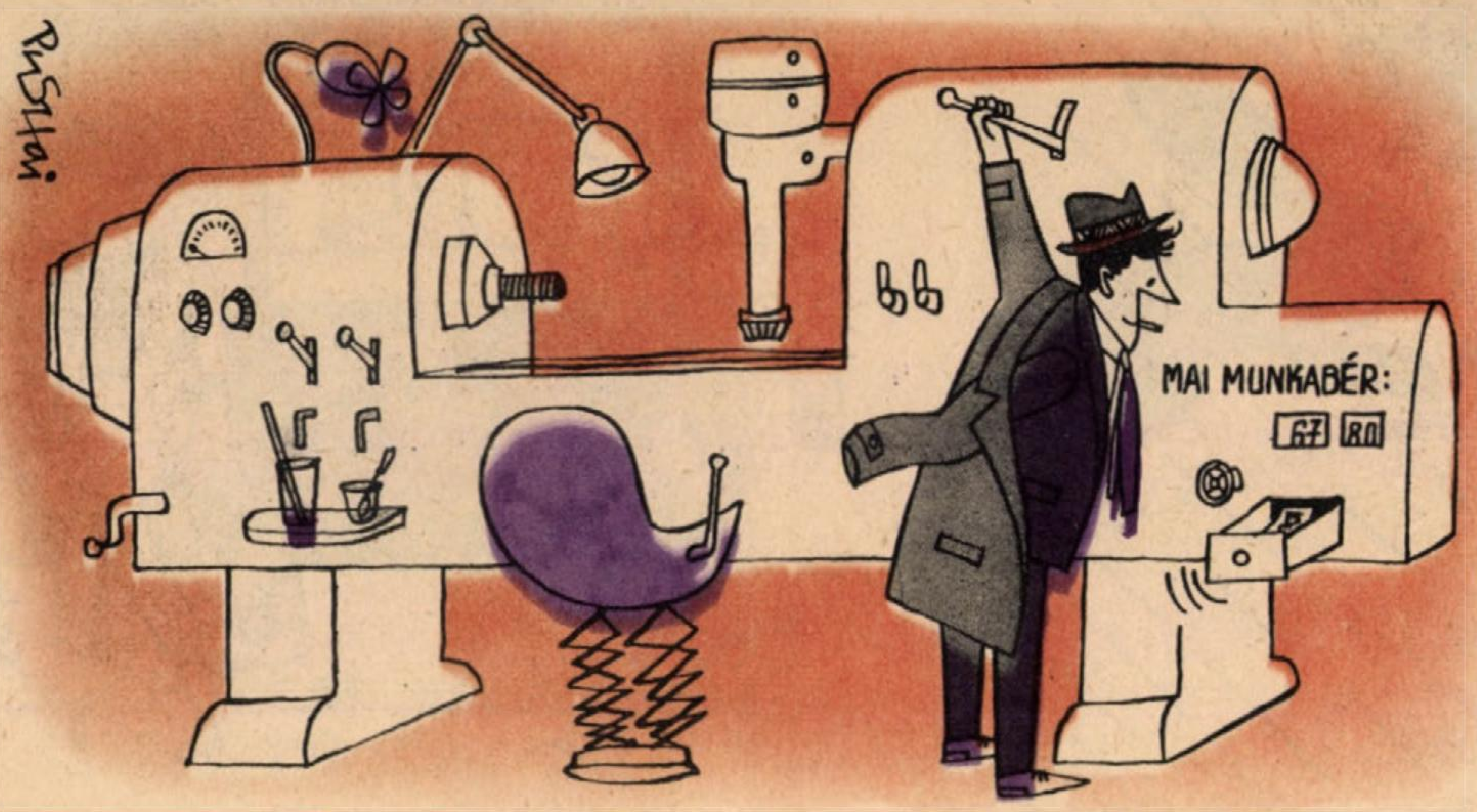
PUSZTAI
MAI MUNKABÉR:
67 80

Napidíj

Vasvári Anna rajza

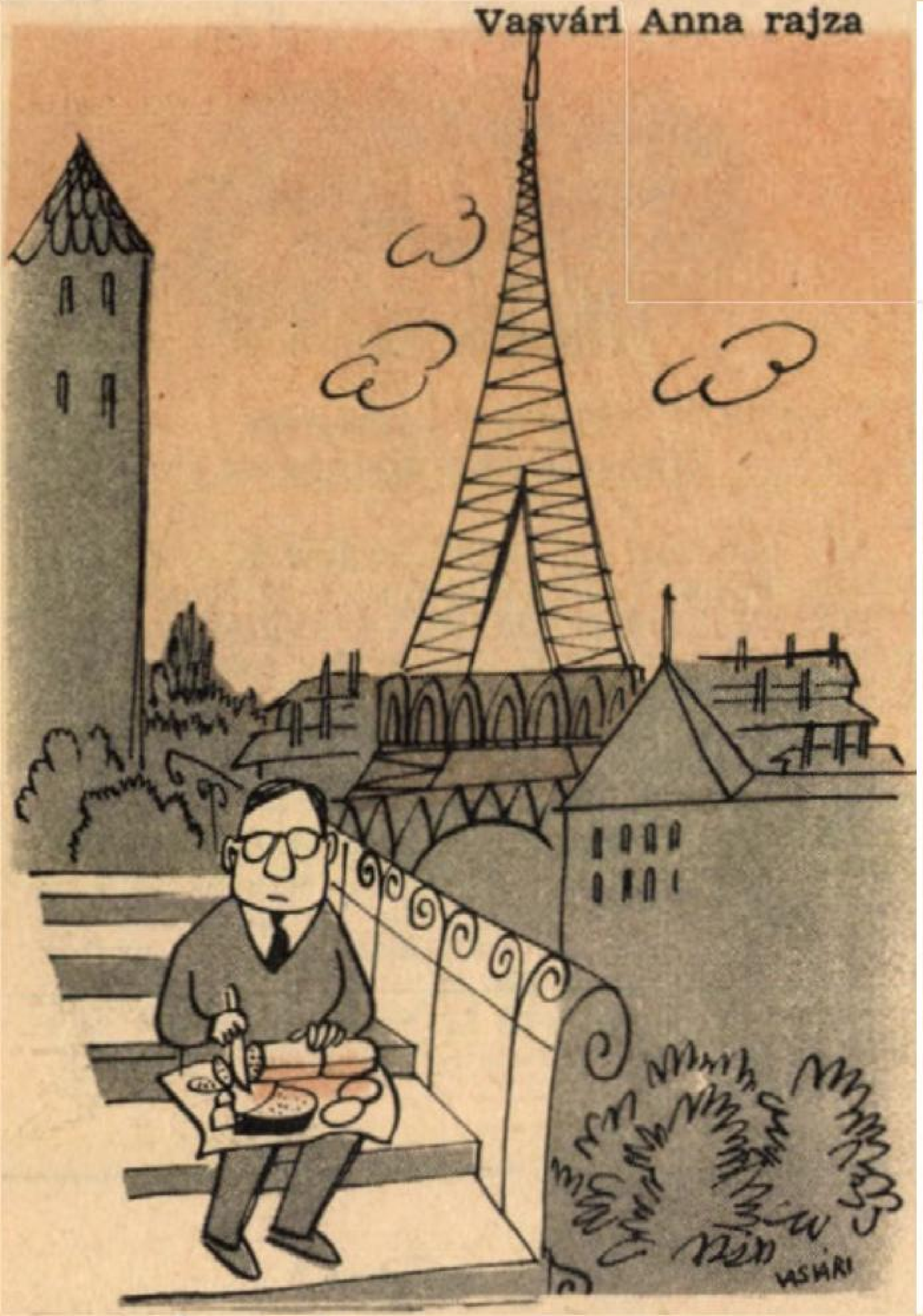

Így mulat egy magyar úr . . .

LIGETI ROMÁNC

A Városliget virányain,
Minden gondot, bút messze űzve,
Egy fiú andalgott egy lánnyal,
Meghitten, kart a karba fűzve.

Május volt és a gáláns fiú,
Mert sokat adott ő a stílre,
Felültette az ideálját
Könnyelműen a ringlispílre.

Húszszor ült fel a lány a lóra,
Apadt a fiú pénztárcája,
De így szólt: Én tehetek róla,
Minek adtam lovat alája.

-éghy

Kertvendéglő

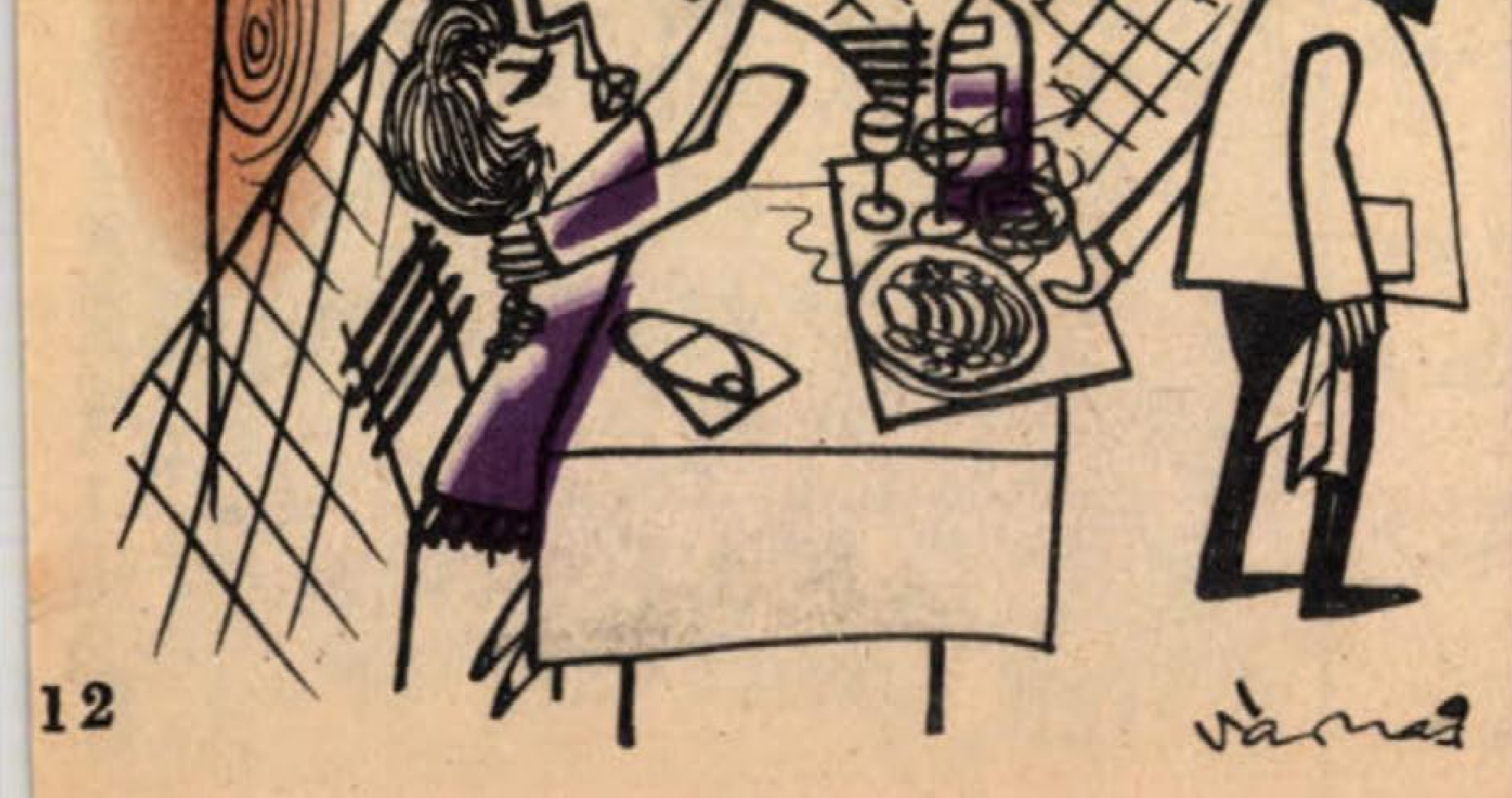

Nősülés

Schwott Lajos rajza

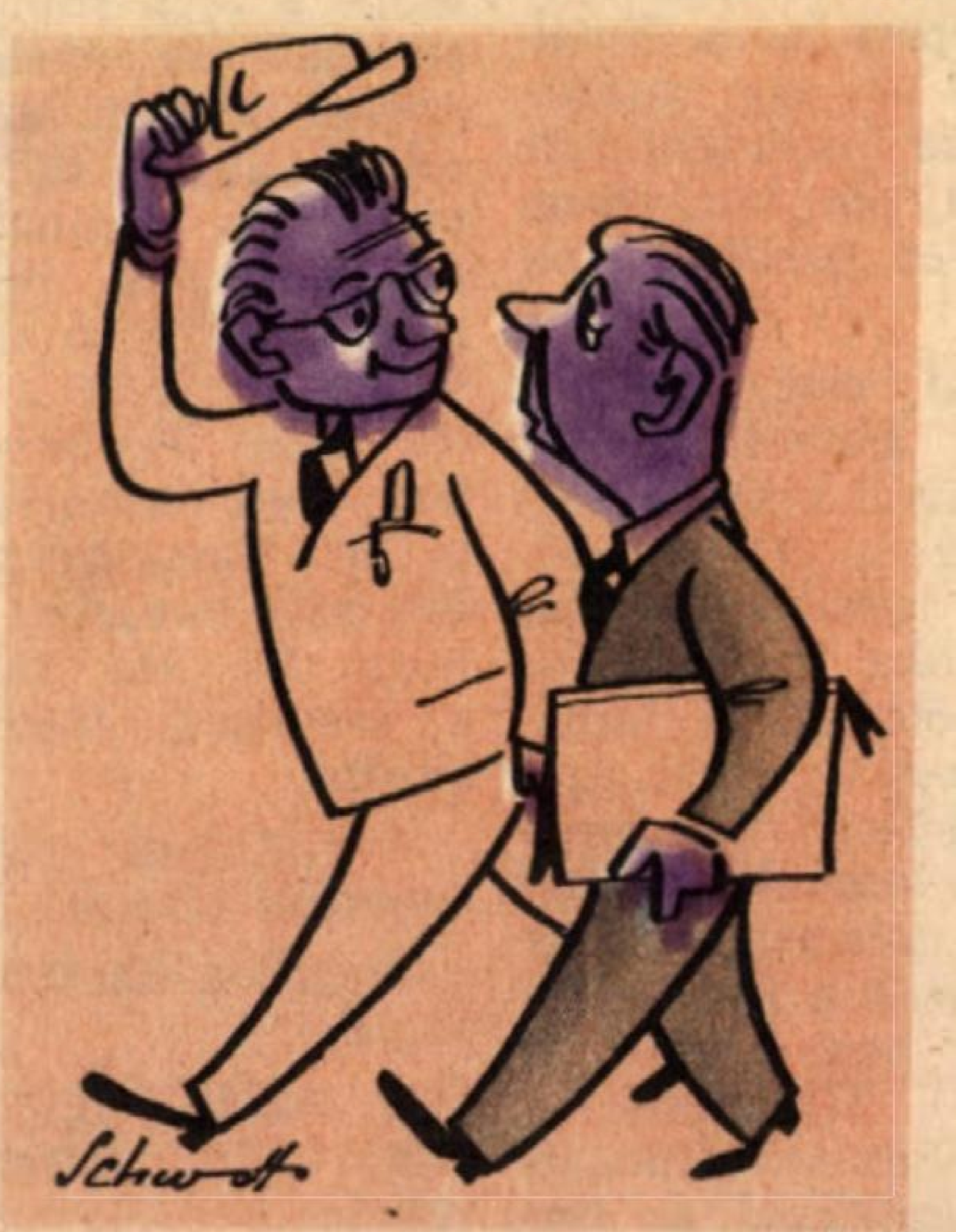

– Szervusz! Hallom, hogy megnősültél!
– Odáig is elhallani?

E heti hirdetéseink

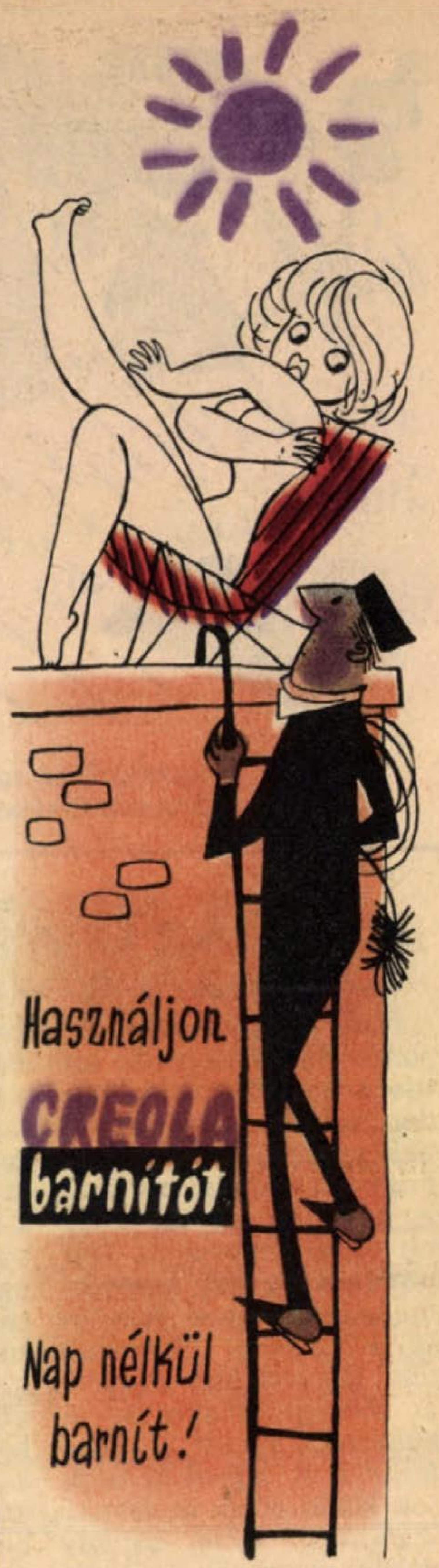
Használjon
CREOLA
barnítót
Nap nélkül barnít!

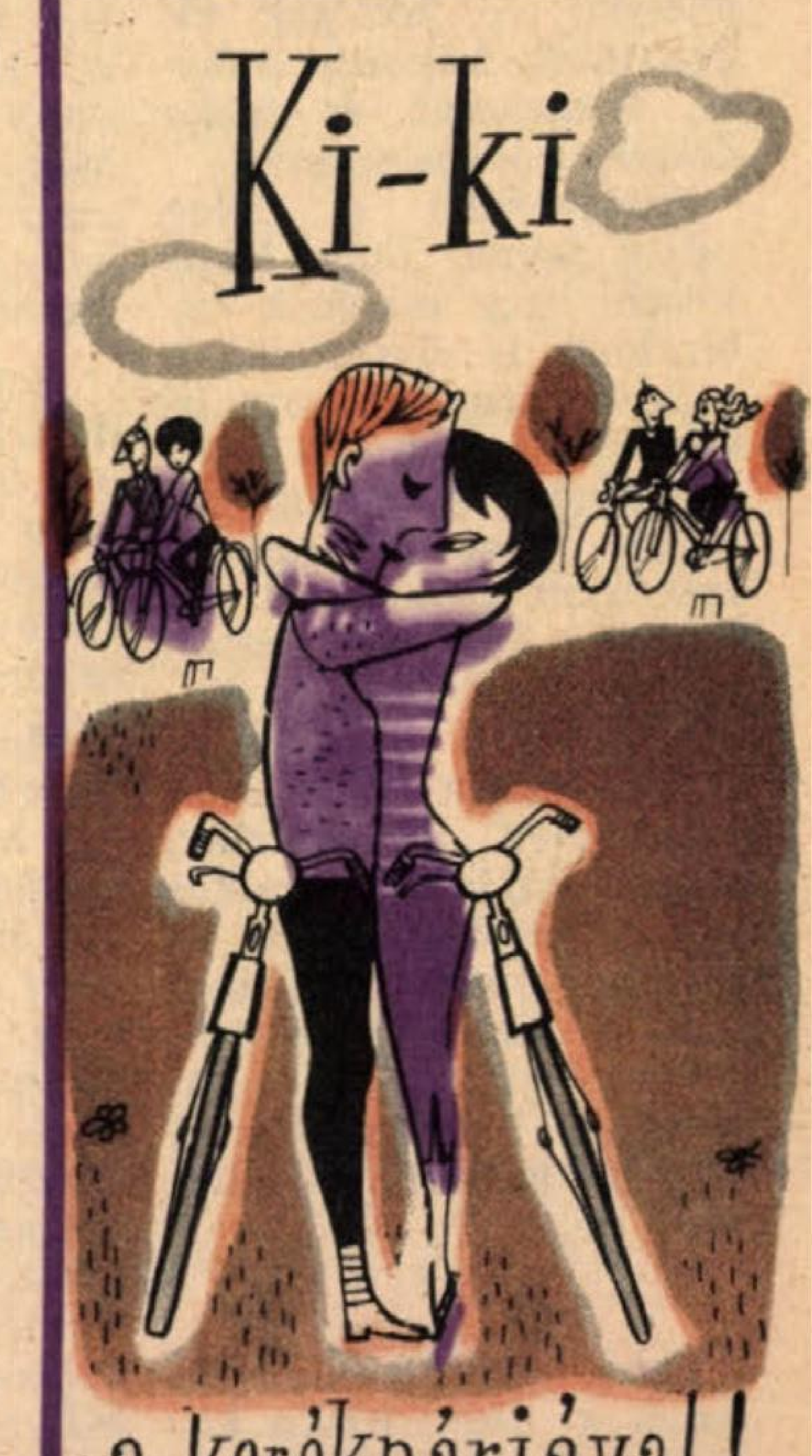
Ki-ki
a kerékpárjával!

Utazás előtti gondok

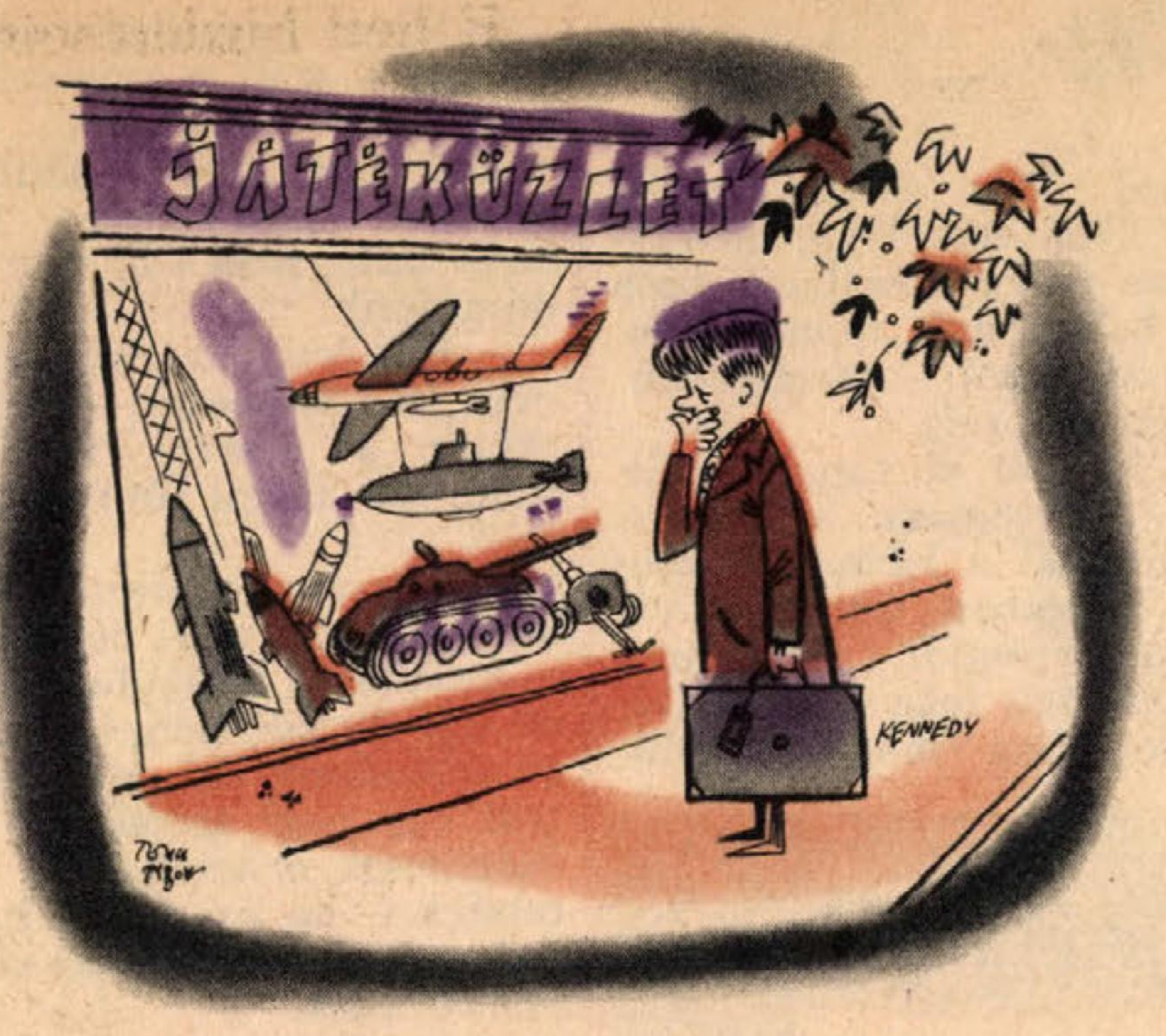
JÁTÉKÜZLET
KENNEDY
Toncz Tibor

– Mit vigyek Konrádkának…

A kis ártatlanok

Toncz Tibor rajzai

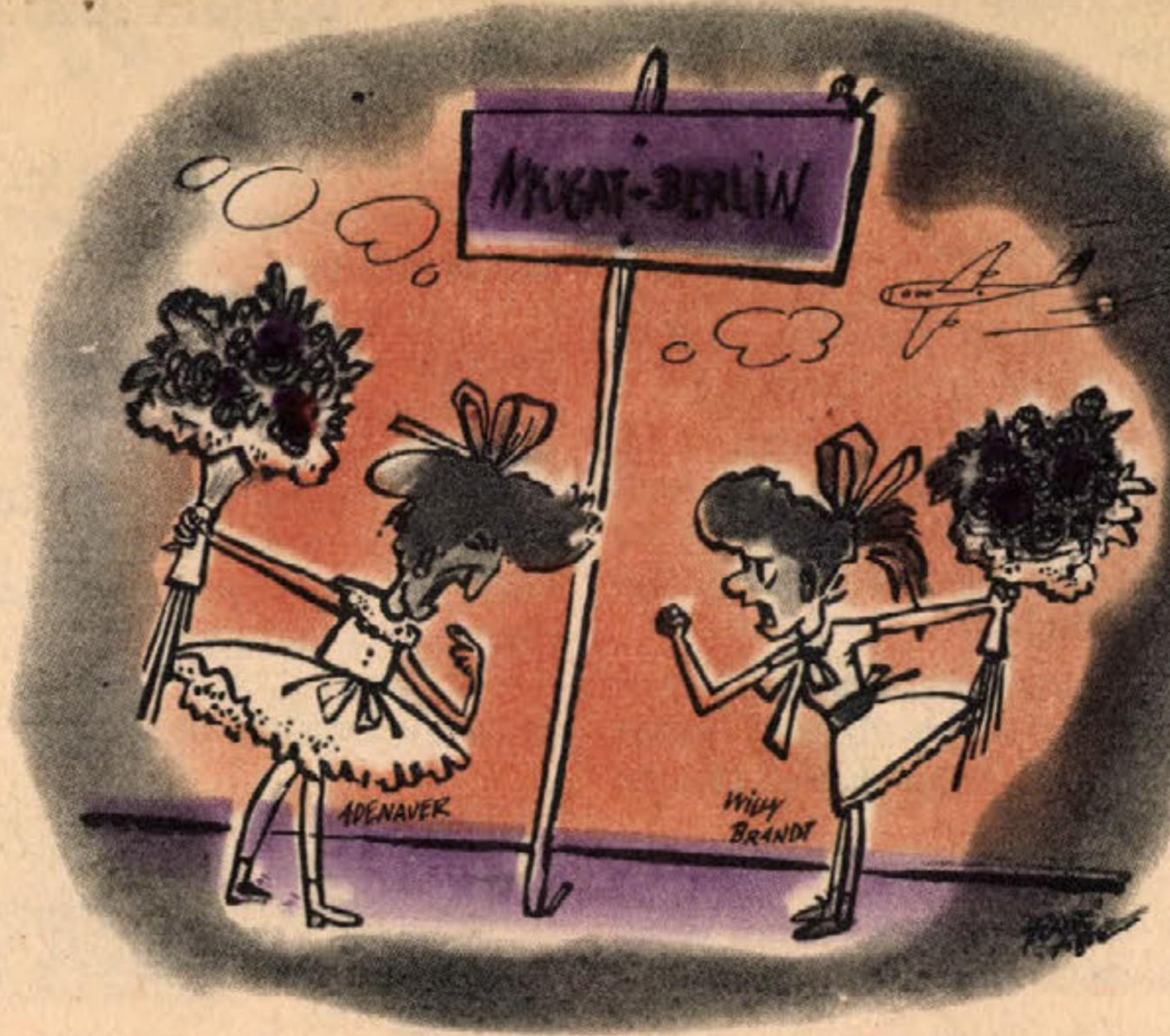
NYUGAT-BERLIN
ADENAUER
WILLY BRANDT

– Először én adom át a csokrot Kennedynek!…
– Egy frászt adod át te! Én adom át!…

Falusi tviszt

Egy falusi mulatságon
Tvisztelt a sok fiatal,
Hirtelen egy pofon csattant,
S lett roppant nagy viadal.

Pofozkodás, verekedés…
Nézte három nénike.
Szólt az egyik: — Uramisten,
Rendőrt hívok én ide.

A másik az olvasóját
Morzsolta már s motyogott:
— Ölik egymást. Idehozom
A doktort meg a papot.

Harmadik szól: — Hadd üssék csak
Egymást, várjunk, hogy mi lesz.
Hátha ez is táncfigura,
Pásszol is a többihez!

K. Tóth Lenke

A fejlődés útján

Balázs-Piri Balázs rajza

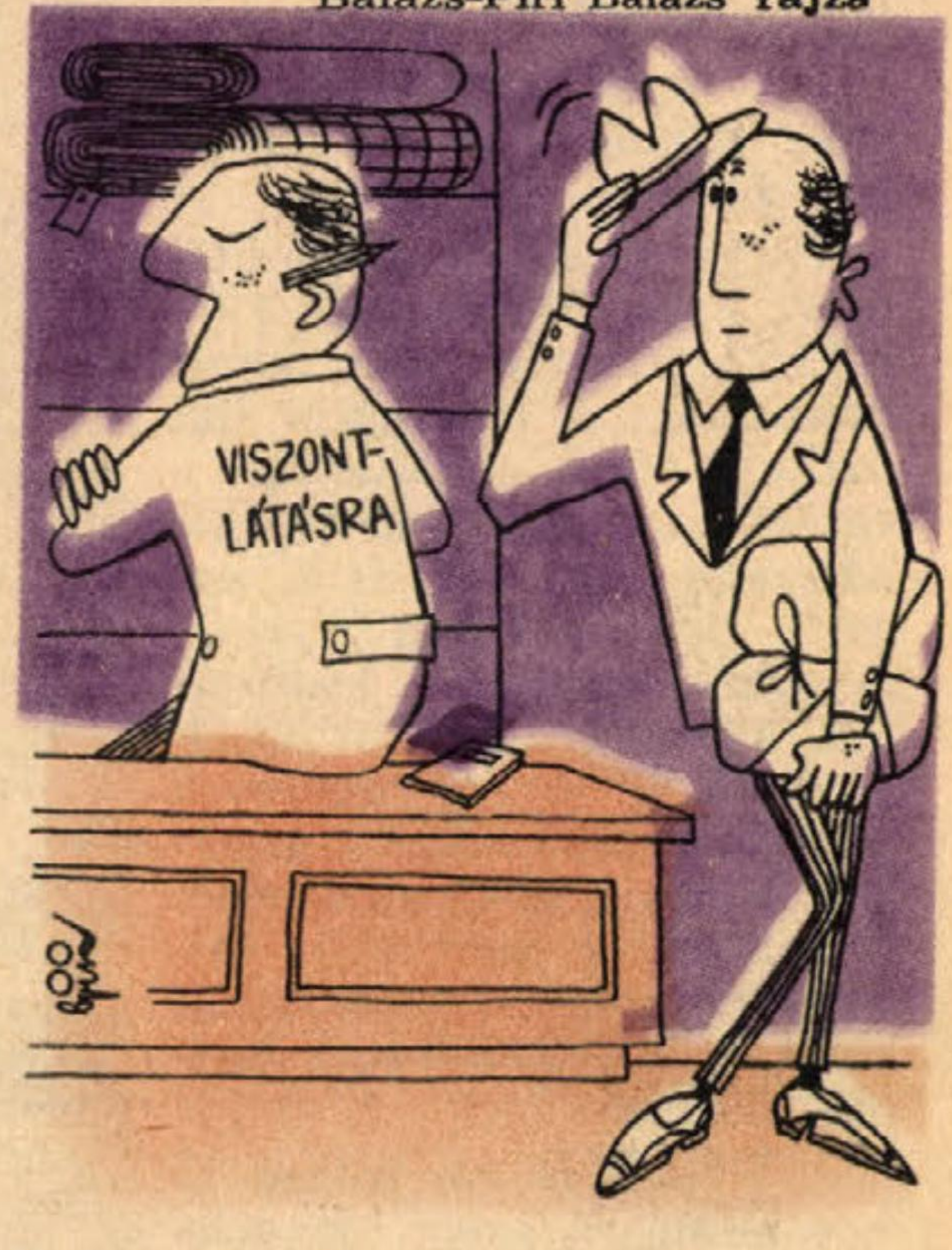
VISZONT-LÁTÁSRA

Nem az ő zsebére megy…

Szegő Gizi rajza

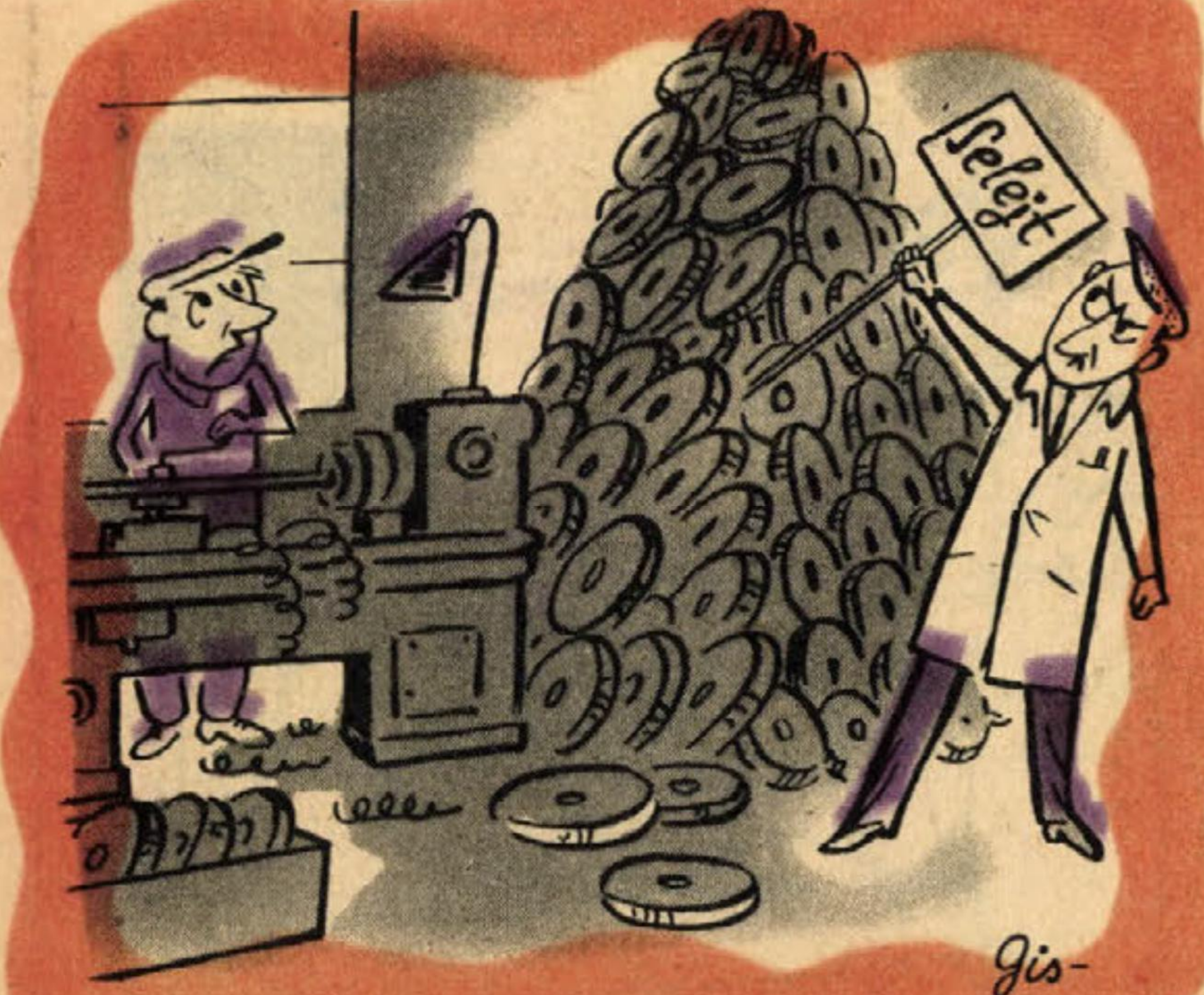

– Egy kicsit magas a tandíj…

Egy képzőművészeti vita után

Erdei Sándor rajza

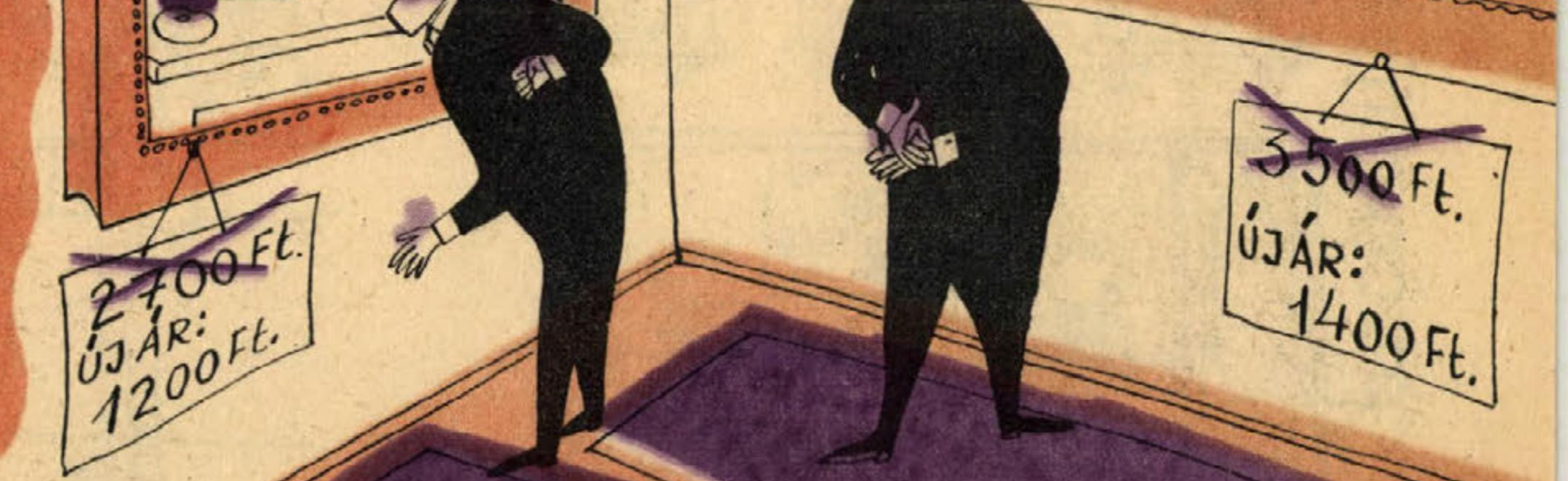
Erdei
~~2700 Ft.~~
ÚJ ÁR: 1200 Ft.
~~3500 Ft.~~
ÚJÁR: 1400 Ft.

A dzsin

Üldögélek a széles lépcsőn és napozom. Lábamnál zavaros-szürkén höpölyög a kék Duna.

Csobban a víz, koccan a kő. Nicsak, valami palackot sodort ide az ár. Utána nyúlok, kiemelem. Az ismert história. A palack száján Salamon király pecsétje, belsejében pedig apró dzsin ágál.

– Eressz szabadon, óh nagylelkű idegen, – hull térdre a palack alján. – Ezer esztendeje senyvedek üvegbörtönömben!

– Semmi akadálya – bólintok –, de előbb fogadd szent esküvéssel, hogy jóval fizetsz jótettemért.

– Szent esküvel fogadom – tette kezét szívére –, hogy teljesítem minden kívánságodat.

Előszedtem zsebkésemet, kihúztam a dúgot. Sűrű, koromfekete füst tódult ki a palackból, alakot öltött, és szempillantás múltán már hegyként magasodott előttem a hatalmas szellem. A felhőkig ért a feje.

– Szolgád vagyok, és várom parancsaidat –, dübörgött félelmetes hangja.

Talán felesleges is említenem, hogy ekkorra már a járókelők tömege vett körül bennünket. A lépcsőkön ülő diákság zöme abbahagyta a csókolózást, elenyészően kis hányada a tanulást, és kíváncsian leste a fejleményeket. A gépkocsivezetők leállították autóikat, a Margithídról, a terekről – hagyományos tartózkodását levetve –, áramlott felénk a pesti utca népe. Kitárultak a környező minisztériumok, közhivatalok ablakai, és feketéllettek bennük a fejek.

– Először is azt intézd el – szóltam –, hogy Szemán Karcsi megadja a százhúsz forintomat, amit három hete kért kölcsön – másnapig. Azóta a szemem közé nevet, ha találkozunk.

– Hangosabban! – tette kagylóba hajlított tenyerét a füléhez a dzsin. – Egy szót sem értek.

Teleszívtam a tüdőm levegővel, és már ordítani készültem, amikor valaki megrángatta a kabátom ujját.

– Nesze! – suttogta. – Itt az a nyavalyás százhúsz forintod. Nem értem, miért kell ilyen csekélységből nyilvános ügyet csinálnod. Szép kis barát vagy, mondhatom.

– Mi lesz? – türelmetlenkedett az óriás.

– Ez már el van boronálva – harsogtam. – Viszont eljárhatnál a házunk tatarozása dolgában. Csurog a víz a mennyezetről, mert nem csináltatják meg a tetőt. Gázunk sincs már negyedik napja. Féléve a lift sem működik.

– Minek zaklatják ezzel a dzsint? – szólt a szomszédos közhivatal erkélyéről egy szemüveges, kopasz férfi. – Azonnal intézkedem. Kár, hogy eddig nem volt róla tudomásunk.

– Hát lesz kívánság, vagy nem lesz kívánság?! – toporzékolt a hosszas tespedés után tettvágytól fűtött behemót.

– Már ez is elintéződött – kiáltottam fel neki boldogan. – Köszönöm a jóindulatodat, de úgy látszik, nem lesz többé szükségem rád. Megtanultam egy nagy igazságot. Az illetékesek orvosolják a sérelmeket, ha az ember hangosan, és a nyilvánosság előtt panaszkodik.

– Te tudod – vont vállat a dzsin, és a következő minutumban szerte foszlott a levegőben.

– Mi pedig folytassuk a munkát – rikoltottam. – Utána kellene nézni, miből telik az anyagbeszerzőnek kocsira, családi házra, balatoni vitorlásra!

Még be sem fejeztem a mondatot, beleszédültem, akkora fülest kaptam.

– Engem rágalmazol?! – vicsorgott rám Kovács kartárs. – Ezért majd a bíróság előtt is felelned kell.

A tömeg még várakozott egy kicsit, aztán élénk beszélgetés közepette, lassacskán eloszlott. Én pedig, égő arcomat tapogatva, ottmaradtam, az üres palackkal a kezemben.

És rájöttem a második, még nagyobb igazságra.

Nem elég, ha az ember bátran, hangos szóval rámutat a hibákra, célszerű, ha ilyenkor egy hatalmas dzsin is áll mellette.

Kürti András

RÍPORT A FÖLDRŐL

(Egy Mars-lakó naplójából)

Mint tudósaink kimutatták:
a Földet – élőlények lakják!
s ez érthető is, hisz a légkör
csak úgy duzzad az oxigéntől.
Tengereit, s öt kontinensét
ismertetnem – most képtelenség,
nagy az anyag, és épp e végett,
csak arról szólok, ami – lényeg.

Tehát a Föld, amint már mondtam,
bővelkedik az állatokban,
s bár faunája teljes képét
még nem derítettük ki végképp,
fajuk száma (s ez még csak kezdet):
meghaladja a kétszázezret!
Van köztük csupasz, szőrös, tarka,
(ahány állat, mind annyi fajta)
csúszik az egyik, száll a másik,
s van, amelyik a fára mászik:
elefánt, szúnyog, tigris, bolha,
patkány, görény – s mind más-más forma;
kenguru, csiga, majom, őz, eb . . .
S köztük az ember a legbölcsebb!
(Puskája is van, azzal mulat,
amikor nagy a szaporulat.)

Kúsz Jenő

Megfelelő intézmény a megfelelő helyen

Kaján Tibor rajza

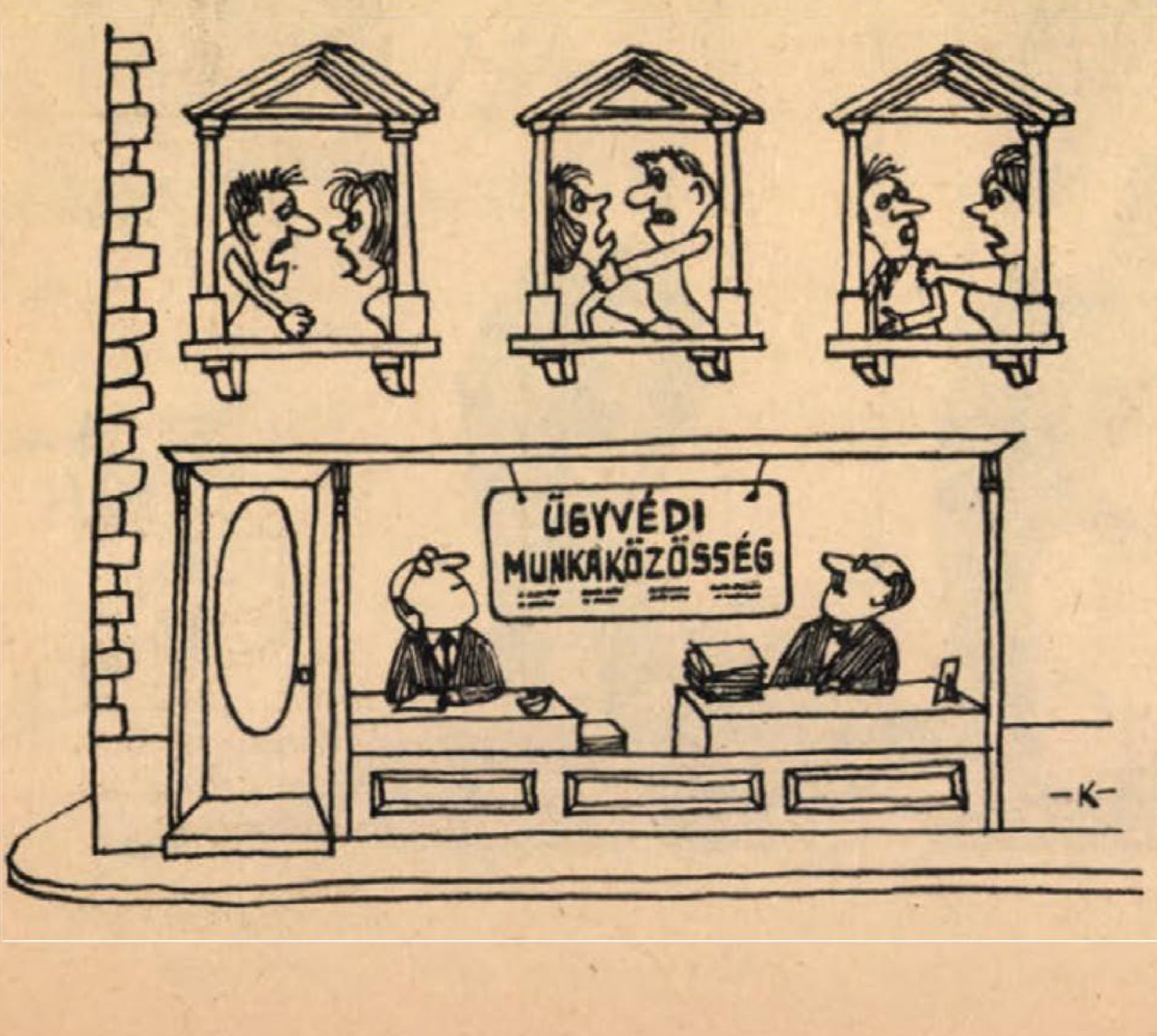

Hogy ne legyen olyan unalmas az érettségi

Gerő Sándor rajza

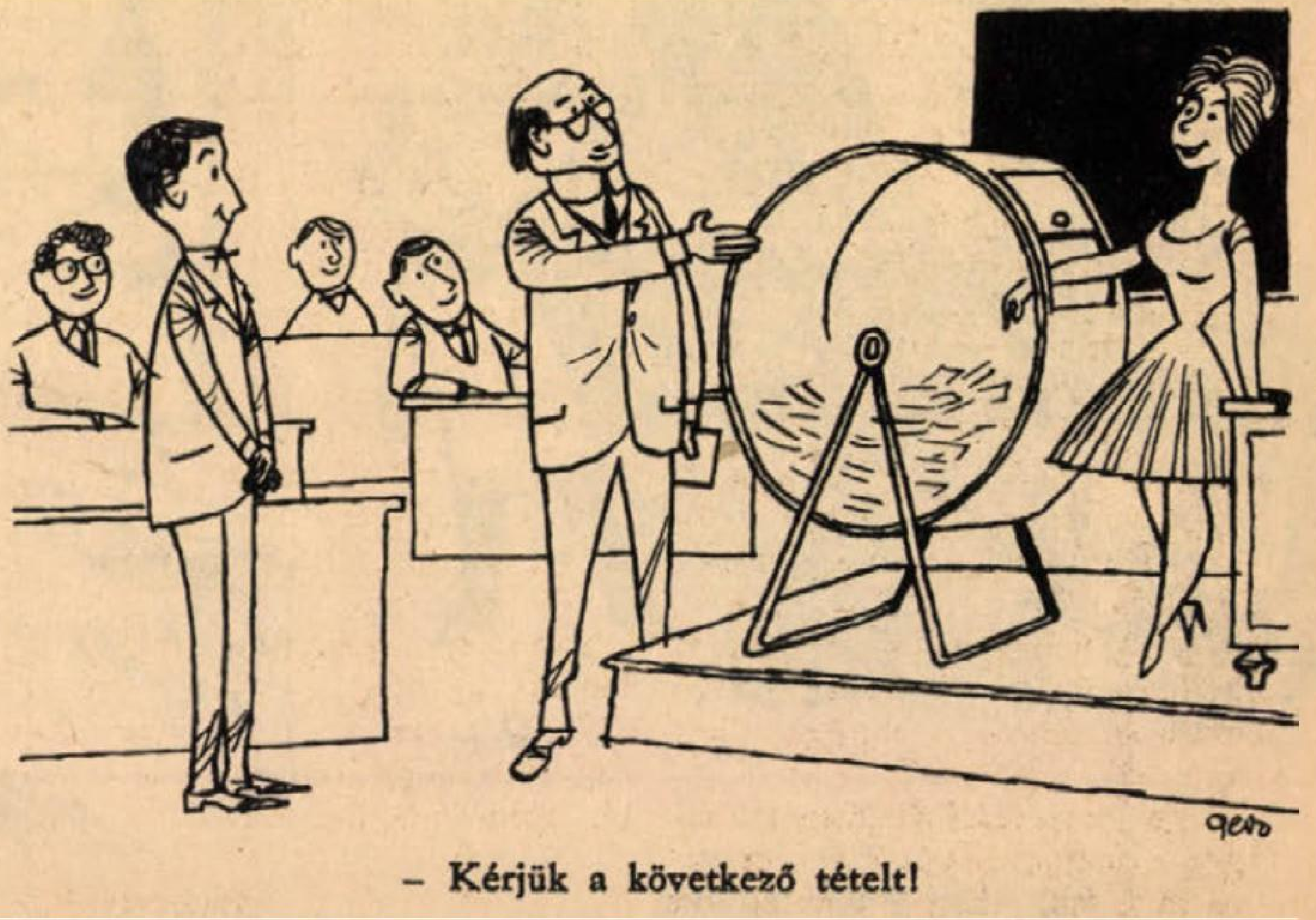

– Kérjük a következő tételt!

az első 5 nap...

1.

Itt üdülök falun, ahol nincsen lárma
Mögöttem a zajos tülekedés járma,
Itt csend és nyugalom üdít lelket-testet,
Énnekem itt ne is emlegessék Pestet!

2.

Itt zeng a csíz, ahogy sok költő megírta,
Mert ez nem Pest, ahol veréb a pacsirta,
Itt levegőn élünk, nem füstön és kormon,
Itt van tűz a borban, és a nőkben hormon.

3.

Ma is úgy nézett rám egy molett kis barna,
Mintha — tudja isten — valamit akarna,
(Multkor a Körúton így nézett egy fitos,
Kit az orrom elől rabolt el a hatos.)

4.

Mivel két oldalú — mint mondják — az érem,
Mit tagadjam, van egy kis honvágyam, kérem,
Bár ilyet az ember bevallani restell,
Mászkálok a nővel, és álmodom — Pesttel.

5.

Itt ülök a hölggyel egy virágos telken,
Titkos reménységtől mámoros a lelkem,
Hisz már csak kilenc nap, s nyolc unalmas este,
Aztán pedig — hurrá! —
Mint a búbos vöcsök,
Úgy repülök Pestre!

Fülöp György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MORGOLÓDÁS ÜVEGBETÉT ÜGYBEN

Az ember üvegenként veszi a sört, a bort, a borsót, sőt a málnaszörpöt is. Az üvegen olvasható a fogyasztói ár, ahhoz jön plusz az üvegbetét. Amit csak úgy lehet kiszámítani, ha az ember levonja a fogyasztói árat a fizetendő összegből. Node mit ér, ha kiszámítja az ember? Mire otthon összegyűlik 10–15 üres üveg, már régen elfelejtettem, hogy melyikért hány forint betétet hagytam a Közértben. A minap a következőképpen jártam:

Állok az „éjjel-nappal" citromos pultja előtt, s amikor sorra kerülök, kirakom a gyűjteményt az üvegpolcra. Aki visszaveszi az üvegeket, végighúzza rajtuk a mutatóujját és azt mondja, ötször háromötven, meg annyi, mint... És leírja egy cédulára: 30,– Ft.

– De mondom én –, hát ez a málnaszörpös?... Hiszen ezen extra csavaros műanyag dugó van...

Aki visszaveszi az üvegeket ránéz a málnaszörpös extra csavarosra, látja, hogy tényleg ott van mire eltépi a cédulát és ráírja egy másikra: 35,– Ft.

Az ember a pénztárhoz megy és örül, hogy szólt, öt forintot keresett vele. Aztán meggondolja a dolgot és nem örül tovább. Hátha még többet kellett volna kapnia?... Hány üveget is adott vissza?... Már nem is tudja pontosan... Szóval, ezt másképpen kellene intézni egy ilyen nagy üzletben. Egy éjjelnappalban. Egy csemege-áruházban.

Ha már valamilyen rejtélyes ok miatt nem lehet az üvegbetét összegét is a címkékre nyomtatni, talán kifüggeszthetnének egy külön üvegbetét-árjegyzéket azon a szent helyen, ahol az üvegeket visszaváltják. Olyan jegyzékre gondolunk, amilyen a kis zöldséges üzletek pénztárai mellett látható.

Nem szégyen, ha egyszer a nagy csemege-áruház tanul a kis zöldséges üzlettől.

(szebenyi)

a Külföld HUMORA

AZ IGAZI BÜROKRATA ARCA

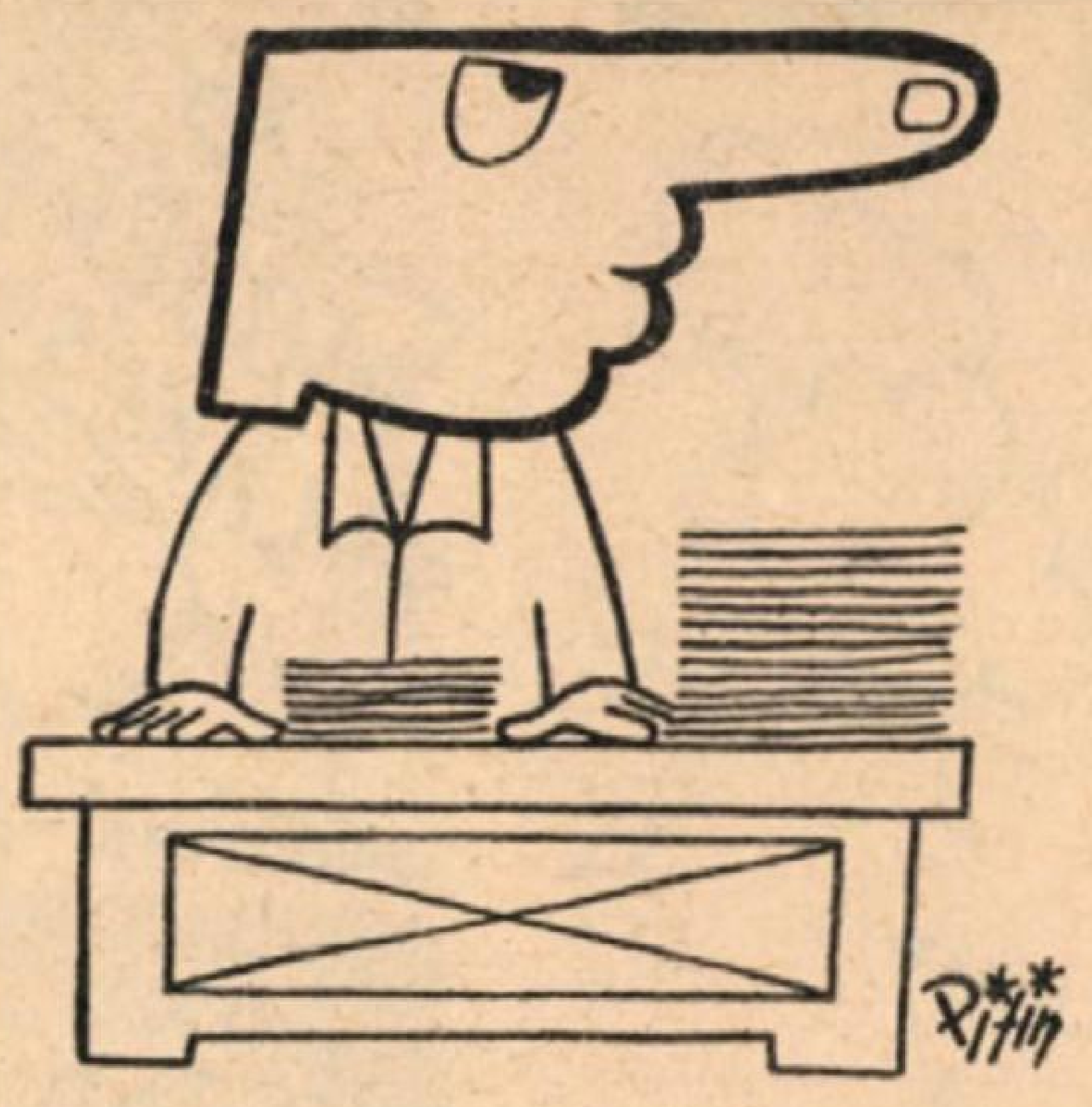

– Nem az én asztalom, tessék máshová fordulni...

(A havannai „Palante y Palante"-ból)

KONFLIKTUS A LÉPCSŐHÁZBAN

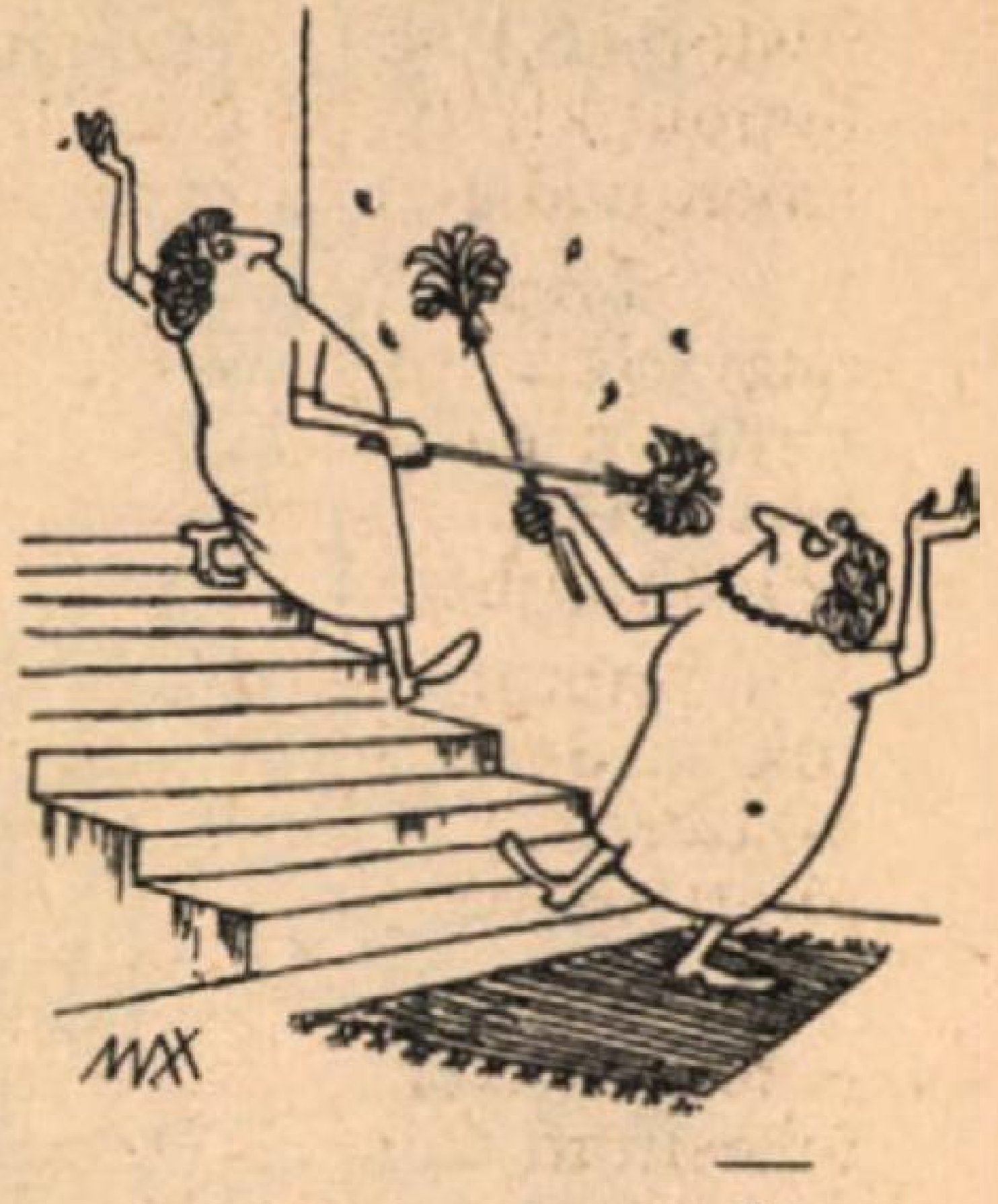

(Švýcarsko)

(A prágai „Dikobraz"-ból)

KOMPROMISSZUM

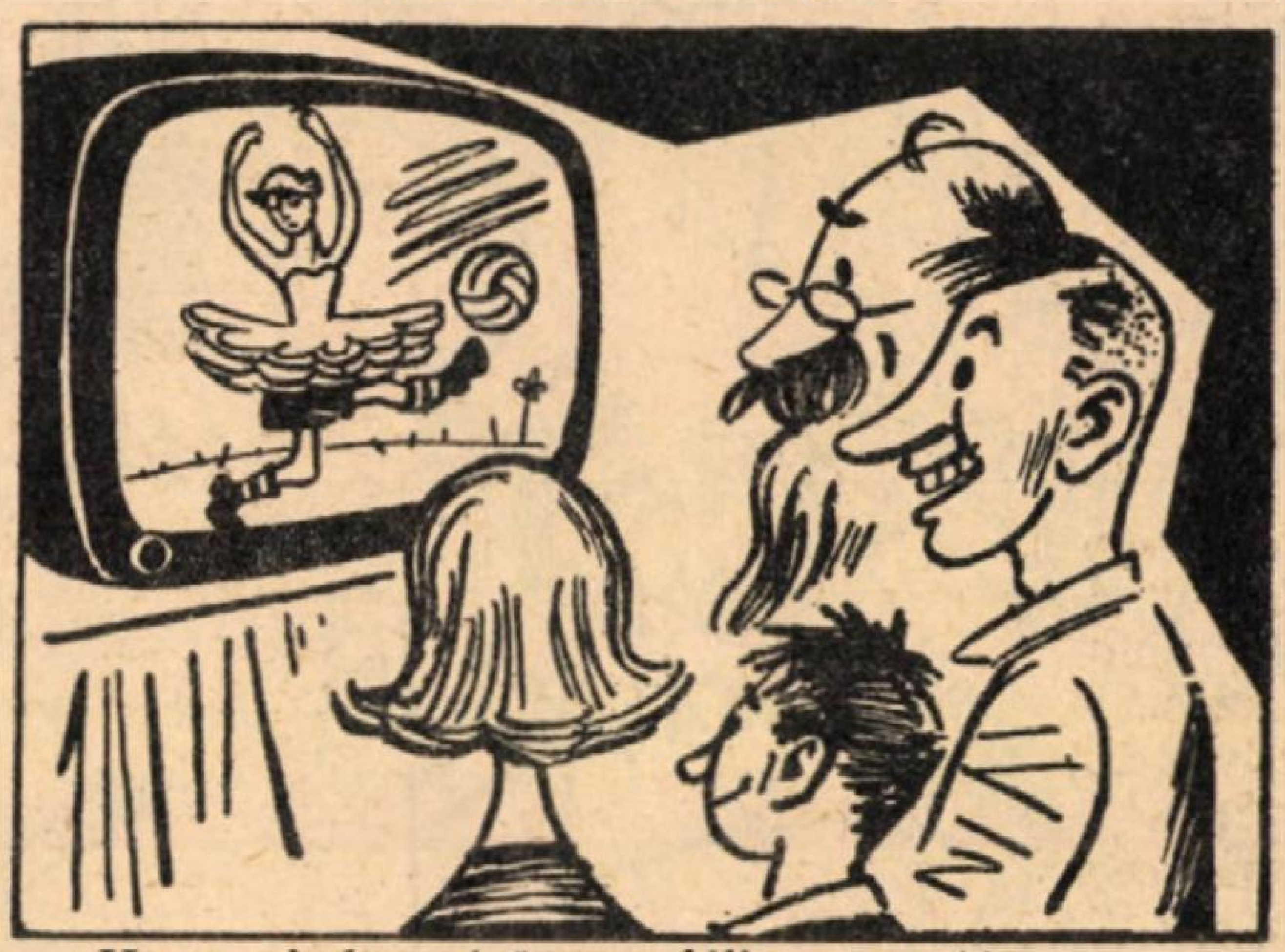

Hogy minden néző megtalálja a magáét...

(A moszkvai „Lityeraturnaja Rosszijá"-ból)

GYANAKVÓ SERTÉSEK

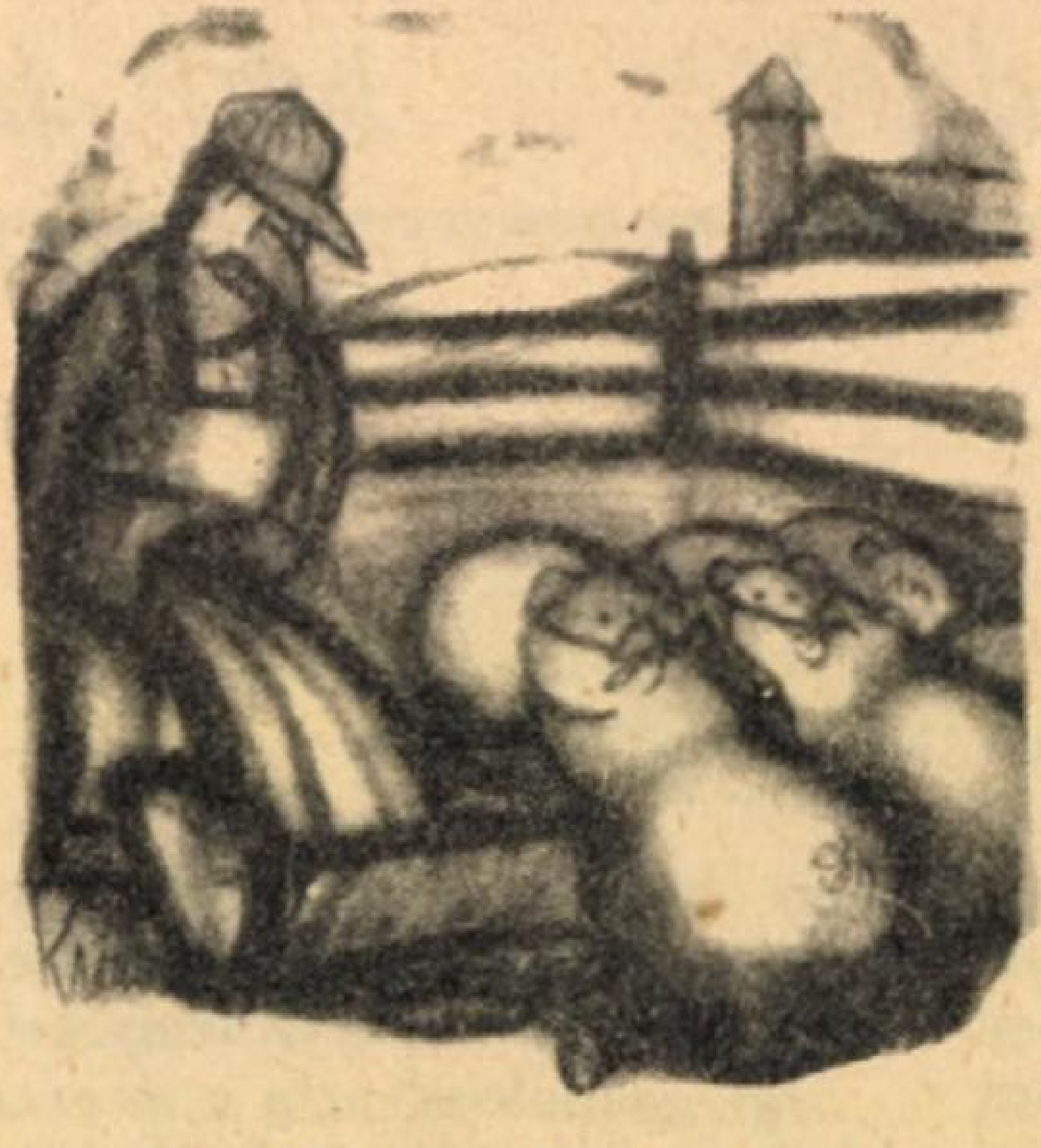

– Mondd, te érted, hogy miért olyan jó hozzánk?...

(A „New Yorker"-ből)

BÁNAT

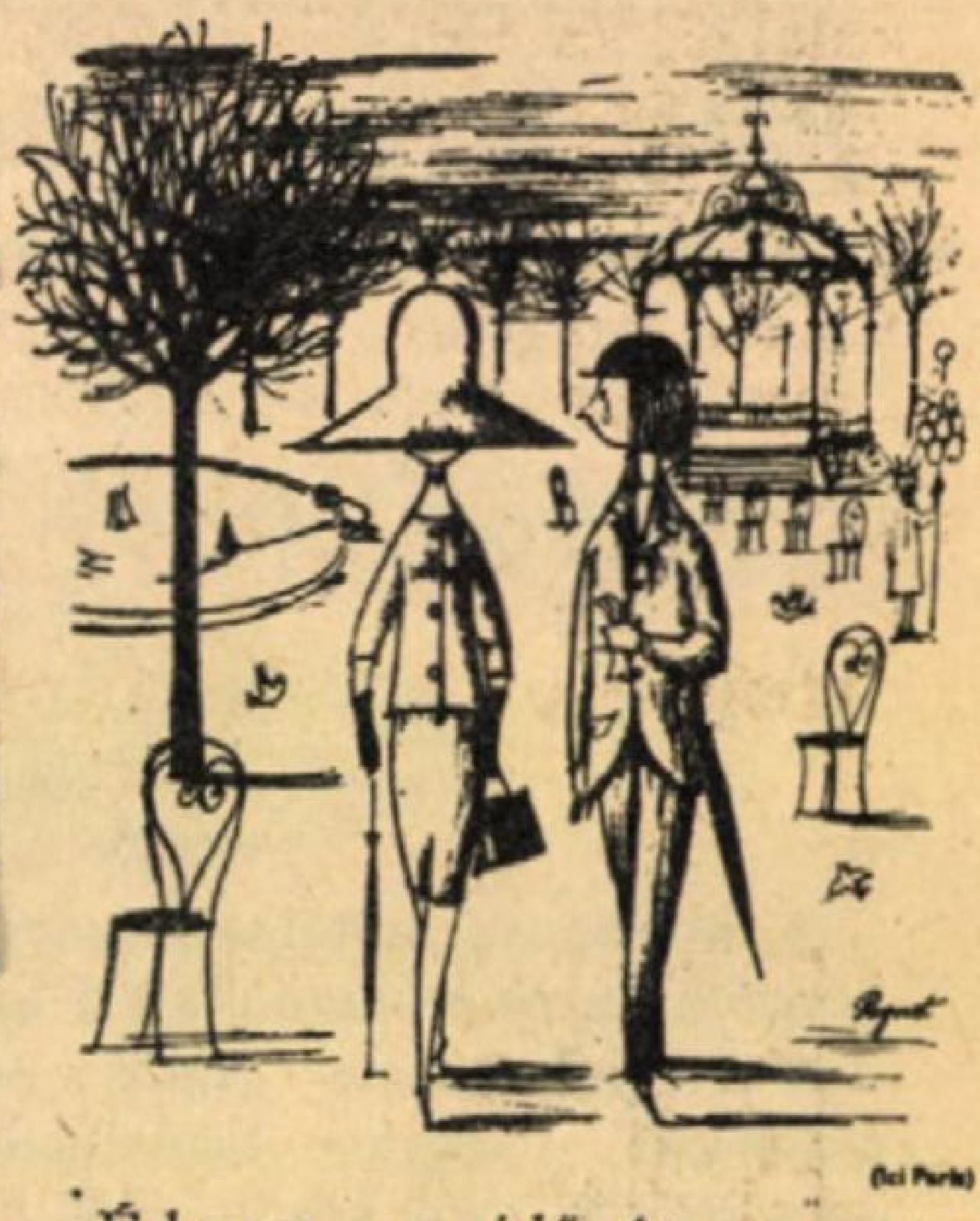

(Ici Paris)

– Édesem, egy idő óta egyre kevesebbet látlak...

(Az „Ici Paris"-ból)

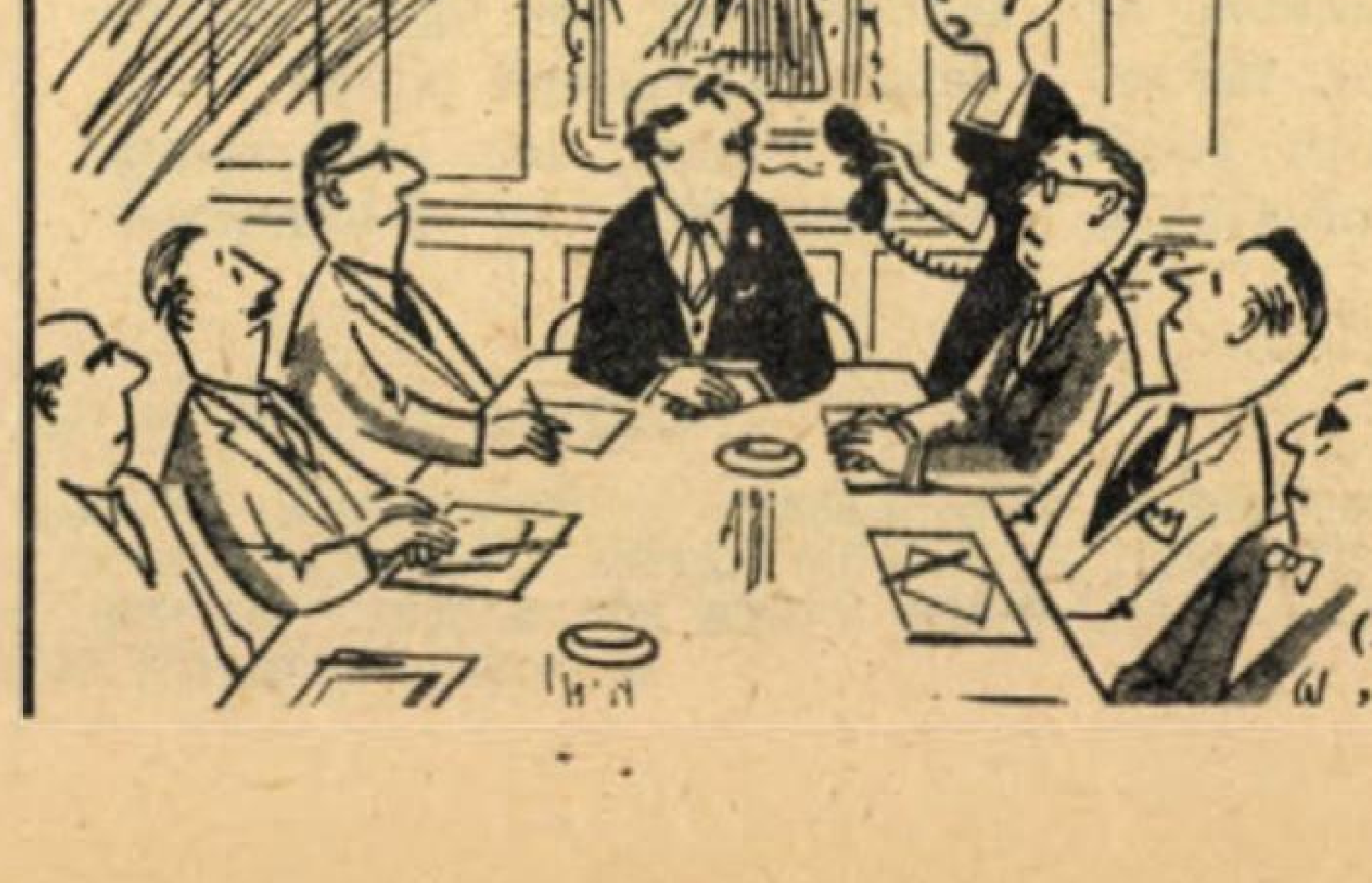

ÉRTEKEZLETEN

– A kedves felesége van a telefonnál, elnök úr! Azt kérdezi, hová tetszett tenni a felmosórongyot!

(A londoni „Sunday Express"-ből)

MÉSZÁROS ANDRÁS:

Írva vagyon...

BÁBEL TORNYA

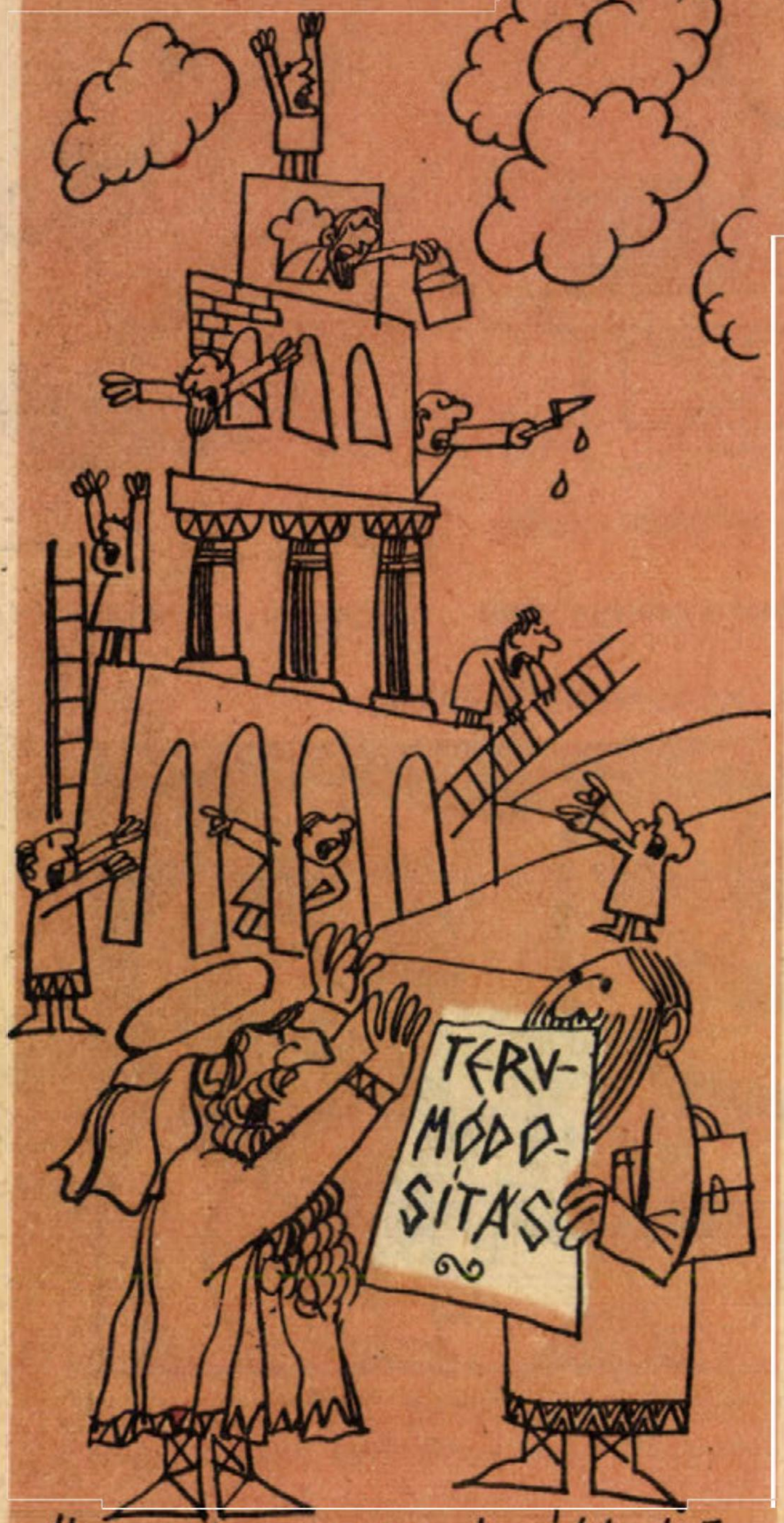

-Ha ez így megy tovább, teljesen megzavarodunk!

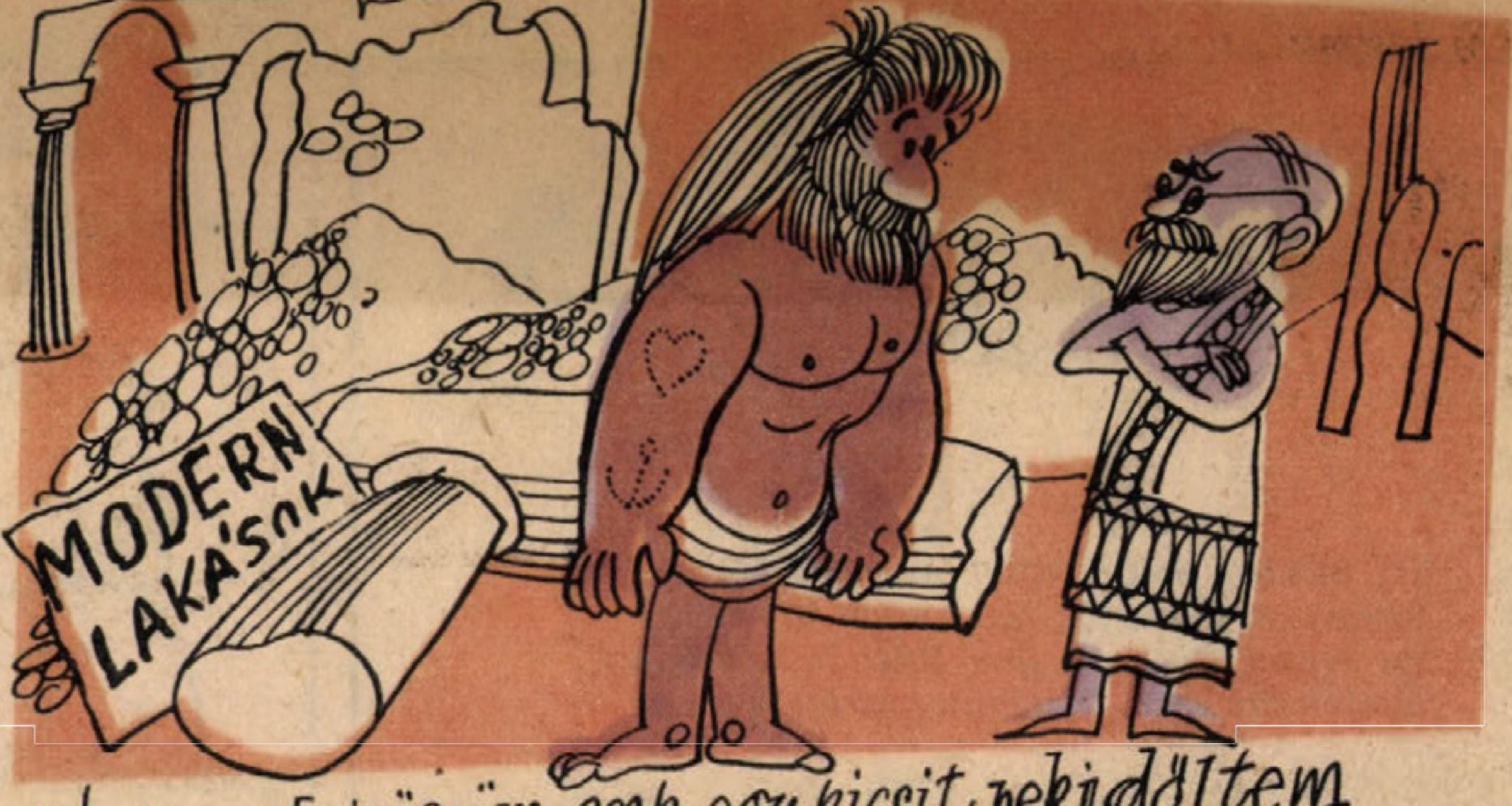

Sámson: -Esküszöm, csak egy kicsit nekidőltem

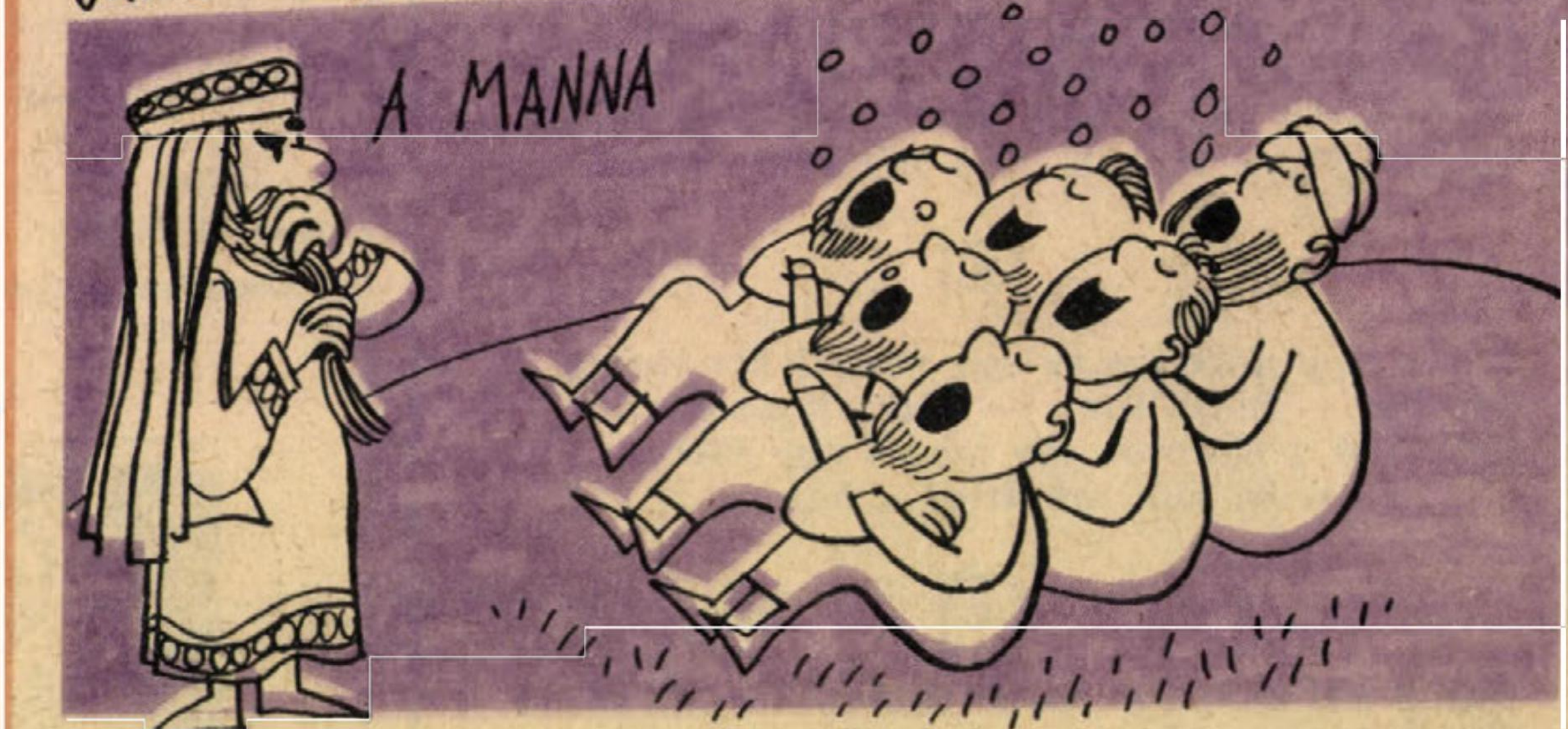

-Jó, jó, de hogy lesz ebből életszinvonal emelkedés?

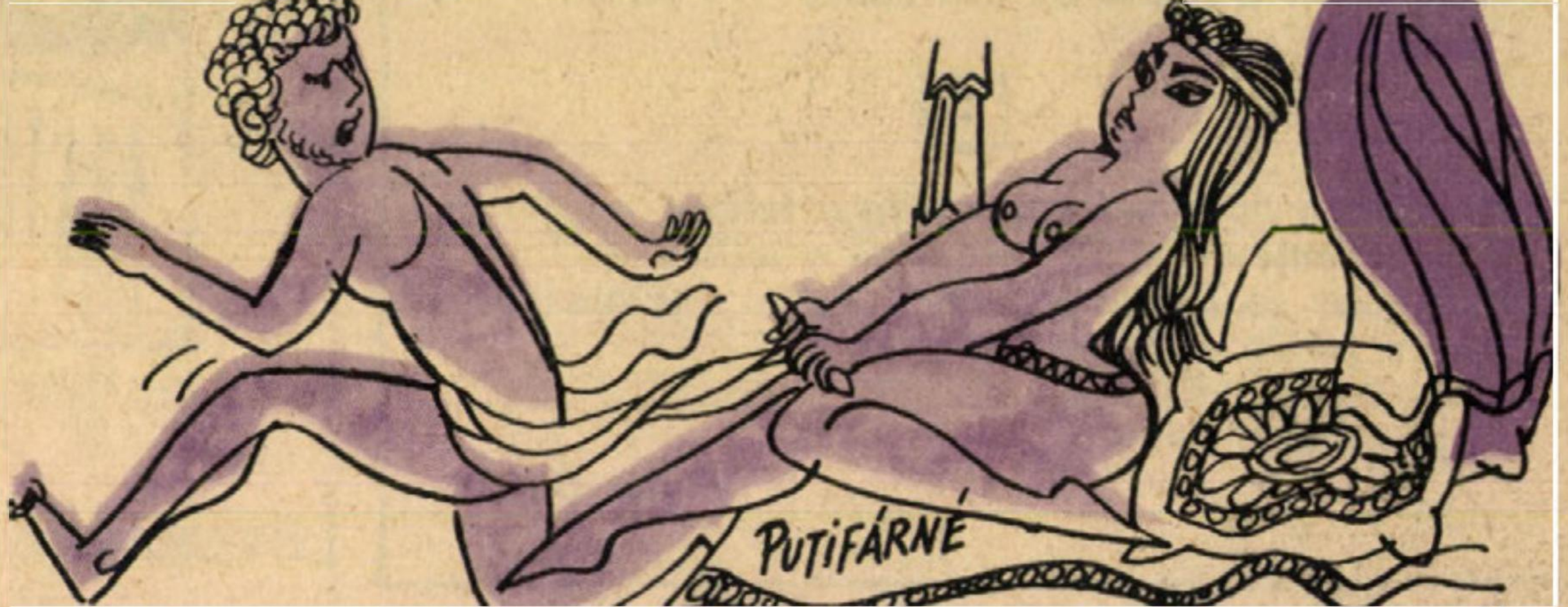

JÓZSEF: -Azt hiszi, hogy majd maga miatt fogok lebukni!!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÖTÖT EGY CSAPÁSRA!

A budapesti építőipari szövetkezetek ezzel a jelmondattal hirdettek pályázatot: „Ötöt egy csapásra!" Ingyen lakásfestést sorsoltak ki azok között, akik helyesen találják el öt szövetkezetük telefonszámát és tevékenységi körét. A Ruházati Igazgatóság pályázatot hirdet olyan jelmondatra, amely kellően kihangsúlyozza a kalap, sál és a kesztyű fontosságát. Egyik lapunkban az OTP Ki mit tud-versenyt hirdet. A Takarékpénztár olyan fogas kérdések elé állítja az olvasókat, hogy mennyi kamatot fizet az intézet, s milyen időközökben sorsolják a nyereménykötvényeket.

Úgy gondolom, nem a magyar közönség műveltségének elmélyítését célozzák ezek a pályázatok. Valamennyi felnőtt lakos képes arra, hogy feltárcsázza a szövetkezeteket, vagy az OTP-t és megtudja a szükséges információkat. Sőt, tekintélyes pályadíj ellenében még egy ügyes jelmondatot is ki tudnak találni.

Azt hiszem, nem járok messze az igazságtól, ha feltételezem: a fenti vállalatok saját munkájukat, árujukat kívánják népszerűsíteni ezen a ma már csöppet sem szokatlan módon.

Ha ez így megy tovább, nincs messze az idő, amikor a Televízió szombat este a Háztartási Boltok Ki mit tud-ját sugározza majd és az egész ország azon fog vitatkozni, hogy melyik a helyes megfejtés: az, amelyik a Tisztaságot, vagy az, amelyik az Ultrát jelöli meg a legjobb mosószerként.

A Zeneakadémián Patyolat-vetélkedő lesz és egy hibás, kopott, mállott, színehagyott, vágott ruhát sorsolnak ki azok között, akik megfejtették a Patyolat telefonszámát.

A Bartók Színpadon vas- és gépipari rejtvényszemlén izgulhat a közönség. Lépegető exkavátort kapnak azok, akik kitalálják, hogy a Csepel Vasmű 1. Pomázon, 2. Csepelen, 3. Hejőcsabán épült-e?

Ezek szerint tehát két lehetőség kínálkozik egy vállalat munkájának, árujának népszerűsítésére. A második lehetőség, a Ki mit tud. Ez kétségkívül színesebb, értékesebb és kevésbé körülményes, mint az első.

Melyik az első lehetőség? Kérjük olvasóinkat, próbálják megfejteni. Hogy erőfeszítésüket némiképp megkönnyítsük, annyit elárulunk, hogy az első betű: m, az utolsó pedig: g.

A közbülső öt betű: i. n. ő. s. é . . .

Kertész Magda

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.2974 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504